

Alexander Ulvgården

Testistorsion

- När sädesledaren slår skruv runt sig själv

Innehållsförteckning

INNEHÅLLSFÖRTECKNING	3
.....BALKANMAMMAN & CO	4
.....BALKANMAMMAN	5
.....TÖRNROSA 2000	11
.....ÄLSKAREN FRÅN VÄST	21
.....SKRÖNOR OM NÄRINGSLIVETS SOLDATER	24
.....DEN HATANDE ARABEN	25
.....THE M&A:MEN	29
.....DELFINSTRYPAREN	38
.....OBSERVATIONER RÖRANDE VÅRT SAMTIDA SAMLIV	42
.....VACKRA ÖGON	43
.....DE GYLLENE KULORNA.....	49
.....DANSKEN	51
.....BAMSE	53
.....ETT FÖRBANNAT UTRYMME.....	56
.....KLISTER.....	66
.....FANTASTISKT	69
.....DEN TUNGA KUDDEN	70
.....ETT BLOSS AV ONDSKA.....	76
.....EN ANNAN DIET	83
.....BALDERS PORT	88
.....SMÅ LJUD	109

Balkanmamman & Co

Balkanmamman

Förr vandrade människor med övernaturliga förmågor på vår jord. Individer med förmågan att väcka de döda till liv; glöm inte bort fallet Lazarus, eller människor med öga för att förändra tidens rum medelst en axelknyckning. Men detta är, till skillnad från vad många tror, icke ett minne blott.

Och varde balkanmamman. Beväpnad med skurmopp och förmågan att känna av damm på en mils radie färdades hon på tusentals meters höjd (nej, hon kunde inte flyga kvast) för att se efter sin avkommas väl och ve. Tanten var den första av alla att vandra av planet, trots att hon blivit placerad längst bak – likt en president som sitter i limousinens baksäte, ty sådan var hennes aura. Den gav henne ett par extra armbågar och en tunga laddad med ett språk vars svordomars styrka inte kan göras rättvisa på det tungomål som författarens tankar tar sig uttryck på.

”Väskorna var sena!” skrek hon upphetsat och kindpussade sin son som om han hade femtio kinder och inte två. Sonen Sergej ryggade bakåt från den, med västeuropeiska mått mätt, incestuösa återföreningsriten. Väskorna var inte bara sena, de var tunga också, märkte Sergej när han tog dem.

”Här är någon jag vill att du ska träffa”, sa han och hytte med sin kropp mot Alexandra. Hon var en smal sak. Kort med höfter som syntes breda enbart i förhållande till den smala midjan men som i allmänna balkanmått knappast kunde anses vara till nytta då man ska klämma ut en unge.

Modern snörpte på munnen. ”Hej!” sa hon med den för sitt släkte typiska dialekten och vände på klacken och frågade sedan ”Var är bilen?” med accentuering på ordet ”kurva¹.”

”Vi ska åka tunnelbana mamma, jag har ingen bil.”

Balkanmamman spottade på marken och slog skurmoppen i huvudet på Sergej. Han var en Kozyol² och hans flickvän var en obrukbar plätt jord.

I hemmets trygga vrå brast kärringen ut i gråt.

”Men jag har ingen bil mamma, jag kan inte köpa en bil, bara för att du ska komma och hälsa på några dagar”, urskuldade sig Sergej. Modern greppade sin skurmopp med båda händerna och dängde till honom med den ömmaste typ av kärlek som kunde uppbådas. Sergejs näsa knäcktes.

¹ Hora.

² Skitstövel (ordagrant: get)

Väl hemma efter akuten pysslade tantjäveln om sin son, som numera befann sig i horisontalläge. Hon kokade kaffe, bjöd på småkakor från faster Yaroslavlina och svor som en borstbindare. För ett otränat öga syntes det som att familjefriden ramlat över tröskeln och in i vardagsrummet men Sergej hade erfarenhet nog att förstå att han återigen satt röven i en rävsax.

Med småkakorna serverades det anklagelser och propåer. ”Varför är du så smal? Äter du inte?! Hon bar fram en illröd köksbunke med damm hon samlat ihop likt en törstande man samlar vatten i öknen. ”Hur kan här vara så dåligt städat?” Och med tårar drypandes längs de rödblommiga kinderna och en röst fylld med hat skrek hon ut Balkanversionen av en Hiroshimahärdsmläta (som bekant tillhör vare sig Japan eller Ukraina Balkan, vare sig i geografisk eller kulturell mening). ”Varför är du inte gift?!”

På denna sista fråga var Sergej beredd.

Och med det tilltufsade ego tillhörande en man vars näsa var inpaketerad i en gaskompress på grund av sin moder svarade han: ”Jag ska gifta mig, med Alexandra.”

Modern betraktade sin son. ”Vad är det för någon tändsticksfitta du har raggat upp?! Om barnet lyckas ta sig ut genom hennes smala bäcken välbehållen kommer det dö av svält från de icke existerande mjölkkanorna. Du behöver ingen smal söt grej, inte i det långa loppet. Du behöver en fet kvinna med vilken du kan driva blodslinjen vidare!”

Hon grät. Särdeles som sonen talade i ordalag om ”äkta kärlek” och annat fjanteri. Modern var av en annan art än det par hennes son utgjorde hälften av.

”Jag längtar efter den tid då män var män och kvinnor kvinnor”, hade hon sagt till Olga på syjuntan.

”Ja, nuförtiden är alla hybrider,” hade den senare svarat och jobbat vidare på lapptäcket med kärringfingrarna.

Det var inte för det här modern burit sonen vid sin barm, agat honom av kärlek och masserat in senap på hans rygg under ungdomliga feberyror.

Och resultatet - en fjolla.

I Balkland stannade tiden då mamman ringde hem till vänninorna för råd.

”Åh fy, oh ack!” skrek häxorna i kör och dansade i cirklar och skrikande diverse lösningar på problemet till varandra!

Till slut skrek Olga högt och tydligt åt alla andra surfittor att hålla käften och sammanfattade mötet åt den Balkanmamman på andra sidan telefonlinjen. ”Du måste gå via henne. För att besegra ondskan måste den omfamnas.”

Nästföljande dag bjöd så modern in svärdottern för att laga mat.

Hon satt ner då sonen ledde in Alexandra i köket. Modern trummade med en kötthammare mot diskbänken. Sergej önskade att han skulle bli tilldelad en uppgift så att han kunde skydda sin älskade. Men för detta fanns inte en chans i helvetet.

”Lycka till”, viskade han i hennes öra och lämnade dem ensamma. Han stängde dörren och lade sig på sängen. Stirrade i taket och sände en bön till en gud han inte trodde på.

Alexandra mötte svärmodern med ett västerländskt blåögt leende. Hon närmade sig den främmande rasen med en genuin förhoppning om att de skulle ha det trevligt. Hon hann dock inte närma sig mer än tre steg innan kärringen skrek ”Karadjordjeva snicla!” och pekade på vad som såg ut som en friterad hjärtinfarkt i kokboken.

För modern var den fina klänningen med blommor inte av intresse. Inte för att hon inte hade vett att uppskatta fina kläder av god kvalitet, men därför att... Ja, vafan?!

Hon tog tag i Alexandra med onda nypor och placerade henne framför en mjöklump. Alexandra rörde runt i degklumpen med händerna. De rödmålade naglarna skar sig mot det vita pulvret - disco. Modern stod bredvid och nickade. Stämningen antog en alltmer gemytlig form. Men så tog modern ett stadigt grepp om den blivande svärdotterns lilla ursäkt till rumpa och placerade den så den putade ut i tomma intet. Alexandra hann inte reagera innan Balkanmamman dragit av henne trosorna och smiskade henne. Det gjorde ont. Alexandra försökte ta sig ur kärringens grepp, men utan resultat. Hon började gråta. Det var förnedrande. Balkanmamman skrek, och slog.

Mjölet yrde.

Alexandra var fast.

Balkanmamman hade segrat. Alexandra resignerade och i detta fann hon en sällan skådad inre frid. Det gjorde ont när skinkorna övergick från grisrosa till klarrött.

Men hon var en smart flicka.

Och den smarta flickan förstod att inte göra motstånd.

Efter behandlingen gick hon vidare till Sergejs säng. Han sov, hon lade sig intill honom. Letade reda på det som gjorde honom till man.

Hon slickade hans bollar. Sög honom och svalde hans sats.

Det unga paret vaknade närmre varandra än de någonsin varit tidigare.

”Stör min mamma dig?” frågade Sergej och kysste henne.

”Nej”, svarade hon. Hon låg ovanpå honom. Han daskade till henne på rumpan.

De klädde på sig och gick ut till det skinande rena köket där mamman väntade. Alla var de vänner.

”Hon säger att hon ska lära dig laga en äkta gulasch. Att det ingår i en kvinnas baskunskaper”, sa Sergej.

Han kände en träpåk mot bakhuvudet.

Svart.

Han vaknade upp i sängen.

Hans mor, i mitten av rummet. I ögonvrån såg han Alexandra bunden till en stol med tårarna rinnandes. Och så, med en av sjukdom och bojor sängbunden Sergej som tolk tog Balkanmammans berättelse form.

”Sovjets nittonhundratal var en tid av svält och offer. Den niohundra dagar långa ockupationen av Leningrad är bara ett exempel. Det sovjetiska folket inte bara överlevde men vann också de två världskrigen. Men allt har ett pris. Vi sände våra pojkar att slaktas vid fronten.” Modern lade an ett neutralt ansikte. ”Efter krigsslutet 1918 och särdeles efter krigsslutet -45 var det brist på

pojkar. Ryskorna föddes till ett liv i ensamhet då befolkningen inte var rätt viktad könen emellan. Mot slutet av kriget var det dock illa ställt. Vi var tvungna att komma på något för att rädda situationen. För att höja truppernas moral stirrade ledarna in i den Sovjetiska själen. Och där, i ett barndomens skrymsle, fann de...” konstpaus –”..matrioshkan.”

Ett gällt skrik skar genom rummet och Alexandra kände en lavett mot kinden. Stolen föll på sniskan med henne ovanpå. Hon såg Balkanmamman nedifrån golvet.

”Du måste lyssna!” rosslade Sergej. Alexandra grät. Hennes vaniljvita klänning våt av urin.

”Den ryska kvinnan är vida känd än i dag. Vi är Bonds älskarinna, femmes fatales som får män att ge upp sina fruar för en kärlek de aldrig tidigare mött. Vi bekräftar deras manlighet i ett väst där densamma tappat i värde.” Alexandra gnydde till. Modern sparkade.

”Ta det lugnt älskling”, sa Sergej, och la både för hennes och sin egen del till ”Vi kommer klara det här.”

”Militären förde kvinnor i det Sovjetiska riket till Sibirien där de blev fastlåsta och fick ett rör nerkört i halsen likt gäss vars lever ska bli en fransk delikatess. De sattes i en form av gjutjärn som gjorde att fettets bredd ut sig över de späda kropparna i form av en kyrkoklocka. Tunga där nere och lätta där uppe. Tyskarna försökte skjuta, men fläsket absorberade kulorna. Så rullade våra kvinnor fram Sovjet till seger!” Modern tog en andningspaus. Drack vatten. ”Under andra världskriget var oddsen än mer emot oss...” Hon tystnade och tog tag i det beniga ”arsle” som tillhörde Alexandra och slog till hårdare än hon någonsin gjort.

En förlösande känsla av värme spred sig i Alexandras kropp. Hon pep till ett, av samhället skambelagt, ”Igen.”

Sergej såg på leken de två kvinnorna emellan med avsmak, ”Varför gör du så där?” frågade han.

”Varför?!” svarade modern med en hård klatsch mot den högra skinkan. ”Jo, därför att om repetition är kunskapens moder är prygling dess illvilliga kusin.”

Modern gick.

Det skramlade från köket.

Alexandra bröt den tystnad som infunnit sig de två älskande emellan. ”Jag kom ihåg när du berättade om din exflickvän. Att hon hade placerat vitlök vid tröskeln för att driva bort det onda ur häxan men hur hon nonchalant plockat upp den och haft den i någon kålbaserad öststatsgryta.”

Sergej svarade inte. Sjukdomen, misshandeln och de hårt åtsnörda banden runt armar och ben gjorde sitt till. Alexandra däremot sprudlade av liv och glädje, hon hade aldrig träffat någon med vars föräldrar hon etablerat ett så starkt band.

”Varför gör hon så här med oss egentligen?” sa hon högt, mer riktat till den tomma luften än Sergej.

”Vill du gifta dig med mig?”

”Vad?” sa Alexandra.

”Det är det allt det här handlar om. Jag berättade för mamma att jag skulle fria till dig. Det är därför hon gör det här. Du är familj.”

Balkanmamman kom in i rummet och skrek på sitt tungomål. Hon lossade Alexandra från stolen.

”Hon ska ta dig till köket”, tolkade Sergej.

Nu stod det klart varför hennes väskor varit så tunga. I köket stod en konstruktion av järn.

Balkanmamman log mot Alexandra innan hon vände sig och skrek mot sovrummet.

”Det du ser framför dig är en stridsform”, skriktolkade Sergej tillbaka.

Alexandra smekte metallen. Den var grov. Knottrig. Anordningen påminde om ett kyskhetsbälte, komplett med hål för allehanda kroppsvätskor. Hon ställde sig i mitten. Balkanmamman snodde åt stängerna. Röret var obekvämt men hon vande sig snabbare än väntat vid den kittlande känslan i halsen. Så matades hon med späck och öl i fem veckor.

Och ut ur anordningen kom en, inte i allas ögon förbättrad, men i vilket fall, förändrad Alexandra.

På bröllopsceremonin var Olga influgen till första parkett; fet, svettig och dan. Efter det att brudparet kysst varandra och lovat att för all framtid slava under monogamins lagar jublade de samlade åt kärleken och att det gick att prägla en västerländsk kvinnas genetik på industriell väg.

Ty en man vet inte vad han behöver så mycket som hans mor. Och än idag lever paret tillsammans, ty matrioskakroppen var skapt för att för under civila förhållanden stå i mitten av hemmet och dra samman familjen likt vår sol håller planeterna på plats i vintergatan.

Moskva

Juni 2013

Törnrosa 2000

Martin Weiss hade ett synnerligen bländande CV. Redan som liten hade han förstått vad i världen som var värt att slåss för – pengar. Och således hade han, när tiden var kommen, valt att studera ekonomi på universitetet. Där lärde han sig lite av vikt men träffade en, för sitt framtida liv, central person. Johanna Swarinskyi var en kvinna av östeuropeisk börd – från vilket land eller världsdel hennes ätt härstammade hade hon glömt bort – som nu mestadels var upptagen med att sminka och spåka sig själv för att behaga männen i sin omgivning.

Det var kallt utomhus. Hon tog ett bloss på ciggen. Martin såg sin andedräkt när han andades ut. ”Borde du inte sluta röka?” frågade han.

”Nej. Om man slutar röka blir man fet. Jag har hellre cancer än blir fet”, svarade Johanna och drog in ytterligare ett halsbloss.

”Men vadå fet? Du är ju pinnsmal. Fan, min farmor skulle säga att du aldrig skulle kunna ha barn. Hon brukar tjabbla om att när smala tjejer föder så kvävs barnet mellan bäckenbenet på väg ut, eller så dör det sen, av svält. Om tjejen inte har några tuttar. Hon vill att jag ska gifta mig med en frejdig kvinna med stora valkar. Men själv tycker jag det verkar rätt äckligt.”

”Jag ska inte ha barn. Och din farmor verkar äcklig.”

”Varför ska du inte ha barn?” Martin var konfunderad. I hans centraleuropeiska arv fanns programmerat att var det något som förenade alla jordens kvinnor. Var det just den innerliga önskan att sätta avkomma till världen. Detta var sannerligen något nytt. Exotiskt.

Obrytt svarade Johanna. ”När man får barn sabbas magen. Och så sabbas bröstet.... Och så kan det bli slappt därnere.” Hon lade händerna över sina små A-kuppor.

”Men bröstet är inget problem. De går att operera.”

”Men det är dyrt. Då måste jag ju betala för det.”

”Inte om du träffar en rik man som kan betala det åt dig.

Johannas ansikte sken upp i ett leende. ”Det är sant.”

Nuförtiden rockade Johanna ett par DD-kupor med allt vad det innebar. Martin hade 366 resdagar per år om man tog med tidsskillnaderna i beräkningen. Han hade börjat sin karriär som vilken annan I-banker som helst. Härliga 120-timmarsveckor som alla flöt ihop till en sörja av exceldokument, knark, luder och groggluder.

Det var dock inte i siffrorna vår hjältes storhet låg. Nej, sanningen att säga var han ingen siffermänniska och det var inte heller på M&A-avdelningen som hans stora genombrott kom.

Uppluckrandet av Kinas ekonomi sedan 1970-talet hade gett effekt och nu, 25 år senare, gick det inte längre att ignorera.

VD:ns ord var obevekliga. ”Mina herrar. Detta är en chans vi inte får missa. Vi måste tämja den asiatiska draken medan tid ännu är!” Herr Wolf var en synnerligen otäck man och kalla kårar rann längs ryggraden på de män som kallats till utmaningen.

Arbetsgrupper sattes upp. Man strukturerade saker. Först som rubriker i ett Word-dokument, sedan som lådor med pilar emellan varandra i en Powerpoint-slide och sist, men inte minst, som siffror i ett exceldokument med synnerligen – i alla fall för de tekniskt illiterata ekonomer som huserade kontoret - avancerade visualbasickommandon som jonglerade siffrorna fram och tillbaka i en oändlig cirkel som inte gick att följa, hur gärna man än ville. Så förflöt ett år. Så en dag kom någon på den utmärkta idén att uppgradera till Mac. Alla gamla datorer slängdes ut till förmån för de nya med ett äpple på. Ännu ett år förflöt. Men ingen förbättring skönjdes. Draken var fortfarande fri och bankirerna stod vilsnare än någonsin tidigare – ty nu var det inte bara visualbasickommandona de inte behärskade – men också operativsystemet som sådant orsakade dem ej negligerbar huvudbry.

Bankens ursprungliga plan hade varit att gå samman med en asiatisk dito för att på detta sätt komma undan de, med västerländska mått mätt, krångliga regleringar som fortfarande omgärdade den kinesiska marknaden. Mötet var lika fruktlöst som vanligt. Kineserna var lika ointresserade av att göra affärer som deras skinn var gult. De njöt av att skrika på tolken. De skrek på VD:n och de frossade i sig ballerinakexen och de finska pinnarna som backofficepersonalen burit in och fes sedan högt och ljudligt. Något tolken översatte som ”en gest av yttersta tacksamhet.”

Det var där och då - efter ännu en natt av utskällningar, hjärtklappning och skrik - som Martin fick nog och hans resa mot världsherravälde började. Han reste sig upp. Gick ut ur rummet och iväg till sitt skrivbord ur vars låda han drog upp en karta med koffeintabletter. Skärmsläckaren visade ett äpple med en tugga i och ett digitalur – 05:44 blinkade det. Han hade inte sovit på två dygn. Detta var förvisso litet och intet av en uppoffring för firmans räkning jämfört med förre VD:n, herr Volk som hade jobbat konstant utan sömn i två år innan han hade dött. Styrelsen hade

skickat ett blomsterarrangemang som hans fru beskrivit som ”den vackraste bukett jag någonsin sett” till hans begravning.

Han tryckte ut alla tjugo koffeintabletterna och svalde ner dem med sitt kaffe. Lösningen på problemet var så enkel. Att han inte tänkt på det förut. Det var på grund av fördomarna han älskat sin fru. Martin såg inte fördomar som någonting negativt. Han var själv uppvuxen med Balkanmentaliteten, en värld uppställd i en matris där alla utom ens närmaste är skit, då man känner andra som man känner sig själv.

”Jag har en sak att säga... som man egentligen inte får säga.”

”Vadå?” Martin och Johannas andra date hade varit avgörande.

”Ja... När jag går hem från krogen själv. Och ser.. du vet. Invandrare.. Alltså inte typ finnar eller asiater, utan.. du vet.. riktiga invandrare.”

”Ja?”

”Då blir jag rädd.” Det var i det ögonblicket Martin förstod att detta var hans livs kärlek.

Martin stormade in i konferensrummet. ”Wolf. Du kommer med mig. Vi ska till Kina.”

”Vafalls?”

”Jag förklarar sen.”

Wolf vände sig mot tolken. ”Du, kom med oss.”

”Skit i honom. Ge honom lite ballerinakex så håller han sig glad. För det vi ska göra krävs ett universellt språk som vi behärskar och inte han. Kom nu.” Wolf tittade på Martin frågande. ”Vi ska till Harbin”, sa Martin.

Efter en helvetes flygresor följt av en lång taxitur var de så framme i sexmiljonerstaden Harbin. Det var en tråkig kinesisk stad, uppförd enligt standardmodellen – med effekten att det klassiskt kinesiska arv de kunnat förvalta hade bytts ut mot västerländska kedjor och en kultur baserad på shoppinggallerior och piratkopior.

”Och vem ska vi träffa här?” frågade Wolf.

”Vi ska träffa de som kan gamet. Det finns en sak min rundlagda farmor lärde mig – och det är att fördomarna ska frodas, och det av den enda anledningen att de alla är sanna. Vi behöver inte prata med kineserna. De är oväsentliga, i det stora hela. Vi ska prata med dem som behärskar det här spelet.”

”Och pratar de engelska?”

”Nej. Men vi kan kommunicera onomatopoetiskt.”

Martin ställde sig på stora torget med en megafon och prasslade med några sedlar vid mikrofoningången. Det dröjde inte länge innan folk samlades runt de två bankirerna.

”Vilka är de här?” frågade Wolf. Han försökte tilltala några av dem, men utan resultat. Ändå stod de kvar. Det var dock något bekant med deras blick, den hade det där uttrycket som var typiskt för de i branschen. De var beredda att sälja sin mödrar för framgång.

”De är allt vi behöver. Under Rysslands pogromer på 1900-talet var det många judar som sökte sig hit till Harbin. Och judar, ja... De behärskar banker och M&A, och i min bok är inte heller deras balkanblod något minus. Det här är våra herrar. De är allt vi behöver. Miljontals nollor blir ingen etta, det spelar ingen roll hur många små ”investment boutiques” som vi kan attrahera. Det här är vad vi behöver. ’The real deal.’”

Och framgången lät inte vänta på sig. Så går det när man låter fördomarna styra. Martin i sin tur blev chef för integrationsenheten på banken, tillika vice VD, och han fann sig snart fångad ett i hektiskt schema enligt de detaljer som tidigare givits i novellen.

Detta ledde också till en hybris. Han gick på koffeinpiller och han var övertygad om sin egen förträfflighet av den enkla anledningen att han, var just det, han. Martin Weiss kunde ha blivit en målare, vår generations Rembrandt, han kunde också ha blivit en ingenjör. Sin uppfinningsrikedom visade han prov på när han om natten tejpade fast sin telefon på huvudet så att han inte skulle missa några eventuella samtal, en vidareutveckling och således en betydligt bättre lösning än den hans kollega kommit på – att ställa klockan på alarm var tredje timme för att kolla sina mail. Detta var sann tidsekonomi. Och tid är som vi alla vet pengar. Därför var det heller ingen tvekan m att inte delta vid sin första inomäktenskapliga dotters dop – alternativkostnaden var gigantisk.

Men så kommer vi till den punkt i historien då allt skall förändras. En försening från Peking ledde till en missad connection-flight från Moskva vilket i sin tur, då vår olycksalige hjälte och framtide Führer, på grund av frånvaron av ett ryskt visa blev instängd på flygplatshotellets översta våning menad för alla de västerlänningar som försöker fly ut för att ta del av det ryska samhällets generösa välfärdssystem. Nåväl. Martin frågade om man fick ta upp horor på rummet. Det fick man inte. Det skulle bli en lång natt, och Martin tänkte tillbringa den med att ringa sin fru och beklaga sig över sitt öde – ingen sprit och inga horor – vad tjänar det då till att vara rik?! Det var då han upptäckte det. Han stängde av flygplansläget – men inget hände. Ingen kontakt.

Inte en endaste liten pinne. Han gjorde det igen. Och igen. Till dess att han slutligen i ilska somnade – han vaknade sömndrucken 10:20. För första gången på en evighet hade han fått sig åtta timmars ostörd sömn.

Det var en ovanlig känsla. Han var som övervaken, viriliteten pumpade i hans blod, vilddjuret var löst. Och så kom allt tillbaka. Slakten. Blodet. Ja, det kliade. Han tänkte på farmor, av någon anledning, vad hade hon talat om? Vad hade hon haft för förhoppningar på honom, om hon hade varit här? Han kände en förpliktelse gentemot världen att göra något av den känsla som nu var inom hans kropp. Han stängde ögonen och fokuserade. Framför sig såg han satkärningen när hon satt och diskuterade kuk med sina vänninor på hörnet där hon bodde i "Balkland". Fan. Någon knackade på dörren. Hans flight skulle tydligen gå. Han slängde ihop sina grejer och gick ut till terminalen. Men han åkte inte till Sverige, nej. Han satte sig på ett plan till Bryssel.

Väl framme satte han sig i en taxi och sa åt chauffören att ta honom till Europaparlamentet. Han tog språng mot plenisalen. Ingen tid var att förlora. Men vid dörrarna blev det hinder.

"Vart ska du?" sa en av vakterna.

"Jag ska in dit." Martin pekade på dörren. Jag har något viktigt att berätta. Något som rör Europas framtid."

Vakten garvade. "Ja, du får nog börja på gräströtsnivå. In hit kommer du om fyrtio år, om du har tur. Det är det som kallas demokrati." Han slog sig själv för bröstet. Likaså hans kompis.

Martin såg på de båda männen. Sådär behandlade man inte honom. Ett barn av balkan. En man med kulor som dankar. "Lyssna nu på mig. Jag är rik nog att knulla båda era döttrar samtidigt som de äter mitt bajs och ni filmar, och jag tvekar inte att göra det. Så släpp in mig nu, era fulkukar." De båda männen såg på varandra. Och särade på sig, i fasa.

Väl inne i salen hörde Martin hur det käbblades om något jävla jordbruksstöd eller vafan det var. Han gick till mitten av salen, slet åt sig talmannens mikrofon och började så det anförande han rest långväga för att meddela dessa, Europas folkvaldapärlor.

"Människor från Balkan! Förena er!"

Parlamentet satt tyst.

Martin upprepade sig "Förena er! Det finns ett slaviskt brödraskap! Det finns något europeiskt hittepå och det finns Balkan! Låt oss gå samman och väcka den supermakt som aldrig var!" Martin såg ner mot publiken. En parlamentsledamot från Tyskland skruvade på sig. En från

Frankrike tuggade på änden av sin penna. Tystnaden var öronbedövande. Han sökte av rummet och fick så ögonkontakt med de sina; en grek, en serb, en kroat, en bosnier, en ukrainsk kvinna som ville vara med i vilket sammanhang som helst bara landet höll sig på en armlängds avstånd från bjässen i öst och därför stod i bakgunden längs salens ena vägg mer uppklädd än vad situationen krävde - likt en utstött flicka på ett mellanstadiedisco.

Och de alla ställde sig upp. Representanter från det grekiska nationalistpartiet Gyllene Gryning, utsända från det ungerska nazistpartiet Jobbik och så vidare. Och allra sist reste sig en Sverigedemokrat och hurrade högre än alla andra - för nu skulle de äntligen bli av med packet!

Ledamöterna vandrade ut ur salen, satte sig i cafeterian och barrikaderade dörrarna. Svenskarna sa ingenting. Tyskarna försökte ta sig in med överraskningsteknik à la Blietzkrieg och Italienarna försökte ge sken av att de kämpade på med låssmeden allt vad de kunde och det var också de som fick upp dörren och någon mindes den tretusenprocentiga ökningen av bilstölden månaden efter det att Moussolini blivit avsatt.

"Ach ja, nu är andra världskriget förlåtet", skrockade den tyske förbundskanslern och blinkade åt italienarna.

Detta försatte de falska romarättlingarna (de riktiga romarna flydde som vi alla vet till de retoromanska delarna av Schweiz och dagens italienare är således inte romarättlingar, ett faktum som när det inte "glöms bort" ses till att tystas ner) i en så stor press att de i stundens hetta slank in i cafeterian de med. Och låste dörren.

Inne i cafeterian hade de slitit upp den grekiska kören ur källaren och den var nu i full färd med att besjunga sin frälsare och herre - Martin - den serbokroatiska varianten av Jean D'Arc som i sin tur agiterade massan.

Martin öll upp en jordglob och skrek "Balkanbor! Var slutar balkan?"

"Ingenstans! Ingenstans!" hördes så svaret på fler tungomål än vad du och jag har lemmar tillsammans.

"Hur kommer det sig?"

Publiken tystnade. Kören tog i för mödrar och fosterländer.

Martin rörde sig gracilt och tog upp ett svart skynke och lät det falla över globen. "Balkan finns överallt där skynket är. Och ett klot har vare sig en början eller ett slut!"

Kören grät. Folk jubblade. Någon drog fram en tiolitersdunk fulsprit ur innerfickan och bjöd laget runt.

Och här började så den nya världsordningen. Stormakten tog form.

”Vi låter grekerna sköta ekonomin, så är vår reserv oändlig!”

”Jaaaa!”, skallade massan.

”Och vi låter serberna, kroaterna och bosnierna sköta försvaret!”

”Jaaaa!”

”Och ungrarna får sköta juridiken, så får vi de domar vi behöver!”

”Jaaaa!”

Kören tog nu i så hårt att man kunde höra stämband spricka. Det var vackert. ”Farmor hade varit stolt”, tänkte Martin.

”Och vem tar hand om feminismen?” frågade han publiken.

Kören tystnade. Alla stirrade på varandra och med blickarna spred sig så ett förvirrat utseende på publikens nunor.

”Feminismen! Kvinnofrågan!”, hetsade Martin.

Ett nervöst sorl spred sig. Så tog en riktigt sur kvinna vars fitta av hennes utseende att döma kunde antas vara antingen fnasigt igentorkad eller sur som en burk ättika, med lukten av surströmming, ton: ”Skit i den!”, följt av en ordentlig jävla lössnusloska.

Alla jublade! Martin upplevde det som att en discokula sänts ner från själva himmelen. Den grekiska kören sjöng nu högre än någonsin! Martin satte slipsen på huvudet, höjde dunken med fulsprit och söp sig råpackad. Balkland™ var grundat.

Man övertalade Tyskland att gå med på deras sida. Och med deras hjälp tog man snabbt över Frankrike och sedan England. Efter det hade man ihjäl alla de tyska generalerna och expanderade sedan ner mot de återstående Europeiska ländern. Norge tog man för oljan. Rumänien och Bulgarien, vars invånare i statens officiella dokument benämndes som ”råttor”, utnyttjades i arbetsläger där man producerade krigsmateriel.

Martin förtjänade sin Förlorertitel genom att skänka riket sitt anletes svett. Precis som i alla arbetarstater var tanken att alla skulle leva på lika villkor och därför fick de (i praktiken men ej i teorin) ledande del av lyxen före de (i praktiken men ej i teorin) tjänande. De ledande var ju så illa tvungna att testa vad som var värt att implementera, då kostnaderna för att höja standarden åt de boende i landet skulle skjuta i höjden om tjänsterna skulle tillhandahållas för alla.

En vanlig dag i proletärstaten vaknade så Führern upp. Han gick in i badrummet där en blond Susan och en rödhårig Yaroslavlina (det var hans två favoritnamn, men eftersom omväxling förnöjer hade han kartoteket på ruljans enligt en hemlig algoritm utvecklad för att skänka Führern maximal njutning) väntade på honom i badkaret. Efter tvagningen och morgontjollavippen intogs så champagnefrukosten i Balklands™ högsta byggnad medan relevant statistik gicks igenom av den för varje epartement ansvarige.

Kriget gick bra. Snart var man beredd att gå in i Ryssland sade den för kriget ansvarige, herr Ratko. En rundlagd serbisk man med frejdigt humör som njöt av att döda och därför var ypperligt nöjd med sin sits.

”Och hur klarar ni vintern?”, frågade Martin. ”Det är, om inte mitt minne sviker mig, den som hållit Moskva bortom andra staters kontroll i alla dess år?”

”Tiderna har förändrats. Med modern teknik och goda logistikkedjor klarar vi det. Vi utgår från Östberlin och kör sedan in med våra stridsvagnar och flygplan. Näst efter Israel är vår flygarmada den mest slipade i världen.”

”Gör den då än mer slipad!” skrek Martin.

”Vi har inte råd.”

”Vad menar du?”

”Budgeten får inte spräckas, vi mister vår trovärdighet. Det är vad finansministern säger.”

Martins ögon blev rödsprängda. Han ringde upp sin grekiske finansminister och skrek svordomar och gyros skakande på huvudet innan han la på. Han drog in en stor mängd luft i sina lungor och sa sedan med ett leende: ”Det är löst. Pengarna borde komma när som helst.”

Och så gick Balkland™ i klinsch med den ryska björnen. Det blev ett utdraget krig, pojkar sändes till fronten som kulfoder, sädesmagasinen tömdes allteftersom. Men Martin tänkte på farmor och med det i åtanke ställde han sig i talarstolen i Bryssel och manade på sitt folk!

Men fienden kom allt närmare. Och till slut satt han i samma sits som badboyidolen farbror Hitler suttit. I bunkern. Omständigheterna var nu så knappa att han tvingats välja ut sin favorit-Susan och favorit-Yaroslavlina att ta med sig i bunkern men, tröstade han sig, de båda var smalare än någonsin! Dessutom hade han inte tid för att leka med dem. Han var tillbaka där han börjat. 140 timmars-veckor, koffeintabletter, amfetamin. Folk som ringde på konstiga tider. Och

så en dag, efter ett monsterpass på 72 timmar på raken ryckte kroppen till. Han såg sig själv i spegeln.

Vad höll han på med? Han var ju född banker. Han skydde ju det statliga över allt annat. En kapitalismens förkämpe och nu, ledare av en totalitär kommuniststat. Det var ju inte makten i sig som var intressant, det hade den aldrig varit, bara nollorna på kontot som följde av densamma.

Han gick ut ur sitt rum till korridoren där han stötte på Ratko.

”Kan du summera det här kriget?”

”Balkland™ grundades av er, herr Führer, för tio år sedan och direkt efter grundandet inleddes ett krig med världsherravälde som mål där kontroll över kontinenten Europa var ett första steg.”

Ratko var stressad, han ville säga något, men kom inte till tals.

”Och nu?” frågade Martin.

”Vi är under attack från ryssarna. De kommer närmre, vi kommer kunna hålla ut här i högst en vecka till.”

”Okej. Kan jag komma härifrån?”

”Ja. Det kan ni. Men det kommer att ha en förödande effekt på mannarnas moral.”

”Det spelar ingen roll. Ta mig till Sverige.”

Ratko såg tveksamt på honom tveksamt och började också yttra ord av tvivel men dessa besvarade Martin kallt med orden ”Jag är Führer, inte du.”

Snart satt han i ett pontonplan på väg från Berlin till Stockholmsförorten där hans döttrar och fru bodde. De landade på en sjö några kilometer bort från stugan och Martin påbörjade sin promenad hem.

Han stängde dörren. Låset klickade på ett välbekant sätt. ”Jag är hemma nu!” ropade han ut från hallen. Hans fru uppenbarade sig. Hon hade åldrats betydligt sen de sist sågs, men hon var fortfarande lika välsvarvad som han mindes henne. Rynkorna underströk hennes skönhet på ett klädsamt sätt.

”Vad trevligt att se dig. Vill du ha en whisky?” Hon tog hans kapp och kramade om honom.

Han tog tag om hennes armar och såg in i hennes ögon. Hon var sannerligen inte intresserad av omvärlden. Han var samma Martin nu som förr. Hela den här politiska historien hade gått henne förbi, av den enkla anledningen att den ägt rum utom husets vägar – och dess gränser överskred

hon inte, vare sig fysiskt eller mentalt. ”Älskling..” han harklade sig. ”Jag har pratat med dem på jobbet. Det kommer bli mindre resdagar framöver.”

De kysstes.

Balkland™ föll en vecka senare.

Göteborg

November 2013

Älskaren från väst

Det var snålblåst på gatan. I bakgrunden syntes oljeraffineriet. Träden var vissna och på hörnet satt kärringarna och diskuterade kuk. Diskussionen hade sedan länge tystnat. Kaffet var antingen kallt eller urdrucket. Så öppnades dörren.

In kom Olga, den jävligaste av dem alla, iförd sin huckle. "Kom igen nu surfittor!" Hon stirrade dömande på de sina; Elena - en protestant av god östeuropeisk börd med korruptionen så djupt inne i köttet att hon av vana mutade kassörskorna i speceributiken. Krigarinnan - Smeknamnet hade hon fått av att hon döpt samtliga sina söner till Ratko - den fornslaviska benämningen på krigare. Lolita - Traktens bästa syltare och tillika bäste korvproducent med förmågan att koka ner de smutsigaste av hovar till den beskaste delikatess.

Olga placerade sin feta kropp på den knarrande stolen och frågade "Är det någon här som fått stock på sistonde?"

Frågan fick igång kacklandet. Svordomorna yrde kring de åldersstigna vraken likt lera runt en Land Rovers däck. Och svaret var som väntat; ingen hade fått nåt.

"Själv då?!" Frågade så kärringarna med enad röst och riktade sina korpögon mot Olga.

"Nej. Inget. Min man får gå runt hörnet och fixa det själv när husets kuk är sulten..." Hon tog ett djupt andetag.

"Men?", frågade de tre damerna hals över huvud.

"Jag har en teknisk innovation att berätta om för er."

De tre spärrade upp sina munnar.

"En innovation bortom våra femårsplaner!"

"Är det ett vapen?", frågade Lolita och tog med händerna över ansiktet i med en gänglig gest.

"Det kan man säga. Men vi måste vara tysta. Ett svek har begåtts, och inte bara mot mig utan också mot min familj. Kom närmre, och lova mig att inte berätta för någon om vad jag berättar."

Kärringarna lutade sig alla över det knarrande bordet.

"Häromdagen var min dotterdotter på besök hos mig. Hon hade lovat att introducera sin nya kille. Så jag mötte henne i hallen. Hon var uppklädd, svält och sminkad såsom en god kvinna bör vara innan barnaalstringen sätter igång. Vi satte oss ner vid köksbordet. I händerna höll hon en väska.. 'Var är din kille?', frågade jag. Och då svarade hon 'här' och så ur väskan tog hon fram en stor plasttingest formad som en manslem med sugkopp i botten och fäste den i bordet. 'Här är han, han heter Gustavos.'"

Olga var bortom sig. ”Jag tänkte att man skall inte vara neslig. Tekniken har gett oss allt. Se bara på min vännina häromveckan, hur hon använde tekniken för att föra en kvinna från barndom till kvinndom. Från väst till öst. Så, tro mig, det var med öppet sinne jag kände på strukturen. Slickade på den. Det var en förrädiskt god kvalitet, plast av västtysk sort. Men.. Så tog jag mig i besinning.”

”Vad?!”, Krigarinnan som rent allmänt var lite efter och som dessutom av den glasartade blicken att döma var plaskvåt vid det här laget stirrade girigt på Olgas mun. Den som vidrört plasttingesten. Hon slickade sina såriga herpesläppar.

”Fattar du inte?!”

”Jo”, svarade Krigarinnan förnärligt.

”Han är bög!!!! Det hör man ju på namnet. G.U.S.T.A.V.O.S. Men det värsta..”

Kvinnorna omkring Olga hade redan förstått vad det värsta var. Det kunde möjligtvis gå an att som flicka lebbas runt lite för att om intet annat ha något att tala med sin framtida man om. Det var till och med att anse feminint med två nätta varelser som i brist på bättre tidsfördriv eller av en oskyldigt incestiös och systerlig kärlek valde att spendera natten tillsammans. Detta gick att förlåta. Till och med att uppmuntra. Men bögarne sen? Två håriga köttklumpar vars strån virar in sig i varandra under kärleksakten så de skriker, och inte heller det på det bra sättet, av smärta när de skall skiljas åt i de stinkande lakanen. Och sedan då att älska en bög? NEJ! Olga var fly förbannad, och det med rätta!

”Och vad hände då?”, ”Ja, vad hände sen?”, ”Berätta!” Skvallertanterna skrek sig hesa. De var förbannade de med. Förbannade och avundsjuka.

”Att hon drar familjenamnet ditt i smutsen?!”, skrek Elena.

”Ja! Var är respekten?!” Olga var rosenrasande.

”Så, vad gjorde du?”, frågade Krigarinnan och visade tänderna.

”Jag slog. Och slog.” Olga tog ett djupt andetag och fortsatte sedan med att i ett sammelsurium förklara hur hon dödat sitt barnbarn, detta sitt arma blods framtid. ”Vår ätt må sluta här och nu. Men hellre ett gott minne än en levande besvikelse.”

”Men du förstår att vi måste kalla på stasi nu?”, sa Elena.

”Ja. Jag är beredd på min dom.”

”Din tid kommer avtjänas i heder och du kommer för alltid att vara känd som en rättskaffens kvinna.”

I väntan på stasis ankomst yttrade så Krigarinnan den fråga som var på allas läppar; ”Var är Gustavos?” Blicken var glasartad. Man kunde ana en pöl mellan benen på den sura doft som nu spred sig runtom sällskapet.

Olga lättade på sitt huckle och tog ur råttfrisuren fram den västtyska plasttingesten. Hon kysste dess ollon och slickade dess skaft inför lystna blickar. ”Jag kallar honom Oleg.”

Göteborg

Mars 2014

Skrönor om näringslivets soldater

Den hatande araben

En drygt fyrtioårig man, vare sig särdeles välskapt eller vältränad, vid namn Leonard lät sina anspråkslösa lekamen sjunka ner i flygplansstolen. Han skulle till ett arabiskt land på vad som i breda ordalag kan benämnas som ”affärer”. Leonard hade aldrig intresserat sig för den arabiska delen av världen. Hans enda associationer var olja och sand.

Leonard sticker ut enbart genom sin gråa attityd och syn på världen. Och låt oss en gång för alla slå fast att han bara är påtänkt för att visa på denna historias ”hjältes” unikum.

Den senare kom inrusande i planet sista sekund. Han var iförd sjavig kostym, chinos och en ostruken vit skjorta över vilken en glänsande blå slips vilade. Ögonen täcktes av solglasögon av den typ som återfinns på bensenmackor. Ena handen höll ett svettigt grepp kring portföljen medan den andra var knuten. Kroppsspråket och särdeles käkpartiet utstrålade en fåfång likgiltighet.

Han placerade sin lekamen i bekväm (nåja, det är ju ändå ett flygplan vi talar om) position och andades ut tungt. Så lyfte de. Flygvärdinnorna visade förutsägbart hur man skulle försöka låtsas ta ansvar för sitt liv vid en eventuell flygkrasch innan de, till slut, serverade kulinariska läckerheter av det slag som det bjuds på uppe i det blå.

Värdinnan hade sett sina bästa dagar men låtsades som ingenting.

”Det är tydligt att vi flyger Aeroflot”, sa araben. Leonard vände sig mot sin stolsgranne som i sin tur hade blicken fokuserad på flygvärdinnans urringning. ”På Aeroflot blir flygvärdinnorna tilldelade rutter efter vilka kaptener de ligger med. Och det är tydligt att de här kaptenerna inte får ligga alls. Du ska se deras New York-flighter.”

Leonard nickade tyst. Under tiden hade flygvärdinnan hunnit röra sig fram till deras säte. ”Får det vara kaffe eller te? Kanske en macka?”

”Jag ska ha en macka, med skinka på tack”, svarade araben. Leonard nöjde sig med en svart kaffe.

Araben vände sitt svartmuskiga ansikte mot Leonard. ”Jag hatar sådana där. Det är det värsta jag vet; kvinnor som tror de är tjejer och tjejer som tror de är kvinnor. Man ska veta sin plats.” Den följande tystnaden stördes enbart av luftturbulensen och arabens smaskande.

Leonard mindes tidiga morgnar då modern smaskat, samtidigt som hon bråkat på honom om bordskicket. Och var det någonting han hatade var det inkonsekvens. Detta låg honom för övrigt till gagn i hans yrkesutövande. Han var revisor, och han hatade sitt liv.

”Kan du sluta smaska?!” sa han till araben.

”Varför så upprörd?” replikerade den senare.

”Jag tänker inte gå igenom någon katharsis med dig. Men jag hatar när man smaskar, förstår du det? Jag hatar det över allt annat! Så..”, blodet kokade, ”Sluta bara!!!” Leonards händer påminde om en säls labbar då de slog mot armstöden.

Araben smaskade.

”Folk använder sig av ordet hata alldeles för lättvindigt nuförtiden. Det är inget man gör bara för att, eller sådär. Det är en konst som vilken annan. På gatan där jag bodde som liten samlades bygdens barn. Vi satte ner grenar i marken och så spelade vi boll med hoplindade lakan. Vi turades om att fixa lakan, och mamma blev alltid arg efteråt när det varit min tur att fixa boll. Jag gillade egentligen aldrig bollspel, däremot hejarklacken... Det var där jag upptäckte min riktiga talang: att tycka illa om motståndarlaget. Att hata.” Hans läppar smuttade på det blaskiga flygplanskaffet, ”Det här med att tycka om, visst det går an. Men alla är vi skapta för olika saker. Själv föddes jag med, just det, hatets gåva.”

Leonard såg på honom med överlägsen min. ”Du vet inte vad du snackar om. Eller, är du revisor?” Så drog han in ordentligt med luft i lungorna och spottade ut den onämnbare förbannelse som vilade över hans existens likt lien över dödens axel. ”Jag. Är. Revisor.”

Araben fnös till. Smaskandets frånvaro gav luftturbulensen en än större roll i samtalet. ”Jag är imponerad. Vi kanske kan utbyta erfarenheter? I min bransch är det allmänt känt att revisorer hatar mycket, ni har yrket till er fördel, men att helt förringa era erfarenheter som fusk vore väl magstarkt. Det vore som att helt förneka en daytraders förtjänst. Enligt statistiken må han vara värdelös, en ständig förlorare. Men vad bryr sig brudarna i baren om det när de blir bländade av hans Rolex?”

Leonard var förbryllad. Sanningen att säga hatade han sin granne. Det var inte ovanligt. Han hatade det mesta och de flesta. Han andades in djupt, klädde ansiktet i en glädjens form – med mungiporna uppåt - ”Du var mig en uppriktig herre men får man fråga vad ni försörjer er på?”

Araben kallade till sig flygvärdinnan.

”I need a lot of ham!!!” skrek araben med blicken begravd i urringningen.

”Do you want bread sir?” frågade ryskan med en dialekt som givit henne en roll i vilken 80-tals-direkt-till-VHS-rulle som helst.

”No bread please. JUST HAM!”

Araben smaskade så ljudligt han bara kunde. Rev sönder de till honom framburna köttstyckena med sina bara händer och tuggade med öppen mun. Han stirrade Leonard i ögonen och så skrek han “Hur mycket kan du hata?!”

Leonard torkade av sig skinkslamsorna som landat i ansiktet. Han kände hur bollarna blev tyngre samtidigt som de drogs närmre kroppen. Han var redo för fight. På den tid då män var män, kvinnor kvinnor och jorden platt hade han slagit ner den svartmuskige besten. Men nu var nu och inte då. ”Vad försörjer ni er på?” klämde Leonard fram genom de av själslig smärta ljudande stönen.

”Jag är konsult”, svarade araben kort. Han log. Det var nu uppenbart för de båda männen att respektive motståndare behärskade spelets regler. Araben ledde. Hans identitet var ännu höljd i dimma, en dimma som förtätats än mer av konsulttiteln – för vad betyder den, mer än att man är oduglig och överbetald? ”Säg mig, vad hatar ni mest? Ert yrke eller skatteverket?! På stället där jag kommer från ekar det gamla ordstävets ’det finns inget att förakta med ett land som har noll procents skatt’, vi kallar det för ’den okände revisorns dröm’. Vet du vad vi gör när våra revisorer döms för jäv?”

”Nej!” skrek Leonard, vars kala flint lystes upp av den till bristningsgränsen sprängfyllda blåådern över tinningen. Han frustade som en tjur.

”Vi utvisar er till Sverige. Välfärdsstaten framför andra. Tänk dig att du är entreprenör! Med sociala avgifter, vinstskatt, inkomstskatt och sedan moms på det... Det blir det en helvetes jävla massa skatt! Där skulle du höra hemma!”

Efter det mindes inte Leonard något mer. När han vaknade upp i det arabland som varit resans slutdestination fick han förklarat för sig att han drabbats av en hjärtinfarkt.

”Så vad gör ni här?” frågade Leonard. Han var så ensam att arabens besök till sjukhussängen skänkte honom glädje och detta i sin tur fyllde honom med en infernalisk mängd hat.

”Vill du ha en macka?” Smaskandet kliade i Leonards öron.

”Varför envisas du med de där skinkmackorna? Så goda kan de inte vara.”

Araben gestikulerade ”Du har rätt, jag hatar skinka. Sanningen att säga gillar jag inte att äta kött. Det är mycket lite mat jag tycker om överhuvudtaget, men jag offrar mig för konsten.”

” ... ”

”Jag är kristen. Fläskkött är mitt sätt att visa att jag inte är någon jävla muslim!” De två sista orden viskade han sammanbitet med munnen otäckt nära Leonards öra.

Leonard klamrade sig fast vid sin oväns arm. ”Men berätta nu, vad jobbar ni med? Hur försörjer ni er?!”

Araben blottade sina tänder i ett svartmustigt leende, kapabelt att skrämma ett barn till lydnad. ”Min framgångssaga kan sammanfattas med följande, det finns säkerligen människor som kan hata mer än jag, som är mer kapabla, men...”, han gjorde en teatralisk konstpaus, ”Jag är optimist.”

Så gick han sin väg och de två männen skulle aldrig mer komma att ses. Men Leonard förstod att med den kompetens araben besatt översteg efterfrågan utbud med råge.

Moskva

April 2013

The M&A:men

”Jag hörde att Microsoft försökte sälja Windows till Apple, men Apple var inte intresserat. Vare sig Bill Gates eller Steve Jobs var informerade. Erbjudandet kom under en blöt natt på något IT-konvent. Källan är inte riktigt säker, men han tror han hörde något, eller så var det bara något han drömde.”

Citatet ovan publicerades på ett schweiziskt finansforum som en kommentar på den, enligt skribenten, sprickfärdiga IT-bubblan. Men textstycket spred sig från forum till forum, från land till land, och medelst översättningarna antog viskningsleken digital form. Via Der Spiegel anlände textsnutten till Financial Times löpsedel: ”Microsoft, Apple och Google – världens största fusion”

Alla tre företagens kurser gick i taket. Och då kunde man ju inte som VD stå där och hänga läpp. Efter det att den första av de tre konfirmerat uppgifterna ville inte den andre vara sämre och då föll den tredje för gruppsycket av bara farten.

Vi befinner oss i en skyskrapa.

”Han har lämnat bilen, släpp ut honungen, över”, säger Sebrin i Walkie-talkien.

Underskrifterna ska på pappret idag. Förhandlingarna har redan dragit ut på tiden – Linus hjärta bultar.

Åter till dåtiden.

Linus fick ärendet som den här historien kretsar kring på bordet en solig vårdag.

”Varför ska de tre gå ihop? De kommer ju att kontrollera hela världen?” frågade han sin kollega Sebrin. Och Sebrin, även han en grå man i fyrtiofemårsåldern iförd kostym, svarade ”Ja. Precis därför.”

De skulle representera och se efter en av de tre parternas intressen i processen.

”Det är lika bra att du ringer och berättar att du inte kommer vara hemma på ett tag”, sa Sebrin med ett leende på läpparna.

De två gentlemännen hade sedan länge slutat jobba för sitt uppehålle. Nuförtiden var det prestige det handlade om. Vilka uppdrag man fick och hur mycket kulor som var inblandade i transaktionen.

Linus hade en vacker fru, Erika, och två döttrar, Kina, sjutton, och Elisabeth nitton år, som grannarna vände sig om efter. Kina hade för övrigt seglat in på HR-avdelningen med nepotismens vindar i ryggen.

Efter att ha gått ut gymnasiet två år för tidigt gjorde han lumpen på tolkskolan innan han åkte till Harvard Business School där han förberedde sig för ett liv i excelarkens värld. Efter fyra års studier kom han så ut i arbetslivet och fick sin första anställning som M&A-konsult. Linus var en oskuldsfull sparv på den där tiden. Så döm om hans förvåning när han lämnade över sin första rapport till chefen, Hygienaesus, för att se den åka direkt i papperskorgen.

H, som han kallades, mötte hans förfärade blick; ”Kom med mig.”

”Jag vill ha fyra vargentrecoter, blodiga. Iväg nu.” H daskade till servitrisen på rumpan. Hon log. Han böjde sig över bordet ”Berätta nu vad du har lärt dig i skolan, vad är den viktigaste egenskapen för en M&A-konsult tror du?”

Linus firade av ett inövat ”Ett klarsynt matematiskt tänkande och en förmåga att genom empiriska observationer utföra fundamental analys.”

”Vad lär ni er nuförtiden? Åt helvete med matematiskt tänkande.” Vargentrecoterna dröp av blod. H morrade när han åt. ”Det enda som är viktigt för din framgång, det är din manlighet. Hör du det. Hur du än vrider och vänder på den här skiten så kokar allt ner till att du en dag när du sitter där runt bordet och gnabbas med de andra om någon jävla P/E-ratio kommer vara tvungen att dra ner brallorna och visa vad du har.”

Hur kontrar man ett sådant uttalande?

”Vad studerade du för att komma hit?” frågade Linus försynt.

”Jo...”, började H, ”jag har aldrig varit akademiker. Mina föräldrar ville att jag skulle gå på någon snofsig skola, precis som du, men jag vägrade. Jag har alltid gillat friluftsliv, så jag gick med i främlingslegionen istället.”

Han smaskade. Linus rodnade, ”En alternativ merit eller vad man ska säga?”

”Jo. Precis.”

Vi befinner oss åter i skyskrapan.

Sebrin anropar nedifrån cafét på andra sidan gatan. ”Jag ser det röda fodralet i trapphuset. Hon kommer ställa sig där nere. Se till att stoppa all rörelse i huset. Alla ska vara stilla. Över.”

Svetten blänker på Linus panna. Han har inte fått ens de tre timmars nattsömn som är hans yrkeskårs norm. Walki-talkien rasslar till igen.

”De står bredvid varandra nu. Hissen är på väg ner. Jag ser hur de talar till varandra.”

Linus är stolt.

Han är i begrepp att fälla ett lejon. Visserligen utrustad med modern utrustning. Men ändå. Ett vilddjur ska falla för hans fötter.

Förhandlingarna föregicks av grundlig research.

”Vad gör vi här ute?” frågade Linus och slängde ett öga mot skogen

”Vi ska träffa en av de som mött honom ’face to face’”, svarade Sebrin.

”Och varför bor han så här långt bort för? Är det ännu en av dessa excentriska rikingar? Fan. Mycket har man stött på i sina dagar.”

”Nej”, svarade Sebrin, ”Han sitter på hispan.”

Anstalten påminde Linus om det dagis där han för en sisådär tio år sedan någon gång om året, när det pressade schemat tillät, hade hämtat sin dotter. ”Hon började där när hon var tre. Och så gick hon där tills hon var sju. Om man tänker sig att jag var där på några fjantiga tillställningar också, typ Lucia, så var jag nog där i alla fall en tio gånger”, tänkte han för sig själv.

”Välkomna mina herrar”. Sjuksköterskan som mötte dem hade på sig säckiga, babyblå kläder och foppatofflor. Hon talade oavbrutet ”Han är paranoid. Han talar om en galning vid namn Capito som ska komma och mörda honom. Han påstår att han besitter magiska krafter. Men det är ’normalt’ här”, hon gjorde kanintecknet med händerna, ”folk ser Jesus hela tiden. Nej. Det är inte upprörande. Det som verkligen är alarmerande med hans tillstånd är den totala bristen på sjukdomsinsikt.”

Sebrin tog till orda ”Men är ni säkra på att den här Capito inte finns då?” frågade han.

”Jo, han finns. Men det är väl inget magiskt med honom, så vitt vi kunnat se. En vanlig affärsman. Här har ni honom”, hon drog fram den utmärglade stackaren till de två besökarna. ”Sidenfjäll, du har besök.”

Linus var den förste att ta till orda efter det att sköterskan lämnat dem.

”Vi vet att du inte är sjuk. Och jag och Sebrin har rest en bra bit för att få prata med dig om Capito. Snälla. Berätta.”

Sidenfjäll granskade de två männen i svarta rockar från topp till tå innan han, till en början tvekan, påbörjade sin historia. ”Jag jobbade som M&A-konsult. Jag var en av de bästa inom mitt område, med långtgående erfarenhet av uppköp inom läkemedelsbranschen”. Han svalde. ”Jag var ung och odödlig på den tiden. Ni vet hur det är. Ni har brudarna. Ni har pengarna. Och bilarna med för den delen. Ja, men så när man är sådär högt uppe på Maslows behovspyramid börjar man söka sig nya utmaningar och det var här som Capito kom in i bilden. Det gick rykten om att han var tuffast i branschen. Att ingen kunde rå på honom. Så klart jag var tvungen att testa, annars skulle jag ju få leva hela mitt liv undrandes, right?” Sidenfjäll tittade på de två besökarna med bedjande blick. Det var inte mycket man kvar i den här kroppen. Han var åldrad och inte på det bra sättet – istället för att mogna svälla upp likt ett par fina druvor hade hans bollar dragit ihop sig och antagit formen av skrynkliga russin. Linus och Sebrin nickade förstående. ”I alla fall. Jag och några polare hade sparat oss i veckor. Vi var testosteronstinna som fan. Äntligen skulle vi förhandla. Sätta den här skiten Capito på plats. Så, vad händer? Vi kommer in i rummet. Alla hälsar på varandra.”

Linus avbröt med en fråga ”Hur ser han ut?”

”Han ser bra ut. Stor. Som ett monster. Nåväl, vi sitter där och snackar och snackar. Ni vet. Först tar fruktskålen slut. Alla dricker kaffe. Tjugo timmar in i förhandlingarna käkar folk sockerbitar för att hålla sig vakna. Hela bordet är knäckt. Tankarna vandrar som genom sirap i hjärnan. Då helt plötsligt doppar den här Capito sin hand i en bortglömd kaffekopp. Han håller upp den kladdiga handen för oss. Doppar den i sockerskålen. Sedan tittar han på vår chef och säger ’den här handen är din dotter’ för att sedan glupskt, ja i farten nästan svalde han sin hand, slicka bort socker-kaffegeggan. Och sen..”

Sidenfjäll grät, skakade i fosterställning på golvet. Sebrin gick fram till honom och klappade honom om huvudet ”Och sen?”

”De gick upp i rök. Mina kollegor. Vaporized. Det blev för mycket maskulinitet i rummet. Jag såg hur klockan stannade, han har magiska krafter den mannen. Tro mig”, Sidenfjäll hulkade till, ”han går inte att beseгра.”

Nu var det hårda bud i Mellerud.

Linus var vilsen.

Om mindre än en vecka skulle förhandlingarna gå av stapeln. Det var dags att ringa in det tunga artilleriet.

Det rosslade till i andra änden luren. Trots att tjugo år passerat sedan deras senaste möte kände Linus igen rösten ”Vem är det jag talar med?”

”Det är jag. Och jag behöver din hjälp.”

H tog första flyget från Kambodja.

”Är du inte trött? Det är ju ändå en stor tidsskillnad mellan här och där”, sa Linus i bilen från flygplatsen.

H röt till. ”Tänk efter vem fan du talar till!”

”Okej, okej, lugn. Hur är det i Kambodja då?”

”Bra. Jag bor i de kinesiska kvarteren. Man kan äta varg där utan att folk kollar snett på en. Har en liten kennel på gården. Nåväl. Jag släpade inte mina bollar över halva jordklotet för att diskutera matlagning med dig. Berätta! Vad är problemet?!”

”... Capito heter han.”

H drog in en ansenlig mängd luft i lungorna ”Du är ute på hal is, du.”

”Jo, du är inte den första som säger det. Har du någon erfarenhet av den här killen?”

H tittade ut genom fönstret. Det var mörkt ute och inte mycket syntes mellan granarna. ”Ja. Vi gick samma gymnasium.”

Linus betraktade H:s grova nacke, ”... Och?”

”Han är sjuk. Galen. Han stal en tjej. Från mig. Jag låg och bölade som en försvarslös fitta. Hur många människor tror du kan få mig i det tillståndet?” H var röd i ansiktet ”Stanna biljäveln, jag måste röka!”

De steg ut ur bilen och H fortsatte sin historia. ”Capito är ett avkok av den hjärnlösa kapitalism som premieras på alla de handelshögskolor som finns runtom i världen. Förutom kapitalism så tror han på darwinism också. Du känner till den braindrain som Ryssland blev offer för när kommunismen föll och ersattes av stenhård kapitalism.” H pratade häftigt med yvigt italienska gester, ”Capito tog sina barn dit! För att de skulle ’lära sig hur en riktig ekonomi fungerar’. Han sägs också ha uppfostrat sina barn i enlighet med devisen ’den starke överlever’. Det senaste skvallret jag hörde om honom var att hans äldste son varit på ett barnkalas och att födelsedagsbarnets pappa försökt undervisa honom i rättvisa genom det klassiska ’du-skär-upp-bitarna-så-väljer-de-andra-tricket’. Tror du inte ungjäveln skar upp en stor och en liten bit och

sedan hade ihjäl födelsedagsbarnet när den senare valde den stora biten. Det blev en jävla kabalalik men Capito tog det cool. Han skrek bara åt föräldrarna att det var ena 'jävla socialistfasoner' och att sådana som de var skälet till att landet skulle gå åt helvete.”

”Och sen?” frågade Linus.

”En vecka senare flyttade han med ungarna till Moldavien, 'skräphögen som inte ens Ryssland ville behålla'. Det var mindre socialistiskt där. En bättre – eller snarare hårdare – plats för barnen att växa upp på. Moskva hade blivit för mjukt.”

Linus och H, Mästaren och lärjungen, stod utanför en bensinmack. I handen höll de varsin pappmugg med blaskigt kaffe. ”Du har säkert hört den här berättelsen förut som den gamle tolk du är men den tål att upprepas. När man pluggar språk så har ju ordet 'flytande' en nästan magisk innebörd. Det är dit man vill komma, det kommer jag ihåg från min tid i främlingslegionen, fyfan vad jobbigt det var. Ursäkta min franska”, H skrattade till, ”nåväl, det var en gång en ryskstuderande som frågade sin lärare om han behärskade språket flytande. Och läraren svarade 'om man drar gränsen för flytande vid att kunna förhandla med djävulen om sin själ på språket så får jag lov att svara ja. Jag skulle klara det ur en teoretisk synpunkt. Men', och han la betoningen här, 'om djävulen talade ryska skulle jag var skräckslagen bara av det skälet.”

”Och vad är sensmoralen av den här historien?” frågade Linus.

”Är det inte uppenbart?!”, skrek H och sparkade till en stenbumling, ”Han tog sina barn till helvetet och vidare! Vem fan tar sina barn till Moldavien?! Han är helt väck!”

Åter i skyskrapan.

Förhandlingsrummet är kliniskt rent. Capito kommer, som är brukligt för en man av hans kaliber, en kvart för sent. Han inte bara bär, utan bär också upp sin Armanikostym. Kroppshållningen förmedlar en känsla av förrädisk lugn.

Linus stegar fram. ”Välkommen.” Ett fast handslag följs av ett leende.

Alla sätter sig ner.

Kaffet serveras i stora koppar. Linus iakttar sina konkurrenters rörelser. Capito är slö. Världsfrånvarande. Man skulle kunna placera en hammare i skallen på honom utan att han skulle bry sig.

Åter till förberedelserna.

H checkade in på Grand och åkte sedan direkt till kontoret.

När han gått igenom den data som Linus och Sebrin hade på Capito suckade han till. ”Jag förstår att man inte tackar nej när ett av de här företagen knackar på dörren, men den här Capito...”, han drog ut på namnet. ”Jag har sagt det förut och jag säger det igen; han är helt galen. Han får dig att känna dig säker på sin sak för att sedan slå till när du som minst anar det. Tro mig, det finns människor med äkta fallenhet för de här grejerna men de kommer sällan på besök till oss i den här världen. En gång i tiden hade jag i uppgift att lära upp en nyexaminerad kille som hette Hans. Han var precis som du när vi träffades. En världsfrånvänd yngling som trodde att M&A hade något att göra med siffror och sådär. Men Hans var snabb. Han lärde sig bättre än någon annan och innan jag visste ordet av hade han avancerat över mig. Jag har aldrig sett något liknande. Capito är den snubben på crack – och Hans brukade ändå gå på steroidkurer innan de riktigt tunga förhandlingarna.”

”Och vart försvann han?” frågade Linus.

”Först hoppade han över till Enron i början av tvåtusentalet, precis innan kraschen. Synd på så fina frön.”

Mottagningen där diskussionen hölls var fylld av tunga soffor. Sebrin lät sin lekamen landa i en av de fåtöljer som rummet hade att erbjuda och frågade kaxigt ”Vad gör han nu?”.

H lät sin blick falla långsamt över de två männen framför honom, tog en teatralisk sats och sade sedan ”Det var Hans Sidenfjäll ni träffade på psyket.”

Åter till Förhandlingarna.

Linus och Sebrin avancerar hastigt på fältet. Timme för timme pressar de ner priset å sin klients vägnar. Deras tungor känner segerns söta droppar.

Högar av kaffekoppar ligger på bordet. Sedan mötets början har fjorton timmar passerat. Sebrin drar fram ännu en rapport om deras arbetsgivares reala tillgångar. Bollen är uppe i luften. Högt över molnen.

”Därför tänker inte vår klient nöja sig med mindre än 55% av intäkterna från Operativsystemssidan. Det är inte vi som är oförsänkda, ni ser ju själva hur situationen ser ut.”

Smash.

De återstående parterna stakar sig.

Någon harklar till och påbörjar en mening ”Ja, men...”

Linus ser Capito i ögonen. Han viker undan blicken. Låter sina tankar leva fritt bland molnen och solskenet utanför fönstret.

Efter mycket surr kom H fram till att det enda som skulle kunna få Capito på fall var att låta honom lätta på sin manliga tyngd innan mötet. Så de tog en del av företagets ”svarta budget” och ringde upp det ”röda fodralet.”

Som brukligt ställde hon bara en fråga; ”Vad vill ni kalla mig?”

”Vi kan kalla dig Sabina.”

Hon nickade ”Gott så.”

Som tidigare nämnt hade Linus känt en våg av eufori när Capito förenat sig med Sabina i hissen. Men nu när han såg resultatet var han inte riktigt säker på om det var ”rätt” gjort. Capito var av en egen sort och var det då rätt att fälla honom, den kanske siste, ja kanske den ende någonsin av sitt släkte.

Linus fångade åter Capitos ögon med blicken. De brungröna regnbågshinnorna såg dystra ut.

Men så plötsligt log han. Svalde två sockerbitar och avbröt det pågående käbblet ”Kina hade sannerligen fallenhet för att göra det trevligt för en man. Det får man allt ge henne. En trevlig liten flicka.”

Linus hjärta hoppade till. ”Vad menar du? Sabina hette hon väl?”

Capito gav ut ett rått skratt och drämde till bordet med handflatan. ”Vafan. Bättre kan du. Jag bor i Moldavien, klart jag känner igen en hora när jag ser henne. Linus. Jag satte på din dotter i hissen. Lilla Kina, bara sjutton år men ack så syndig.”

Linus böjde sig ner under bordet. Det var fullt möjligt, det som Capito sa. Han hade ju fixat in henne på HR-avdelningen, ”där kunde hon ju i alla fall inte göra någon skada” hade han tänkt. Ack så fel man kan ha.

Kväljningarna sköljde över honom. Han kunde inte stoppa det.

”Blöööh.”

Han spydde. Ögonen röda av tårar och hjärtat pumpade i hundraåttio.

Capito hoppade upp på förhandlingsbordet. ”Raaaaaaaaa!” skrek han och slog sig på bröstet i vad som kan ha varit en moldavisk manlighetsrit.

Linus och Sebrin skyndade ut ur rummet som nu var så uppfyllt av manlighet att väggarna skakade. I trapphuset stötte de på H.

”Jag träffade din dotter här utanför. Det här måste få ett slut. Det är personligt nu. Jag är tillbaka i tjänst och den här gången kör jag frilans!” H utstötte ett stridsvrål och kastade sig uppåt mot konferensrummet.

Linus och Sebrin stod på gatan tillsammans med pöbeln och iakttog byggnaden i vilken två legender sammanstrålade i en kamp om heder, ära och hämnd. Skyskrapan rörde sig från den ena sidan till den andra över dem.

Vrål hördes.

Polis och brandbil anlände.

Byggnaden var stilla. Ett SWAT-team tog chansen att bryta emellan och kastade sig således in i det osäkra. De två kollegorna tittade på varandra. Att byggnadens rörelser lugnat sig betydde med största säkerhet att kampen var avslutad.

En minut passerar.

Sedan ytterligare fem.

Efter en halvtimme kommer polisen ner med H i handklovar. Han är sliten. Trött men stolt efter att ha fullgjort en omänsklig prestation. Det är blod kring hans mun. Specialstyrkorna leder honom mot polisbilarna. Bredvid eskorteras Capito på bår till en ambulans.

Linus möter sin mästares blick.

H ler en gammal mans nöjda leende ”Jag snöpte honom, Linus! Jag snöpte honom!”

Moskva

Maj 2012

Delfinstryparen

I en stad, för inte allt för länge sedan, bodde Bella och Karl. Deras kärlek var ett orosmoment för Bellas föräldrar. Och det med rätta.

Som liten satte Karl upp en spegel i sitt rum inför vilken han försökte sig på diverse korttrick. De svåraste trolleritricken imponerar bara på andra trollkonstnärer. Men Karl lärde sig dem i alla fall. Och sedan ställde han sig på stora gatan med en hatt vid fötterna. Näsdukar försvann, spaderknektar hittades i mitten av kortlekar och med detta kom effekten: klirrande mynt. Det var här turturduvorna sågs för första gången. Hon bar en blommig klänning och hade ljust utsläppt hår. Han var iförd väst och fluga.

”Jag vill göra något stort. Ett magitrick som ingen gjort tidigare. Det är det som är magins själva essens, att chocka publiken”, sa Karl.

”Jaha”, sa Bella och vände huvudet åt ett annat håll. Vad som varit gulligt under deras tonår var inte längre roligt. Hon förnekade det inte längre. Hennes ungdomskärlek var precis så dum i huvudet som hennes föräldrar påtalat från första stund.

Karl var clown på det lokala djurparken. ”Det viktiga är att få barnen lugna. Det är bara att prata om bajs. Det drar till sig deras uppmärksamhet. Och funkar inte det, då kan man prata om kiss också”, sa han till lokaltidningen. I anknytning till artikeln fanns en bild där han stod clownsminkad, omfamnad av två barn som räckte upp till midjan på honom.

”Hur kan du säga såhär?!” skrek Bella ”Min mor hatar dig mer än vanligt!”

”Det är ett framsteg”, svarade Karl.

”Vad? Var är framsteget? Att mina föräldrar inte längre omnämner dig som ’idioten’ utan ’idiotpervot’?” Bella grät.

Karl satte sig intill henne och kysste hennes panna. ”I början handlar det om att göra sig ett namn. Hur man gör det är inte viktigt. Det är som med tidningar, folk kommer inte ihåg vad som stod på rubriken – bara att du var med.”

”Och sen då?! När du är känd? Är det bättre att vara ’bajsmannen’ med hela folket än bara en vanlig knegare?”

Karl kände sig hedrad av liknelsen.

Bajsmannen var känd för att springa runt på festivaler och gräva i bajamajor. Det existerade bara ett känt foto på honom. En man i fyrtioårsåldern som poserade med en vit rödfläckig t-shirt, enligt sägnen var prickarna hans flickväs mensblod.

Karl agerade diplomatiskt. ”Nej, så är det så klart inte. Men vill man komma någon vart inom underhållningsindustrin måste man offra lite värdighet. Det är ingen som bryr sig om talang. Rika människor betalar inte bra för något landskapsmotivs skull, de spenderar pengar för att kunna säga till sina förmögna polare att de har en målning av det där fyllot som skar av sig själv kuken med en trädgårdssax och buntband för att fördriva tiden en tisdagsmorgon.”

”Du är alltid lika romantisk!” skrek Bella och sprang till sina föräldrar på andra sidan gatan.

Så molteg paret på varsin sida vägen i närmare två veckor, tills Karl en dag knackade på hos svärföräldrarna iförd kostym med blommor i näven och chokladask under armen.

Fadern öppnade dörren. ”Dra åt helvete din perversa idiot”, sa han.

”Får jag prata med Bella?” svarade Karl.

Han drog med henne till zoo.

”Allt är förändrat. Jag har en plan. Jag har blivit delfinskötare.”

”Jaså, kan du ta hand om fisk?” svarade Bella.

”Nej, älskling. Det är ingen fisk. Det är ett däggdjur.” De ställde sig vid bassängkanten. Han visslade till och med ens skuttade Diana upp till dem. Bella kände på näbben. Det var som en gummistövel med puls.

”Ja, och hur ska det här förändra vårt förhållande? Är det bättre betalt?”

”Inte än. Men snart så. Det här när du sprang hem till dina föräldrar. Det gav mig tid att tänka över både det ena och det andra och jag kom fram till att jag hela tiden har haft fel fokus. Man måste knäcka några ägg för att göra en omelett och jag har hela tiden varit för fokuserad på det rent tekniska i mina shower. Men jag har kommit på det ultimata tricket.”

Han visslade igen och Diana sköt iväg som en torped och gjorde en volt för att sedan paddla sig tillbaka till de två turturduvorna.

”Här, mata henne.” Karl räckte Bella en fiskbit som hon i sin tur sträckte till vattendäggdjuret. Diana klickade och såg nöjdare än nöjdast ut.

Bella smekte återigen nosen. Det var ett vackert djur. Ståtligt och roingivande.

Karl avbröt den mysiga stunden. ”Jag gjorde en marknadsundersökning angående vad som skulle förvåna mina fans och slutsatserna var häpnadsväckande. Jag och Diana har vår första uppvisning nu om några veckor och efter det kommer jag att få all den publicitet jag behöver.”

Bella tittade på honom; ”Vilka fans frågade du?”

”Jag frågade det största fan jag någonsin haft. Mig själv.”

Bella gäspade. Vål hemma grät hon.

Men likväl; tre veckor senare satt hon i publiken. Balkanmusik ljud, barnen skrek (den nya clownen var alldeles för pryd för att ha någon lugnande inverkan på snorungarna) och Karl steg fram på scenen.

”Jag är glada för att ni har kommit hit idag. Jag skall visa er något ni aldrig sett förut. Mina ärade gäster. Ni kanske ätit fiskpinnar någon gång, men det här är något helt annat. Diana!!!”

Han visslade och delfinen skuttade fram. Glad som bara fan. Det slanka djuret cirklade runt i bassängen och visade upp sig till allmänhetens behållning.

”Delfinen är ett unikt djur. Inte nog med att det är intelligent trots att det har hål i huvudet. Det är också ett av få djur som njuter av sexuell aktivitet och aktivt försöker närma sig människor. Så nästa gång ni är på en strand och ser delfinerna närma sig. Då får ni plocka upp barnen.”

Publiken skruvade sig.

”Ja. Alltså. Om någon vill knulla en gummistövel kommer det inte ges tillfälle till det, vill jag understryka. Det här är ett zoo, och ingen bordell. Hursom ... Diana!”

Diana störtade emot Karl och kastade sig upp på bassängkanten. Karl tog fram en rulle gaffatejp och virade den runt munnen på djuret. Så täppte han till spruthålet med en champagnekork.

Diana sprattlade.

Karl sparkade ner firren i vattnet där den föll som en sten till botten.

Folk slog sig fram. Karl blev knockad av en äldre herre som skrek något om respekt för natur- och djurrätt.

”Djurmördaren!” stod det på löpet. Karl vaknade upp i en fängelsecell, men Bella vägrade betala borgen.

”Nu är jag känd! Äntligen!” skrek Karl.

”Nej, du är utskämd. Idiot!” skrek Bella tillbaka.

Polisen gjorde husrannsakan (mest för att fördriva tiden då kriminaliteten på orten var nästintill icke-existerande) och fann tröjor med överkryssade delfinkonturer på.

Det blev aldrig någon karriär i showbiz för Karl. Han jobbar än idag på bruket i den lilla staden och än ryser folk vid tanken på den brutala akt som ägde rum inför barn och kvinnors blickar.

Ingen brydde sig heller om de tekniska svårigheter som tricket medförde, trots att Karl påtalade hur svårt det är att tejpa något som både är halt och rör på sig samtidigt.

Bella och Karl gifte sig dryga året senare. Hon hade väntat för länge och alla dugliga män i byn (staden hade sedan deras barndom hunnit bli näst intill utflyttad på grund av urbaniseringen) var tagna. Ett faktum som väl i sig själv bevisar att livet är orättvist. Men både Bella och Karl var nog lite dumma i huvudet, ändå.

Moskva

Juni 2013

Observationer rörande vårt samtida samliv

Vackra ögon

Vinden vajade skärgårdstomtens gräs och den röda stugan med vita knutar smektes av dagens sista solstrålar. De två familjerna diskuterade ditten och datten samtidigt som de sippade på vinet. Samtalet rörde sig i maklig takt igenom alla de ämnen som det anstår familjer sprungna av bättre blod. Erik synade sin Anita genom alkoholens behagliga slöja. Alla var tillfreds, barnen satt med gameboys och fruns omättbara törst efter statusattiraljer var för tillfället under kontroll. Han hade kunnat få bättre. Det var han säker på. Jag har bara mig själv att skylla.

”Figuren tappar hon, tro mig. Det är ett vackert ansikte du ska söka. Det försvinner aldrig. Inte heller mängden bindväv i axelhöjd förändras nämnvärt”, hade hans far skrockat. Men, ung och stursk som han var hade han ignorerat släkt och vänners råd. Det var hans hemlighet, men det tänkte honom att hans fru var ful i ansiktet. En kinky krydda i det småborgerliga samlivet, inramat av randiga pyjamasar och händer knäppta över stoppade täcken.

En Johannes och en Sofia senare var han smärtsamt medveten om vad en graviditet kan göra med en kvinnas kropp.

De andras samtal spred sig in i hans värld likt en dyr parfym på en betydligt yngre älskarinna.

”Men om man ser världen för vad den har blivit är frågan om man inte ska utvidga begreppet naturresurs. En sten är en sten, eller hur? Men i dagens kommersiella klimat är väl en sådan ett lika självklart begrepp som en Big Mac?” Anders tog en djup klunk från ölen. Han hade på sig en Polo-tröja och hade det där leendet som återfinns hos människor som inte svultit en dag i sitt liv.

Hans fru, Livia, var en delikat sak. Det sades att hon varit konståkerska innan hon träffade Anders. Han tittade på hennes perfekta midja, de tydliga ansiktslinjerna. Erik hade varit smart nog gifta sig med en yngre kvinna, gamla skulle de alla bli till slut, så varför inte låta kvinnan åldras lite långsammare än en själv?

I bakgrunden hördes barnens lek.

Eriks blick mötte Anitas kropp.

”Vad tittar du på?”, frågade hon.

”Jag tittar på dina vackra ögon”, svarade Erik halvslumrande. Om det var någon förmåga han hade mycket att tacka för var det denna; han kunde som få andra ljuga obekymrat. Hans hjärna var försjunken i tankar kring kineser som bröt Big Macs ur en gruva. Förpackningar som drogs upp ur bergets djup, fraktades på fartyg över världens sju hav för att slutligen konsumeras av världens mästare; slutkonsumenten.

Älskade han Anita? Skulle hon vara med honom om det inte var för hans pengar och sociala status?

Alla mådde bäst av att inte fråga.

Och med det gick solen ner och Erik och Anita lämnade ön för fastlandet med dess många måsten. Erik var en bekymmerslös människa utan funderingar och ångest. Detsamma gällde Anita, hon var nöjd om han lämnade henne ensam under dagen så hon fick påta som hon ville hemma och han var nöjd om maten stod på bordet då jobbet var slut. Därför var det oroväckande när Anita en kväll yttrade de berömda orden ”Vi måste prata.”

”Vi tar det efter barnen nattats”, sa Erik och kliade sig i bakhuvudet. Det här kunde inte båda gott. En skilsmässa kunde aldrig vara billig, även om en del av kollegorna sa att den i regel var dyr just därför att den var värd det.

Han gick in i sovrummet och klädde av sig. Anita väntade på honom därinne, såhär i dunklet kunde han tydligare erinra sig varför han valde henne och inte någon annan. Ansiktet syntes inte så väl och kroppens konturer var på något konstigt sätt lockande nu i alla sin imperfektionism. Mörkret döljde det fula och fantasin ritade den kvinna han en gång gift sig med framför honom.

”Du ville prata med mig om någonting?” han knäppte upp skjortan. Hon log, han kände igen leendet; hon ville ha någonting. Och Erik var inte dum, han visste att han, om han spelade sina kort väl, hade chans att få sova utan pyjamas i natt. ”Vad vill du ha?” sa han och smekte hennes ansikte. Det var behagligt när handens baksida täckte hennes långt ifrån perfekta hy.

”Jag kunde inte göra annat än känna mig underlägsen där när vi satt hos Livia och Anders..”

”Jaha... Varför då min kära?”

”Jo...”, Anita snyftade till.

Erik tryckte henne närmare sig och kysste hennes kind. ”Jag älskar dig mer än tusen världar. Min tusensköna...” Återigen tackade Erik de högre makterna för gåvan. Kunde inte kärringen bara säga vad hon ville ha nu så hon kunde ta av sig pyjamasen?

”Jo, jag vill ha ett barn till.” Hon tryckte sig närmare honom. ”Men inte vilket barn som helst.”

Erik tänkte på de svindlande summor ännu ett barn skulle kosta, lite billigare än de tidigare två skulle det så klart bli, med alla deras kläder och barnvagnar var skalfördelarna inte att förbise. Men ändå. Min fru är världens dyraste hora.

Tanken följde honom i över en vecka. Men vad är inte en man beredd att göra för att sova naken?

”Jag tror på idén. Det måste du själv förstå att det inte är heltokigt?” Anders hängde över nätet med racketen lite slarvigt dinglande ur högerhanden, ”Det går mode i allt. På sextiotalet vet jag att det där var vanligt. Var glad du, att du har en sådan klok fru som har vett att se trender innan de kommer. Du vet ju hur Livia är. Det är mycket i sänghalmen, men i övrigt är hon inget stöd direkt, nåväl – det är för sådant man har barnen.” Anders klunkade ur vattenflaskan.

”Men hur får man hit ett barn från Nordkorea?” sa Erik.

”Allt och alla går att köpa. Speciellt i diktaturer. Nu spelar vi.”

Man måste lära av sina misstag.

Erik skulle göra om, göra rätt. Inte tacka nej till goda vänners råd. Under bilfärden hem insåg han hur rätt de alla hade, också han hade haft ett Koreabarn i klassen. Kim hade hon hetat, det gjorde Koreabarnen nästan alltid. Och han älskade att reta Kim, hon hade ju varit så efterblivet usel på allt. Men trots att ungjäveln varit uppenbart debil hade hennes ”föräldrar” älskat henne och stolt hämtat henne var dag.

Tänk så mycket ett par ögon kan göra. Det var i det där sneda ”snittet” som det eftersträvansvärda låg.

”Tänk dig att man skaffar barn med en asiat. Det är ju ingen hemlighet att det finns olika raser; hur ska man annars förklara att det alltid är svartingar som vinner 100 metersloppen i OS? Man kan ju rasblanda, men en del blandningar är ju så skruvade att det liksom blir till en ny ras”, sa Anders.

Det var inte på grund av de små riskerna Columbus skrev in sig i historieböckerna.

Det var öppet mål.

Ett barn från världens mest stängda land - med sneda ögon och senapsgul hy - så att man som ägare slapp poängtera det exotiska, det skulle göra susen i villaområdets prestigeliga!

Erik hade en gammal släkting som gjort karriär i det statliga maskineri som UD utgjorde. Sigmund, ett namn som för övrigt hjälpt honom i karriären, var icke emot att hjälpa sina arma blodsbröder. Ty var det något han lärt sig under sina resor var det att man måste vara givmild och hugga tag då man kunde men att man också som offentligt anställd med full rätt kunde vänta sig ”en tjänst för en tjänst.”

”Visste du att på ryska är ”Chinovnik”, tjänsteman, ett skällsord?” Sigmund tog en girig tugga av fisken, så vände han sig till kyparen och bad om ett glas rött till.

”Nej, helt oförklarligt...”, svarade Erik, ”Så hur mycket vill du ha?”

Sigmund vände blicken runtom i lokalen och klottrade ner ett sexsiffrigt belopp och ett kontonummer till en bank i Lichtenstein på en servett som han sköt över till Erik. Sigmunds ångestfyllda blick stirrade in i Eriks pupiller. ”Du vet inte hur dyrt det är att bli älskad nuförtiden.” Han svepte sina två vinglas i ett svep. Hämtade andan och klunkade sedan i sig Eriks av bara farten. På bordet låg en vit hopskrynkad servett, märkt av det röda vinet.

Sigmund var borta.

En vecka och ett otal transaktioner senare kom så telefonsamtalet. En liten Kim skulle ansluta sig till familjen! Johannes och Sofia var överlyckliga, de skulle få ett nytt syskon. Och vad kunde vara coolare än en docka med sneda ögon?

Så en dag kom en svart Bentley med tonade rutor förbi hemmet och lämnade över ett knyte. Och alla voro de lyckliga, om än så bara för en stund! Den snedögda gulmänniskan lyste upp deras närvaro på cocktailpartyn och sov så gott. Och den födelseattest där det med konstiga krumelurer stod ”Födelseort: Pyongyang” som hamnade i ansiktet på alla de kända och okända människor de stötte på, gjorde föräldraparet så mycket mer intressanta och öppensinnade.

De var nu tre som sov under de stoppade täckena. Erik låg under sitt och lekte med kragen samtidigt som han stirrade på Anita och Kim som delade på det andra.

”Jag älskar er”, sa han halvhögt och kysste Kims panna. Erik tackade återigen de högre makterna och inte bara för att hans förmåga att ljuga men också för att han var godtrogen och blåögad och således utomordentligt kapabel att lura sig själv.

”Det finns ingen större förnedring för en man än att ta hand om en annan mans avkomma. Att sitta på McDonalds och försöka trycka in mat i truten på någon annans äckliga unge. Se hur Lejon gör, när en ny herre kommer på tron blir de gamla ungarna putsväck! Bort och dö! Blod och kött!!!” Den ålderdomliga stank som slagit emot dem då trätt över ålderdomshemmets tröskel förstärktes av de applåder och skrik som de gamla fyllde upp rummet med.

Kim grät, första visningen inför farfar var ett misslyckande. Men paret höll huvudet högt. Erik räckte pappret med krumelurer till sin far.

”Här står det Pyongyang.”

Och med ens var Kim accepterad och farfadern gladde sig åt tillskottet i familjen. ”Hur kan man tycka illa om ett barn? De är ju så vackra!” de rynkiga gamla fingrarna smekte ögonen. Snittet hade det precis rätta gradantalet.

Men var historia har sin vändning och det vore, som många krisande par blivit varse, mycket naivt att tro att ännu ett antal småbarnsår skulle vara lösningen på de kärleksproblem deras förhållande drogs med. Och för övrigt existerade ju inga sådana, de skulle ju älska varandra för evigt. Om det hade avtal ingåtts.

Underbart är kort.

Och en nekrokrati sitter inte alltid stilla i båten.

Nordkorea skramlade med vapen, och ett utpressningsbrev nådde familjen. I affekt vände sig Anita till socialen, historiens alla detaljer kröp fram och det visade sig att lilla Kim egentligen hette Min-jun och var stulen från ett Sydkoreanskt par, som i sin tur köpt en hund för att fylla det tomrum som skapats i skuggan av dess frånvaro. Att det var en sydkorean gjorde återlämnandet mycket lättare för Anita och Erik då det var tal om falsk marknadsföring, alternativt skadat gods.

Så log de två i kammaren igen. Med knäppta pyjamasar. Vad skulle de nu göra? Den återupplivade sextiotalsdrömmen var krossad.

”Det är vanligt att asiater opererar sina ögon för att likna västerlänningar. Men jag har hört mig för, det går att göra åt andra hållet också.” sa Erik.

”Menar du att?” viskade Anita och riktade sin blick mot Sofias och Johannes skolfoton på nattygsbordet.

”Mm...” sa Erik.

Anita knäppte upp sin pyjamas. Hans plan hade lyckats.

Moskva

April 2013

De gyllene kulorna

De träffades på en bar. Länges och väl talade de om väder och vind över de drinkar som han beställt. Hon skrattade gott, det vill säga inte allt för tillgjort, åt hans skämt och han lät lite alltför tydligt begrava sin blick i den urringning som hon valt att låta blotta sin barm.

Så slog de sällskap hem ty samtalet tydde på att hon var lika attraktiv som han var rik. Så missbrukade de kärlekens namn i en cynisk akt och efteråt, när hon stod vid dörren till hotellrummet och skådade den man hon spenderat natten med försäkrade han henne om att ålderskillnaden (mannen var mer än dubbelt så gammal som kvinnan) inte var något att bry sig om för de hade så mycket gemensamt. Han försäkrade henne om att de var något unikt, att de tillsammans skulle bryta tidens tand och nå evigheten.

På vägen hem skrattade kvinnan, ty mannen var så lättlurad. Men väl hemma när hon gjorde sin toalett märkte hon något underligt; ut ur hennes skötte hade det droppat något som liknade metall. Hon kände igen färgen, och den var svag, liksom böjbar i konsistensen. Det var guld! Han tryckte sig intill sitt kuttersmycke vid alla de tillfällen som gavs. De trängdes i hissar, hon böjde sig över middagsbord för att ge honom passionerade kyssar. Så nästa gång, då hon tröttnat på att spela svår och nu istället lät honom komma till skott igen kände hon efter mellan benen på honom. Och javisst var hans kulor ovanligt tunga, det var som om han bar på en tung last, så hon lät mjölka honom och sedan när han gick på toaletten såg hon till att samla in stoffet i sin puderdosa.

Så fortlöpte relationen. Och vart hon än gick såg hon till att bära med sig den utrustning som krävdes för att kunna samla upp guld eller, om hon inte kunna undvika att han kom i henne, de topps och dylikt som krävdes för att gröpa ur och samla upp guld ur hennes inre.

De flyttade samman.

Och de levde lyckligt. Ja, åtminstone sades det så.

Dagar blev till månader och månader till år. Så efter mer än ett decennium sade mannen att han funnit nya behov. Hemmet var tomt så han, och den tomhet som däri lägenheten rådde kunde

inte fyllas av något så trivialt som cocktailpartyn eller andra världsliga tidsbedriverier. Mannen i huset gav så sin partner direktiv om att hon skulle föra den son menad att bli hans imperiums rättmätiga arvinge till världen.

Så som hon längtat efter att bära detta kärleksbarn! Ja, vad mer kunde hon säga?

Hon red honom dag som natt, men det ville sig inte hur än de försökte. Oavsett hur hon höll benen efteråt eller vilken massage eller akupunktur hon valde att besöka ville inte säden fästa i hennes sköte. Mannen slutade basta efter gymmet. Men inget hjälpte.

De besökte så husläkaren som, efter att försäkran från kvinnan getts om att hon aldrig brukat preventivmedel under förhållandets gång, förundrat sig över att hushållet ännu inte fyllts med den glädje som ett barn för med sig, undersökte hennes fertilitet.

”Du är för gammal, du har försuttit din chans”, sa han så till henne och föreslog så paret adoption som ett möjligt alternativ.

Väl hemma sade mannen åt henne att det nog var dags för henne att flytta, ty han var gammal och var tvungen att se om sitt blod.

Så hon gick snyftande in till sin kammare för att packa. Och hon förstod vad hon gjort och att hon, och enbart hon och hennes girighet, var skyldig till att den gyllene floden inte längre ville bära hennes eka.

Dansken

"Vi kan inte äta på brasseriet", sa Henri.

"Varför inte då? " frågade Karl.

"Jag åt godis igår och det skulle kännas så dekadent att äta pommes frites till lunch."

Det gick att beställa ris som garnityr på brasseriet. Men för en livsnjutare som Henri var det inget alternativ som kunde övervägas. Han hade alltid haft en kärlek för det söta, flottiga och feta.

Sista tiden i Sverige hade han varit nere. Sanningen att säga hade han alltid känts lite malplacé med sina liberala åsikter om prostitution och cannabis. Men det var med sexpacket som det blev uppenbart. Musklerna ville inte titta fram hur mycket han än tränade hade han förklarat över ett par peanut-butter-and-jelly-mackor.

Vännerna Karls och Johans blickar möttes - någonting var tvunget att göras. De salta tårar som strilade ner längs Henris kinder kunde inte bero enbart på det gömda sexpacket.

Doktorn sa att diagnosen kallades transkontinentalism och upptäcktes när människor emigrerade till Amerika. Britter sa att de var briter, trots att de var amerikaner och så vidare.

"Ett sund, en bro kan rentav vara nog så illa", sa han till vännerna.

"Vad ska vi göra?" frågade Johan.

"Låt honom fly sin kos. Få honom till Danmark. Det är det enda rätta."

De två vännerna slog sig så ned med Henri på en parkbänk och stack till honom en elefantöl. Efter mången katharsis öppnade han så upp sig. Han var en kvarts dansk, på pappas sida. Hans farmor talade till och med danska. Han hade försökt dölja det med, till synes, tvivelaktiga resultat. Och vännerna förenades i en kram under löften om att detta inte skulle påverka deras relation - att Henri var densamme som han alltid varit, den enda skillnaden var att han var dansk och det betydde ju ingenting men samtidigt allt!

Ett halvår senare åkte vännerna ner från Stockholm genom Skåne till Köpenhamn där de möttes av en aningen plufsigare Henri.

"Vi tog med oss lite presenter", sa Karl och räckte över en kasse med bullens pilsnerkorv konserver.

"Rörörörrö", svarade Henri och omfamnade dem båda.

De förstod inte längre varandra. Men Karl och Johan var lugna nu när de såg hur lycklig han var, ständigt på språng än från slakteriet till bageriet med en jazzcigg putandes ur käften.

De blev introducerade till hans tjej Pia.

"Hej", sa Karl och räckte fram handen.

"Rörörörörö", svarade Pia och tryckte en fett kyss på Karls mun.

"Rörörörrö swingers rörörörörö?" frågade Johan som betraktade spektaklet.

"Rörörörörö!" svarade Henri och log det lyckligaste, mest naiva leende en man kan uppbåda.

Efter en helg i wienerbrödets hemland slätade så de två svenskarna av Pia och skakade hand med Henri.

Karl vevade ner taxirutan och ropade "Rörörörörörö" en sista gång.

"Rööööörööööö", ropade Henri med tårar längs kinderna där han höll om sin Pia vid trottoaren.

Tiden var kommen för svenskarna att färdas hem över sundet, likt Henri en gång gjort, men i motsatt riktning. Och de förstod båda att Henri aldrig skulle komma tillbaka men samtidigt som detta beredde dem en stor sorg var det en förlösande känsla att se honom i sitt rätta element.

Transkontinentalism kunde inte botas, utan man fick fokusera på att dämpa symptomen enligt bästa förmåga, hade doktorn påstått. Och som det nu såg ut var Henris symptom mer än lovligt mildrade. Så de två vännerna höjde varsin elefantöl till minnet av Henri den svenske. Död och återuppstånden som Henri den danske. Ty de skulle aldrig mer träffa honom.

Alexander Ulvgården

Stockholm

Juli 2012

Bamse

När jag som ungkarl sprang gatlopp efter min fru med en bukett rosor i höger hand och chokladasken placerad vid min vänstra sida ägnade jag inte en tanke åt de reella effekterna av den där Chihuahuan hon hade med sig överallt. Jag var ju glad åt den lilla uppmärksamhet som jag lyckades få. Och dagen då jag gick ned på darrande knän och höll fram ringen mot henne saknade jag ord att beskriva lyckan av att höra hennes ”Ja.”

Bamse, så kallades sprickan i kristallen. En liten råtthund.

"Du måste rasta Bamse" brukade hon säga med en röst som vittnade om att jag borde betrakta det som en ynnest att gå ut i spöregnet och kolla på när han bajsade och skällde om vartannat.

Ekvationen såg ut som följer; jag hatade hunden. Jag älskade henne. Hennes var sätt feminint, bräckligt på ett attraktivt sätt. Detta stod i sin tur i bjärt kontrast emot byrackan hennes som skällde och hade sönder kuddar. Bet folk gjorde han också, och var gång en av alla dessa incidenter inträffade slätade min fru över det.

”Så har han aldrig gjort”.

Så en dag skulle min diaboliska plan utföras och mitt liv bli komplett! Jag drog ut honom i skogen (han gjorde stort motstånd, hundjäveln gillade inte ens att bli rastad) kopplade lös honom, slängde iväg en köttbit och satte av i motsatt riktning. På vägen hem slängde jag kopplet i en soptunna. Bamse var puts-väck.

"Hur kunde du? Så jävla dåligt! Var försvann han?" Hon grät och skrek.

"Han bara försvann, jag ropade och ropade men han vägrade komma tillbaka till mig”, sa jag med illa spelad melankoli. "Kom nu...”, jag gick fram mot henne med öppna armar, "Gumman, det är bara en liten hund."

Hennes ögon löss rött av vrede. "'Bara en liten hund', ja, det säger du, va?! Det var inte vilken hund som helst, det var min lilla hund och nästa gång vi ses så ska du ha Bamse med dig!"

Efter en halvtimme började det regna och jag vågade inte återvända hem. Som tur är är skogen fattigmanskappa. Ju mörkare det blev desto kallare och otäckare blev också skogen. Klockan fem på morgonen gav jag upp. Väl hemma fann jag Bamse sittande utanför vårt trapphus, blöt och trött. Efter min misslyckade kampanj övervägde jag nu olika tillvägagångssätt för att bli kvitt honom. Att dränka honom var ett alternativ, att kasta ut honom på en motorväg var ett

annat. Båda kändes dock lite väl makabra. Jag ville helst av allt hålla mina händer rena. Blod är ju som vi alla vet kladdigt.

Harleycyklarna blänkte i solen utanför den svett- och metalluktande lokalen. På andra sidan bordet satt tre män med tatuerade armar, mustascher och skinnvästar.

”Så, vad har du för ärende på hjärtat?” sa den minsta av dem.

”Jag vill bli kvitt en hund”, svarade jag. De såg på mig som om jag var dum i huvudet, och vem vet, kanske hade de rätt.

Den största av dem fattade grepp om mitt hår ”Vafan, ska du dö eller? Man driver inte med oss.”

”Nej, jag vet”, jag svalde, ”jag är seriös, jag vill bli kvitt min sambos hund, jag har med mig foto på den, släpp mig så visar jag.”

På kortet stod Bamse iförd hundponcho vid ett vattenbryn.

”Han heter Bamse”, sa jag.

”Vi kan inte göra det här” sa den minsta.

”Vadå då?”

”Vi är vegetarianer.” Tystnaden följdes upp av ett hånande skratt.

”Varför gör du det här?”, frågade en av dem, ”är du svartsjuk på lilla Bamse, kanske?”

”Ja, det är jag. Hon älskar den där byrackan mer än vad som är normalt. Om det inte var för den skulle vår relation vara perfekt”, jag sa det utan ironi, av den enkla anledningen att jag menade det.

”Okej, Vi tar trettiotusen för jobbet, hälften i förskott”.

Tiden innan dådet präglades av skam. Det var inte så att Bamse och jag kom bättre överens men jag fick medge för mig själv att det var ett kontroversiellt projekt jag givit mig in på och någon form av sympati utvecklades oss emellan.

Så var timmen slagen. Min fru kopplade Bamse för att rasta honom. En halvtimme gick. Min telefon ringde. Polisen bad mig komma in till sjukhuset så snart som möjligt.

Min flickvän låg med ett bandagerat ben i högläge.

”Vad har hänt?” frågade jag.

”Jag vet inte, det dök upp en man som tog fram ett vapen av något slag och sköt mot Bamse. Som tur var hann han springa iväg, så han klarade sig, men ett av skotten träffade benet.”

Hon sökte sig till min famn och började gråta.

”Vad är det för människor som vill döda en stackars oskyldig hund?! Vilka hjärtlösa svin!”.

Jag tröstade så gott jag kunde till dess en konstapel tog mig avsides.

”Jag förstår att det här är en jobbig situation men jag måste fråga om det finns någon potentiell hotbild mot er?”

Jag slickade mina läppar och undvek ögonkontakt ”Inte vad jag vet, vi lever ett fredligt liv tillsammans.”

”Okej, men säg till om det är någonting som dyker upp. Du bör nog gå hem nu, hunden finns att hämta på polisstationen, hälsa från ’Lars.’”

Jag körde hem henne näst följande dag. Vi låg i sängen.

”Jag känner mig inte trygg längre, vi måste flytta”, sa hon och tydde sig mot mig.

”Nej då, så är det inte alls, allt kommer bli bra, du behöver bara lite tid att bearbeta det som hände.” Jag kysste hennes panna.

Jag mötte upp en av gangstrarna på en skitig sushirestaurang på andra sidan staden.

”Jag tänker inte betala de femton tusen, ni fullgjorde inte er del av avtalet.”

Han petade i sin mat. ”Jo, det kommer du göra.” Han tog upp en laxsushi med pinnarna och vred den fram och tillbaka, lät lysrören spela sitt ljusspel på dess orangea textur, ”om du inte betalar inom fem dagar.”

”Ja, vad händer då?” Jag retade mig på honom, han trodde att han kunde köra med folk som han ville. ”Ni fullföljde inte er del av avtalet, om något så borde ni betala tillbaka de pengar jag redan gett er och hotar ni med våld så går jag till polisen.”

Han svalde sushibiten och reste sig upp. ”Om du inte betalar inom fem dagar får din flickvän reda på att det var du som lejde oss att döda Bamse.”

Jag betalade, så klart. Vad gör man inte för kärleken? Min enda tröst var att Bamse var fem år gammal och att chihuahua i snitt blir runt femton. Det hade jag läst på nätet någonstans.

Göteborg

2011

Ett förbannat utrymme

Vi står i köket. Runtomkring är idel gamla ansikten och en tjej i rött.

Hon viker sig framåt och lyfter händerna uppåt när hon talar/skriker. "Och jag sprang från bussen."

"Okej", säger jag till Adam, som står till vänster om mig. "Men om Ken Kutaragi inte hade sagt det där om att koppla in sig i Matrix var detsamma som att spela Playstation 2, tror du Dreamcast hade funnits kvar då?"

"Vet inte, sånt där blir alltid spekulativt." Han tar en klunk av sin öl, Carlsberg export 5,2 på petflaska med kapsyl. "Men visst, marknadsföringen kan ha varit en av grejerna de missade." Volymen är hög, man spelar låtar från min barndom och jag känner igen alla men kan inte namnet på en enda. Tjejen i rött skriker till om språngmarschen igen. Hon låtsasjoggar på stället.

Jag vill ha henne. Slita av klänningen, ta hennes bröstvårta i munnen och daska till henne över skinkorna. Min fantasi springer iväg. Det här kan vara början på något stort; vi åldras tillsammans. Hon kommer hem från jobbet och vi bråkar och sedan säger jag åt vår åttaårige unge att han måste kolla på Disney - "Det är en order!" - och han säger "Yes, sir!" och sedan har vi sex bakom illa stängda dörrar och trots att hon inte borde stöna högt för hon kan inte hålla igen och vårt liv är bara älska, sova, knulla till en dag då jag är gammal och doktorn rycker ut "proppen" ur röven på mig och vi ligger i sängen och hon klappar mig och säger att det inte gör någonting att erektionen inte fungerar, för hon älskar mig. Och så kysser hon mitt kala, äggformade huvud.

Det är världens sämst bevarade hemlighet att kvinnor tänder på makt. Och därför bestämmer jag mig för att gå in med approachen att jag står högre än henne.

"Du, rödbruden."

Hon vänder sig om "Ja?!"

Rummet är märkligt tyst. Musiken som ligger på en annan frekvens i bakgrunden, som när man är mellan två stationer på FM-bandet.

"Vad heter du?" Hon synar mig. Inga problem. Jag är ett vackert barn, det sa alltid mamma. Jag sniffar i luften, anstränger mig för att förnimma och samla kraft från min eau de cologne.

"Jag heter Alexander. Min pappa ville döpa mig till Pjotr, men det satte min mor stopp för, tacka gudarna för det. Jag är en rysktalande ekonom." Jag sträcker fram min hand, tar om hennes

delikata armpensel - på ryska heter det så. Hon är strålande vacker. Jag får inte tappa kontrollen. Någonstans någon gång, förmodligen innan jag själv fick en sexualdrift vid fem års ålder, har jag läst att om man har problem med att komma för snabbt kan man tänka på döda kattungar. På samma sätt måste jag få den här kvinnan att glömma bort att hon har en fantastisk kropp. Att hon har sminkat sig sexigt med klass. Att hon kan få vem hon vill därför att hon är vacker, och att jag är desperat eftersom jag begåvats/förbannats med en kuk. Dessutom är jag ful. Det är alla män. Håriga, inte naturligt hygieniska, skrovlig röst, skinkor som faller. Det finns undantag - de som har ett energibehov på 4000 kcal per dygn, men är man en man om man inte har något viktigare för sig än att sitta på en motionscykel två timmar om dagen? Simone de Beauvoir hade kanske rätt, man föds inte till kvinna. Men man föds fan heller till man.

"Okej. Jag heter Evelina." Hon vänder sig bort.

"Du påminner mig om en kvinna jag träffade i Ryssland." Sammanhanget stannar. Allt ljus är på mig. "Jag satt på en bar med några kompisar. In kom en kvinna som klätt sig snyggare än vad hon är. Hon har på sig en sån där tight röd klänning." Jag gestikulerar hur den röda färgen lyste upp lokalen. Min blick har fastnat på jag-kommer-inte-ihåg-hennes-namns uringning. I ögonvrån ser jag hur min kompis tittar ner i golvet och skakar på huvudet. Jag fortsätter: "I alla fall, hon går fram till oss, sätter sig bredvid mig. Och jag känner hur hon stinker svett. Jag var fan tvungen att byta placering. Det var så jävla äckligt."

En stunds begrundande tar vid. Jag ler mot min kompis. Han tittar bort.

"Och vad fan ska jag säga nu? Tack?"

Evelina, plötsligt kommer jag ihåg namnet, ser mindre arg än paff ut.

"Visst var det en fin historia?" Jag skrattar. Nej. Jag viker mig av skratt. Man lever bara en gång och jag lever mitt liv till fullo. Mitt ex och nuvarande tjejkompis Rebecka, som har stått bakom mig hela tiden går upp till mig.

"Var det där så bra?"

Tjejen i rött försvinner in genom en dörr och kvar är gamla bundsförvanter. Jag öppnar kylen och tar fram en Corona som på grund av den höga matvarudensiteten fortfarande inte är ordentligt kyld. Jag tittar på limen jag har med mig, men pallar inte skära upp den.

Adam tittar besviket på mig. "Låt oss lämna det här stället."

"Va?"

"Alltså köket." Han snäser irriterat.

Jag tittar på Rebecka. Hon verkar vara av samma åsikt. Adam går ut i vardagsrummet och vi följer efter. Jag och Rebecka hamnar i skinnsoffan.

"Var du tvungen att säga sådär?" frågar hon.

"Var det fel?"

"Dina associationer är väl inte de mest smickrande."

"Jag kanske tog i lite väl mycket.." Jag låter meningen avbrytas av mitt sippande på coronaflaskan.

"Jo...."

"Jag antar att det här inte går att reparera."

Jag reser mig upp från soffan. Går upp till en tjej klädd i jeans och vit topp. Hon har åttiotalslugg och dricker rödvin ur en plastmugg.

"Hej, jag heter Alexander."

"Hej, Lisa."

"Och hur är du här?"

"Va?!"

"Hur hamnade du här?"

Hon drar en relativt trist historia. Någon känner någon, hon har pluggat där och där, jobbar som kommunikatör eller något liknande - hon nämner en engelsk yrkestitel jag inte känner igen, alternativt inte riktigt hör på grund av den höga musiken - och jag släpper koncentrationen och börjar lyssna först igen när hon nämner att hon pluggat litteraturhistoria.

"Vad gjorde du det för?"

"Jag gillar litteratur."

"Så du är ännu en författare med krossade drömmar då?"

"Gud vad otrevlig du är."

"Ta det lugnt för fan. Allt handlar om sublimering. Det är mig själv jag pratar om."

"Är det nu jag ska fråga vad du skriver om?" Hon snörper med näsan.

"Inte nödvändigtvis."

"Oh, vad djup du är. Och nu ska jag bli ännu litet mer intresserad? Du vill se mig böna och be om att få ta del av din konst." Hon gör en förlöjligande min och dricker ur plastmuggen.

"Nej. Nu lägger du ut texten lite väl jävla mycket. Samtidigt gillar jag att du har lite sting. Vilka böcker gillar du? Är det någon speciell författare eller genre du dras till, och snälla, dra inte upp en massa teoretiska namn på olika åldrar och sånt där, jag är inte bildad inom området. Men jag har läst en del."

"Anna Karenina. Min lärare i Lund sa att det är den perfekta boken, att den har något för alla."

"Den är bra. Har du läst något annat av Tolstoj?" Jag ler. Hon är rätt söt ändå. Ett slags

eklektiskt charmigt utseende som tar sig till ytan efter lite alkohol och gemensamma beröringspunkter.

"Nej. Faktiskt inte." Hon rodnar. "Jag borde göra det, varje gång jag går in i en bokaffär plockar jag på mig böcker dock. Det är farligt."

"Jo, jag känner igen mig i det där. På nattygsbordet ligger en manifestation av ens dåliga samvete." Det här går bra. Jag har ännu lite att ge! "Vänta, jag ska ta lite mer dricka. Vill du ha?"

Jag tar hennes mugg och styr mina steg mot köket. Jag gläntar på dörren och slåss av en ondskefull stämning. På golvet nedanför vasken sitter en tjej jag träffat tidigare under kvällen. Det hela påminner mig om en ond häxas hem. Det behövs ingen radar för att upptäcka mig när jag korsar tröskeln och rör mig mot kylen.

"Ska du sno dricka nu?" skriker häxan från andra sidan rummet. Hennes hov hjälper henne att föra in mig i det hörn där de vill ha mig. Men jag är för erfaren för att falla för det här. Jag har fan dejtat manipulativa ryskor de senaste två åren.

Min blick koncentrerar sig på henne och bara henne. Hennes hårt rödsminkade läppar lyser i mörkret. "I min familj snor vi inte."

"Lägg av. Ahhhhh." Hon bankar i golvet.

"Qué?" Det där var ett misstag. Fan Alex. Låt henne inte få grepp om dig. Det sägs om kvinnor precis som om judar och romer - ger man dem fingret tar de hela handen. Att jag inte kan komma ihåg det. SKENMANÖVER!! "Visst är det speciellt att judar är hatade för att de är rika och romer för att de är fattiga. Dessutom är båda, förlåt, anses båda vara tjuvar. Bara det att romer håller på med sina skitbrott. Om man nu ska stjäla kan man ju i alla fall göra en stöld värd namnet. Typ stjäla aktier och räntepapper som man säljer av i lagom tid för att lobba in en nice bail out. Det är något att visa frugan det. Vad gör romerna? Snattar lampskärmar?"

"..."

Kvinnorna på andra sidan äter upp mig med sina blickar, och inte på det bra sättet. Adam går in i köket tillsammans med en brunett i svart dräkt med blåa ögon och fräknigt ansikte. Jag snappar upp orden "vektor" och "algoritm" från deras samtal.

"Men vad ska zigenaren säga? 'Det är ju lysande med en lampskärm'."

Adam tar tag i min arm. "Kom med här", viskar han och drar mot vardagsrummet. Jag skyndar med att få ut vinflaskan ur kylen och kommer med. I vardagsrummet är det tryckarstämning. En tjej sitter i en killes knä och hånglar. Adam drar fram mig framför Lisa som betraktar vinflaskan med stora ögon. "Vad fan gör du?" frågar han.

Jag ler. "Det bor en häxa i köket."

"Va?"

"Ja, köket är förbannat."

"Hur full är du?"

"Inte speciellt."

"På vilket sätt är köket förbannat?"

"Det lockar fram alla de där sidorna jag inte vill visa upp för allmänheten. Vet inte vad det är för någonting mer specifikt, om det är spisen eller köksredskapen eller vad det är, men det släpper ut min humor och med den är elefanten lös i rummet."

"Du menar rasismen eller?" Adam lägger huvudet på sned.

"Nej, du vet..." I bakgrunden ser jag Lisa med ett förvånat uttryck.

Adam tar tag om mina axlar. Han tar vardera hand om mina kinder och klappar till dem. För en sekund känns mitt huvud som en boll av köttfärs. "Du, alla snackar redan. Du skämmer för fan ut oss, vi som tog hit dig. Skärp dig."

"Alltså, köket är förbannat. Det är sant. Jag brukar kunna föra mig bra."

"Mannen. Jag är ingenjör. 'Välfungerande teknik är som applicerad magi.' Där slutar min tro på det övernaturliga. Nu tar du det lugnt."

Jag sätter mig bredvid Lisa med vinflaskan.

"Vilken rasism?" frågar hon.

"Ähh.. Du vet. Nej. Skit i det."

"Men jag vill veta."

Jag skruvar upp mitt sextiokronorsvin och håller i hennes mugg. "Hur kommer det sig att du, som jobbar inom PR inte har en Iphone?"

"Min kille är programmerare. Han lobbade skithårt för att jag skulle byta. Och så gjorde jag det. Är jättenöjd." Hon dricker av mitt vin. Jag tittar framåt. Evelina dansar tryckare med någon kille. Alla får ligga, utom jag. "Vad tänker du på?" frågar Lisa.

"Tror du på det övernaturliga?" Jag tar en klunk av mitt vin. Det är läskande och sött. Inget en connoisseur skulle ta i med tång.

"Nej."

Jag reser mig ur soffan. En ond makt drar mig till köket. Placerad under diskhon sitter häxan. Hon glor på mig.

En kille i rutig skjorta och sneakers kommer in. "Varför är det en så aggressiv atmosfär här?"

”Det är slemmigt här inne”, säger tjejen vid diskhon och nickar åt mitt håll.

”För fan! Spela inte ut feministkortet!” säger jag. Jag går fram till vasken och tar ett glas. Jag spiller lite vatten i tjejen hår när jag för det mot mina läppar.

I en serietidning hade vattnet blivit till ånga av den hetta ilskan i hennes huvud genererar.

Jag, mitt ex och Adam lämnar festen tidigast av alla. På väg till bussen är det idel ilska riktad mot mig.

”Men du måste ju också inse att bara för att jag pratar med någon i 40 minuter betyder inte det att jag vill ligga med den personen”, säger Rebecka.

”Du har precis ringat in skillnaden mellan män och kvinnor.”

”Vad? Eller förresten... Jag orkar inte.”

”Jodå, det du just sade illustrerar en stor attitydskillnad könen emellan. Satt i det större perspektivet.”

Mitt ex suckar. Adam stönar till, med ett leende på läpparna, samtidigt vet jag att han vet att jag har rätt. En annan sida av honom vill döda mig för tillfället. Jag, eller snarare det, har gjort mig skyldig till en av de största synderna en man kan göra gentemot en annan – jag har sabbat hans jakt.

Jag möter Adam över lunch en vardag nästkommande vecka för att be om förlåtelse och passar också på att berätta om mitt projekt.

”... hittills har jag besökt en massa ställen. Just nu jobbar jag mig igenom sushikartan och hittills har jag inte funnit kökets motpol, men det kommer.”

”Du vet vad jag tycker om skrock.” Adam ser ner på sin soja och lägger pinnarna på sin plasttallrik för att sedan placera blicken bakom mig, ut mot gatan.

”Adam. Du känner väl till Japans zombieekonomi. Hur staten är skyldig sina medborgare gigantiska summor, att deras BNP inte vuxit på typ tjugo år och hur låg nativiteten är?”

”Ja...” Han drar sin hand genom håret. ”Vart vill du komma?”

”Ingen vet hur situationen i Japan hade varit om staten räddat bankerna i början av nittiotalet. Det är en av förklaringarna till att situationen ser ut som den gör. Folk har inte förtroende för banksektorn så de stoppar pengarna i madrassen istället – bokstavligen talat. Och därför finns inte heller några pengar att skapa krediter av och jadajadajada. Min poäng är i alla fall att mitt sökande efter ett välsignat utrymme inte är allvarligare än ekonomi - en kvasivetenskap i vilken det inte går att återskapa förutsättningarna för experimenten – kanske är det fel människor på

plats, kanske är det dålig musik just den kvällen.”

”Så om det här lyckas är du nästa Goldman?”

”Nej. Jag gör det inte för att bli rik.”

”Utan?”

”Jag vill bara ligga.”

Adam suckar. ”Du får pengar att framstå som ett ädelt motiv.”

”I högstadiet när slutbetyget i slöjd skulle sättas kallade vår lärare in oss på samtal. En tjej fick veta att hon skulle få VG. Läraren tog ut henne till korridoren, tackade henne för den här tiden och så vidare. De tog i hand och så försvann han runt hörnet. Tjejen insåg att han inte hade låst dörren och hade sinnesnärvaro nog att springa in och skriva till ett ’M’ framför ’VG’ i hans pärm. Vad tror du det stod på hennes slutbetyg?”

”Vart vill du komma?”

”Förstår du hur smart hon var? I teorin. Varför sitta och fuska med lappar på prov, när det finns en möjlighet att manipulera systemet direkt? Det naturliga är att man som kille vill skaffa sig pengar och statusattiraljer för att få hem brudarna. Men jag kringgår det. Jag tänker inte slita ut mig för något jävla företag om jag kan ta en genväg till godbiten mellan benen. Ordet Lyx. Du tänker Porsche, Chardonnay och kvinnor på yachter. Jag tänker orgier på slovenska studenthem.”

Adams ansikte vrider sig. ”Det får mig att tänka på Lilja 4-ever. Vet du... Du borde gå tillbaka till skolan. Det ska jag i alla fall. Jag har tenta på tisdag.” Adam ställer sig med överkroppen lutande över bordet.

Ett antal veckor av fruktlösa försök har lett mig till att i desperation anlita en konsult - Magnus. Vi träffas på en kaffebar på söder. Han har jeans och en t-shirt med stort Acne-trycket "slarvigt placerad" så att hans sexpack syns. Hans sneakers är vita, håret kort och det bländvita leendet skär sig mot hans svarta hy. Jag beställer en Fanta, han en Frappuccino grande.

Vi slår oss ner i en brun fotölj. "Min mamma är från Etiopien. Pappa var jävligt inne på afrikanska trummor och så blev det som det blev."

"Okej."

"Min vän. Om jag förstod saken rätt när vi talades vid över telefon har du kärleksproblem. Jag gjorde, som med alla mina vänner, en internetscreening av dig. Du verkar vara en bra kille, varmhjärtad, rakt på sak. Kan du beskriva målet med våra träffar?" Han läppjar på kaffet.

"Ja, som jag sa på telefon: jag vill träffa kvinnor."

"Vad har du för problem med det? Är du på det klara med det? Behöver vi diagnosticera? Eller har du skött den biten själv? Världen är som Yin och Yang. Plus och minus." Han drar ut på

orden... "gott och ont."

"Jag skrämmer iväg dem. Jag fick en idé efter en fest där jag fann mig inträngd i ett hörn av hat. Och det var verkligen fysiskt. Utanför det där rummet gick allt bra, men väl inne i det där köket gick allt åt pipsvängen. Något slags högre makt styrde konversationerna åt fel håll."

Magnus kramar och vrider sin händer. "Vad hände? Mer detaljerat."

Jag berättar om incidenten med den rödklädda tjejen.

"Och efter det här har du letat efter ett motsatt rum. Ett slags balans i universum kanske man kan säga?"

"Ja." Jag tar en klunk av fantan och tittar på Magnus. Hur hamnade jag här?

Han skruvar på sig. Tittar ut genom fönstret, riktar blicken tillbaka på mig för att sedan lägga den snett bakom mig. Han brister ut i ett leende och reser sig ur fotöljen. Vid disken står ett ungt par. Magnus överraskar dem och illustrerar glädjen över att möta sina lekkamrater med ett kroppspråk som kunnat skjuta hadoukens i Street Fighter. Han slänger en hastig blick på klockan. Springer sedan tillbaka till mig. "Det är lugnt kompis. Vi lägger på tre minuter på din tid. Vad hände efter festen?"

"Jag bråkade med mina kompisar och mitt ex."

"Berätta om ditt ex."

"Ja, alltså. Vi är kompisar. En särdeles svensk konstruktion. Inga ovädrade känslor."

Magnus bryter av. "Det här med ex är alltid jobbigt." Han tar fram ett block med olinjerade blad och drar ett streck med blyerts uppifrån och ner. "Gränsen mellan vänskap och kärlek är tunn. En del säger till och med att vänskap är en typ av kärlek. Att det, precis som människans sexuella preferenser inte finns något enhårt rätt, att alla skalor är flytande. Det är därför allt är så svårt. Ibland är ett plus ett detsamma som tre. En del kan se det, andra..."

"Chilla mannen." Min röst är irriterad.

Magnus kliar sig i nacken. Han lutar sig framåt och säger med lätt röst. "Varför så arg, min vän?"

"Alltså. Låt oss vara ärliga nu. Jag vill ligga. Inte klyva hårstrån. Har du några tips? Och om inte, säg för fan det."

"Varför så arg? Min vän.... det jag berättar för dig är berä..."

"Käften."

"... erkliga livet."

Jag begraver ansiktet i mina händerna. Suckar. "Jag är en snart färdigbakad nationalekonom. Utbildad för att förutse konjunkturcykler med sådan precision att bankerna bävar när jag missar BNP-tillväxten med 0,25%. Och du sitter här och drar de här flosklerna."

Magnus sväljer.

Jag rör mig mot utgången.

"Betalningen då? Min vän?!"

Jag kastar igen dörren.

Jag vandrar planlöst över ett soligt Södermalm, iakttar en naturligt rödhårig tjej med fräknigt ansikte, gröna ögon och solkyssta ben att dö för. Och just som jag slitit blicken från henne ramlar den ner i en medelålders kvinnas urringning. Jag vill slicka bröstet. Vara nära. Hon rider mig i tjugo minuter och tar sig tid att kommentera min virilitet innan hon kastar sig ner med överkroppen och slickar mig i höger öra. Mina naglar sjunker in i hennes rygg. Jag skriker.

Jag går in på Kocksgatan och ser åt båda håll så ingen kommer. Jag örffilar mitt ansikte. Först en gång. Sedan en till. Jag tänker på alla de utrymmen jag varit på sedan det här projektet började; alla klubbar där jag testat att stå en timme i vardera hörn av dansgolvet, kafeer, restauranger. Till och med ett antal kyrkor har hunnits med.

Det har mörknat när jag finner mig själv utanför lägenheten där allt började. Fönstren är stängda. Jag dumstirrar. Måste in. Och jag måste nypa mig själv i armen när jag ser min arm kasta en sten mot fönstret för att sedan dras in av det. Moses vandrade genom öknen för att finna det eviga landet. Moderna profeter vandrar genom ett urbant landskap för att... Jag tar ett glas vatten. Väntar. Ondskan som här råder skall härmed besegras, jag kan känna dess närvaro när jag stänger mina ögon.

Polisen kom efter cirka 15 minuter. I rättegången hade jag ärligt talat inte mycket att säga. Skulle jag skylla inbrottet på den köttsliga lusten? När tjejerna som bodde där och jag möttes under förhandlingarna hörde jag hur den ena viskade till den andra.

"Inte det där äcklet."

Bättre okänd än okänd?

Jag dömdes till tre år. Jag hade hört talas om fenomenet förrut, såklart. Ändå blev jag tagen på sängen när jag frågade en av de andra internerna vad det bästa med fängelset var och han svarade "Kvinnorna."

"Vad menar du?"

"Du reggar dig på interndating.se så ska du se. Det är som en vanlig datingsida, med

skillnaden att det finns fler tjejer än killar." Shamun log ett brett leende som blottade en guldtand i högra hörnet, sett från mitt håll. "Många fler."

"Och vad gör man sen?"

"Det finns besöksrum. Med säng och allt. Inga problem, brors."

Jag visste väl det. Att jag hade haft rätt hela tiden.

Motala

September 2013

Klister

Det värsta var att kvinnoliket framför mig inte var vackert för fem öre. Till yrke var jag egenföretagare och inte slaktare. Jag förbannade min IKEA-kniv. Det billiga stålet tvingade mig att slita och hacka mig igenom högerarmens axelled. Fan för brosk och ben. Jag slet loss ett köttstycke och slängde det i en svart soppåse. Andades ut. Var det verkligen så här som det som börjat för trettio år sedan skulle avslutas?

Hur vi, jag och Sandra träffats, är ingen intressant historia men det hade blivit två barn och ett företag av det hela. Vårt nuvarande förhållande stödde sig på det som en gång varit. Att jag spenderade kvällen i källaren som en annan amatörslaktare hade det inte krävts speciellt mycket för, tyvärr. Vi har alla brister.

Förstås började det med ett gräl. Ett par hårda ord. Ett par stolar som brakade sönder; bam bam. Ett stolsben i teven; kras. En blomkruka ven genom luften, över min axel och genom fönstret.

Jag hatar den där spädheten för jag vet vilken slyna och fitta hon är innerst inne. Det skulle inte varit vi två från början. Hon var en sådan brud som man drar över och sedan dumpar. Men var gång som jag samlat mod och låtit staka ut orden enligt tidigare uttänkt ordföljd och ordval hade hon låtit vrida argumenten ur mina händer.

Först var det på grund av barnen som vi inte kunnat skiljas – åtminstone ett poetiskt, lite vackert skäl att försöka ”en sista gång” - sedan var det på grund av det gemensamma företaget som inte gick så bra som det borde göra. Och gissa, kära läsare, vems fel det ansågs vara?

Och så snart som företags utsikter såg lite bättre ut, gick husräntorna upp och så satt man där på pottkanten igen. Det röda talet blinkade uppe på hyllan; 03:32. För en cirka fem timmar sedan hade jag sett henne försvinna i en taxi med Håkan. De hade sett såpass nykära ut som man nu kan när man är närmare de femtio fyllda. Håkan tycktes bära upp sin kostym bättre än vad jag någonsin lyckats göra och hans fingrar tycktes slinka in så elegant där vid Sandras slits.

Det blev härdsmläta i hjärnkontoret när jag som svar på mina sms erhöll meddelandet ”Du kan väl trösta Erika, hon är tydligen också så där blödig som du. Puss gubben”.

Jag hittade Erika på toaletten i festlokalen. Jag höll fram telefonen med sms:et framför henne
”Om vi drar nu hinner ingen märka något.”

Vi gick längs vägen in mot staden och jag lät blicken falla ner på hennes smattrande klackskor.

”Du är lång och stilig du, men din man kanske vill ha lite variation i vardagen?”, hon skrattade till, så böjde hon sig mot mig, ”Jag vet inte varför han måste göra det, men jag har väl landet i något slags acceptans antar jag, jag menar, man kan ju inte hata sitt liv.”

”Varför är det så viktigt att få ligga?” frågade jag.

Hon skrattade, lät sin gestalt skina upp i ett fånigt flin, ”För mig är det inte så viktigt.”

”Men för våra respektive?”

Hon ryckte på axlarna.

Någonstans hade jag läst om en man som drivit ett ålderdomshem och satt i system att få gästerna att testamentera sina ägodelar till honom för att sedan mörda dem. Han hade lagt ner kropparna i ett badkar med kungsvatten för att bli kvitt bevisen. Till slut hade tandemaljen fått fast honom – vätskan bet inte på den. Men med hans misstag i bakhuvudet borde väl gå bättre för mig, frågan var bara var man fick tag i kungsvatten.

”Är du färdig?” ropade Sandra från toppen av källartrappan.

”Ja, nästan, kom ner hit.” Blåtiran i ansiktet skar sig mot det där röda horsminket som Håkan uppskattade.

”Ta de där säckarna och elda upp dem i kaminen, sen får du komma ner hit och hjälpa till och skura lite.”

Hon nickade.

Natten fortlöpte i det gemensamma arbetets samförstånd och när jag gick upp för att se hur det stod till med eldandet möttes jag av de första solstrålarna.

”Jag har gjort i ordning varma mackor.”

Svettig och utmattad kastade jag i mig maten och klunkade i mig mjölken. Hon hällde upp ännu ett glas. Hon var vacker.

Hon log och sade ”Det här har vi gjort bra, om man nu kan göra något sånt här bra, först.”

”Jo...”, svarade jag, ”jag antar att du har rätt”.

Jag tog en dusch. Det var äckligt att se vattnet blanda sig med blod och jag tänkte att jag aldrig kommer känna mig ren igen, som om det koagulerade blodet under naglarna skulle fastnat för

evigt. Hon gick in i duschkabinen. Lät sin nakna kropp trycka sig intill min och skrubgade mig ren. Vi kysste varandra. Ilskan rann iväg, som om den förenats och följt med duschstrålarna ut i avloppet, ändå ville jag vara arg. Söka något slags uppgörelse.

”Hur var det med Håkan nu då?”

”Ähh, glöm det”, svarade hon och så älskade vi.

Tidigare under kvällen var ställningarna annorlunda. Min väska var packad. Väl ute på gården såg jag var krukans som Sandra kastat hade hamnat. Mitt i prick om man så vill. Där låg vår döda granne.

Vad som sedan hände vet ni.

Efter vår kärleksakt tryckte hon mitt huvud mot sitt bröst.

”Vet du älskling, nu är barnen utflugna och ekonomin någorlunda ordnad. Kanske var det något sådant här som vårt förhållande behövde.”

”Jo, ett brott blir ju aldrig ogjort, om än sonat”, sade jag och somnade.

Moskva

April 2012

Fantastiskt

Den tunga kudden

Och i de mörka dagarna levde Kungariket i krig och svält. Det sades att kungarna i föregående tider känt sin mark likt en blind känner sitt mörker men av denna kännedom syntes inte längre mycket till. Jorden själv höll inne med näringen den rådde över. Shamanernas ledare hade en gång yttrat sig om att det var ett illavarslande tecken. Hans tunga hade klätt av kejsaren kläderna. Och för det straffades han med döden.

Så inträder i denna historia en karaktär som skulle komma att spela en viktig roll för krigets utgång. Han inträdde arla morgon genom en av de många lönngångar Konungen sört om att hålla öppna.

"Till det yttre löjeväckande men med ett blodsystem spätt av vatten från Mimers brunn" sade ryktet om den fete mannen med gäll röst som inspekterade stadens försvar inför det att hans arbetsgivare skulle träffa honom.

"Här är överstepräst Smotryoshek, min herre", sade tjänaren och backade åt sidan. Smotryoshek gick ner på huk och lät beröra det riksäpple som hölls fram emot honom med läpparna.

"Stig upp!" ropade Konungen.

"Jag är tacksam över att vara kallad till det här sammanhanget, ers nåd", sa Smotryoshek och mötte Konungens blick. Vid sidan om tronen låg ett stycke grillad fågel jämte utsökt doftande garnityr. Konungen bröt av ett ben från fågeln och lät slita av en muskelbit med tänderna.

"Jag hörde att ni synade mitt försvar. Har ni som är från södern något förslag på förbättringar? Kriget här har pågått så länge att barn inte längre minns en värld i fred. Vi måste få slut på det. Men det ryktas om en stor attack västerifrån om ett fåtal dagar."

"Vad har ni för indicier på det, ers höghet", svarade Smotryoshek.

"Vi har skickat ett antal spejare i den riktningen under de senaste dagarna. Ingen har kommit tillbaka."

Försvaret var under all kritik. Det visste Smotryoshek efter ett liv i slagfältets skugga. Han var ett av de barn Konungen just talat om. Son till en glädjeflicka i en fältbordell under slutet av det hundraåriga kriget hade han vid den späda åldern av tre dagar överlämnats till den esoteriska Cirkelrörelsen. Att han var bäst på det han gjorde förklarade han själv med att han hade förmågan att koncentrera sig utan att låta tankarna flyga iväg upp till molnen. Detta må förvisso

ha varit sant men en definitiv sanning var att hans liv följde krigets vägar. Han uppenbarade sig alltid på den ena eller den andra sidan. Men de sidor han dykt upp på hade det gemensamt att de alltid segrat.

"Ers höghet, svälten tär på mannarna, men det vet ni redan, och till dess att vågen av soldater är här kommer ni inte att lösa den krisen. Däremot bör ni släppa tyglarna angående kannibalismen, mänskligt kött må inte vara en vacker lösning på problemet men likväl en lösning. Istället för nolltolerans bör ni tillåta att äta av de redan döda, utan att för den skull tillåta jakt på de ännu levande. Inför den lagändringen efter striden. För tillfället bör ni få i männen mat. Gräv upp de som dött de senaste tre dygnen och låt fältkokarna tillreda dem, säg åt mannarna att ni kommit över en grisfarm som tillhörde fienden, det kommer att verka moralhöjande. Under tiden ska jag dra i lite trådar för att få hit några samurajer vars tro enbart är bunden till deras svärd. Ni bör också spetsa pilarna med gift. Om ni gör allt detta bör våra chanser till vinst öka."

"Utför hans order!" skrek Konungen till den närvarande officeren.

Och skarprättaren och hans gelikar fick brått att gräva upp de nyss begravda.

Och kockarna tillredde en måltid som trots avsaknad av kryddor tedde sig som en festmåltid åt de svultna männen.

Och samurajerna anlände nästa morgon.

Mässan innan striden var en upplevelse inte bara för de män som stod i färd att sändas ut att klyvas likt en vedkubbe men också för Kejsaren själv trots de uppvisningar av alla de slag han fått uppleva under den Grand Tour hans föräldrar skickat ut honom på i tonåren för att lära sig om världens alla hörn och kanter. Smotryoshek var svår att ta på allvar. Speciellt för de råbarkade männen med skägg syntes han vara ett skämt med sin ljusa röst och tunnformade kropp. Men talets gåva var placerad likt en berlock på hans själ och med sin pojkaktigt höga röst placerade han ord satta i meningar likt toner och med dessa bildade han ljuv musik. Och denna sköna musik tycktes de åskådarna berusande och fick dem att känna ära och stolthet över den svält och motgång de vandrat genom för att de var Nordbor - de som av gudarna utsetts till rättmätiga härskare inte bara över den jord de kände men också över den som de under marscherna skulle komma att känna.

"Och vad händer om vi inte kan betala legoknektarna i efterhand?" frågade Konungen.

"Låt dem avrättas", svarade Smotryoshek.

Konungen hade dock ytterligare ett ok på axlarna – det ryktades att fienden i sin här hade halvgudar. Men åt det skänkte inte Smotryoshek någon större betydelse.

"Du måste hålla dig undan från folket och hitta en person som är förvillande lik dig. Låt sedan, när minnet av ditt utseende börjat bli alltmer abstrakt skicka ut din kopia i strid att dö. Efter striden åker du ut till fältet och återuppstår tack vare folkets kärlek. Att skapa en halvgud är inte svårare än så, min herre."

Konungen nickade gillande. "Smotryoshek. Du utnämns härmed till riddare av mitt rike. Jag sökte en simpel präst men fann däri honom både en skicklig strateg och en man helig nog att skapa halvgudar. Härmed lägger vi ner titlarna, jag tillåter dig att gå över till du."

Konungen lät så finna en man tillräckligt lik honom själv för att spela sin roll och sedan stänga murarna runt sig, konkubinerna och vinet.

Så kom fienden inom synhåll från murarna. Och de kom med trupper, djur och maskiner ämnade för krig och förstörelse.

Och striden kom i rikets årskrönika att beskrivas som blodig och bestialisk. Och Konungadockan dog i striden och framridande kom så den nye konungen. En halvgud hade skapats och riket var för stunden säkert.

Så kallade Konungen till sig Smotryoshek för att diskutera ett spørsmål som länge tyngt honom som en kvarnsten om nacken.

"Min dotter är inte fertil", sa han med brydd min, "trots hennes lösaktiga leverne vill inte en barnplanta slå rot i hennes mage."

Smotryoshek var väl insatt i problematiken. Ty dottern Gundina syntes ofta i sällskap med de högre adelsmännens söner men än syntes inga tecken på att ett barn var i görande. Och även om Konungen nu blivit halvgud och därmed odödlig förstod Smotryoshek hans oro över avkommans väl och ve och blodlinjens avtryck i historien. För även de odödliga kan bli dödliga för en sekund och just under den sekund som de är dödliga kan de komma att dö. Det hade han varit vittne till många gånger.

"Jag tror, ers höghet, att svaret på era umbäranden ligger närmare än ni kan tänka er. Fälten.

Slottet. Barnen. Stålet som smedjan formar till en vass klinga, allt hör samman. Ty allt är skapat av sådana som ni. Inte utav män, men av gudar. Riket har varit i strid så länge nu att krigandet självt framstår som en ynnest då en plats i armén åtminstone placerar en längre fram i bespisningskön."

Konungen såg forskande på sin trogne överstepräst; "Vart vill ni komma?"

Och så kom det sig att prästen erbjöd sig att lägga en droppe säd under flickebarnets kudde för att handgripligen ta tag i såväl hennes som jordarealernas fruktbarhet. Ty de gamla shamanerna hade inte haft rätt om allt men om mycket och att den närliggande naturen var kopplad till gudarnas hälsa var inget att orda om – det visste Smotryoshek.

Så började vad som i rikets historieskrivning skulle komma att omnämnas som "Den tunga kuddens tid." Smotryoshek spenderade var kväll tid med flickebarnet och gjorde hennes säng beredd för nattens helande sömn. Och som tack skickade Konungen sina bästa glädjeflickor till prästen, och med sin charm blev han i positiva ordalag omnämnd ibland konkubinerna.

Men.

Så slog vinter om till vår och vår till sommar. Smotryoshek agerade under denna tid allt mer som stadens herre eftersom Konungen Halvguden lagt till sig med laster och föredrog att spendera sin tid bakom murarna utom räckhåll för folkets spott och spe. Sin vana trogen delegerade Smotryoshek trupperna rätt och fann de ord som behövdes för att lätta generalernas tunga hjärtan.

Konungen skulle så en dag ut och se om sitt rike i sommarens glans. Och han slogs av bestörtning när droskan färdades över fälten, ty där fanns ingen säd att hämta. Och utan skörd - inga mannar till strid.

"Vad är det ni gjort, Smotryoshek?" Konungen slog ut vinglasen över bordet. "Här finns ingen mat! Och inte är min dotter heller havande?!"

Smotryosheks händer rörde sig i ansiktet och han påbörjade så sakteliga en mening "Jag, ers högh.."

"Kom inte med ert lismande! Ni utlovade säd! Åt mig! Åt folket! Åt min arma dotter!"

Vakterna tog fatt i honom och med hårda nävar släpades han längs stadens gator till prygelpålen gentemot vilken hans armar och ben fjättrades. Framför honom stod hungrande folkmassor, mestadels kvinnor - änkor - och deras avkomma.

Så efter en tre dygns väntan anlände Konungens vagn. Och utifrån den traskade skarprättaren och hovets kungörare ut. Smotryoshek mötte den senares blick, tidigare hade kungöraren låtit ropa hans order men nu var det annat ljud i skällan.

Kungöraren rättade till sin mantel, steg upp på piedestalen framför skarprättarens område och drog fram en pergamentsrulle.

"Det har kommit till vår kära Konung Halvgudens kännedom att hovet har frotterats med en lögnare. En man som har utgett sig för att kunna stå oss bi ifråga om att övervinna den svält som helgudarna sänt oss att genomleva men ej lyckats. Han är den ni har att skylla för era kurrande magar!"

Folket ropade i hårda ordalag.

En sten träffade Smotryosheks panna. Han blinkade. Det var blod i ögat.

Folket var mer ben än kött, precis som han avsett.

Kungöraren fortsatte sin monolog. "Han lät, i enlighet med den hos oss uråldriga traditionen av shamaner råda oss att låta prinsessan sova på tung kudde och han insisterade på att själv få placera säden där! Men av detta se vi icke något resultat i form av bättre skörd eller bördigare jord. Härmed ska vi därför låta avlägsna hans kulor en gång för alla så att han inte längre kan sprida sin odugliga säd!"

Svetten rann längs Smotryosheks panna. Han skrek, men genom de rep som satt över munnen hördes kom bara mummel.

Ögonen uppåt. Undvika skarprättaren som närmar sig. Så lättas livremmen från den trinda kroppen. Och ner faller byxorna.

Och däri. Ingenting.

I efterhand sades det att man borde ha förstått. Ordet "uppenbart" användes av svagsinta

individer i olika former av ordval och uttryck när man talade om Smotryosheks karriär vid hovet. Rund, med röst som en pojke och utan intresse för det motsatta könet – därav konkubinernas uppskattning för honom. Det var för de lärde en enkel sak att i efterhand döma honom till enuck.

I och med detta förstod också Konungen och alla de kring honom att han inte var halvgud men denna fadäs kompenserade han genom att själv lägga säd under sin dotters kudde varpå både prinsessan och rikets jordareal bar frukt inom en snar tid.

Konungarikets konservativa riktning verkade föra dem på rätt spår och så snart som männen fått mat i magen såg de till att sluta fred med de andra staterna som var inblandade i kriget.

Och då när allt var som bäst och konungarikets arv och välstånd säkrats ytterligare en generation genom den pojke som prinsessan fött med hjälp av sin fader och hans säd, stod de ånyo inför samma problem som då shamanen avrättats. De var i behov av en religiös man att ge prinsen ett namn.

Konungen tänkte dock bryta med den mörka ålder de levt i så länge de kunde minnas och i en anda av framåtsträvande lät han sända efter en katolsk präst för att försäkra sig om att liknande fadäser som den som denna historia kretsar kring inte skulle upprepas.

Men hur det gick tar vi en annan gång.

Alexander Ulvgården

Stockholm

Juli 2012

Ett bloss av ondska

Det finns gott om förstasidesstoff när en man som levt ensam i ett torp utan vare sig el eller vatten i mer än ett decennium blir dömd för grova våldsbrott. Lägg därtill att huset var fyllt till brädden av glanspappertidningar. Eftersom jag blev satt i isolering direkt efter mitt gripande och senare avskuren från all typ av media på livstid kommer jag aldrig att få se rubrikerna som skrevs om mig.

Jag satt redan bakom lås och bom när de åkte ut dit. Från första stund valde jag att samarbeta så jag gav dem adressen och berättade om vad de skulle finna därute. Elle. Cosmopolitan. Vogue. I rättegången användes de där tidningarna som bevis. Åklagaren bar diskhandskar när hon visade upp underklädesmodellernas anorektiska kroppar. Somliga ansikten var övermålad med röd tuschpenna. Det såg ut som om ett barn hade kladdat i sin mors tidningar, ett försök att göra som mamma brukade.

Alla fina flickor använder ju smink.

Låt man nystanet rulla vidare i sinnets villervalla kunde man låtsas att flickorna hade försökt sminka sig själva men misslyckats eftersom de ännu inte lärt sig bemästra redskapen. ”Less is more” heter det ju. Låt säga att de börjat med att applicera det röda läppstiftet och sedan dragit två streck över kinderna därför att budgeten inte tillät dem att köpa både läppstift och rouge. Vi föreställer oss dem alla stående framför varsin spegel på flickkammaren. De gnider sina dockhänder över kinderna tills dess att det röda har distribuerats över kindknotorna.

De är för unga för sådana här spel egentligen. Därför stirrar de på sig själva i spegeln och ersätter sina av anorexi utsökt svarvade flickkroppar med ballongmagar och platta bröst. De bestämmer sig för att om de ska fotograferas i underkläder så ska i alla fall inga finnar synas i ansiktet. Och ett babyface går ju, till skillnad från en kalaskula, att sminka bort någorlunda.

Och på det får man ta Photoshop och klippa och klistra. Så de tar mer av det röda. Och mer.

Till slut är ansiktet täckt och så står de framför kameran och det spelar ingen roll vad de visar oss. Åskådaren ser kroppen och de ditklistrade spetstrosorna men ansiktet är sekundärt och därför är det röda oväsentligt. Man kan låtsas om att det var så den röda färgen hamnade på deras ansikten i tidnignarna.

Men låt oss ta det från början.

För länge sedan hade jag en flickvän. En underklädesmodell. Liksom alla nyförälskade tog vi promenader. Gick på kafé och älskade på massvis av olämpliga ställen. Det gick bra för min tjej. En dag var hon i Hongkong. Nästa i Paris. Hon plastikopererade sig i Frankrike. Gick från B- till D-kupa. Två dagar senare skulle hon åka till London. Det var trist för hennes agentur att hon aldrig kom iväg.

”Är det så du försvarar ditt första mord?”, frågade åklagaren, ”att det var för allas bästa som du mördade din flickvän?”

Åklagaren som bestämt sig för att göra mitt liv till ett helvete hette Gertrud. Hon är inte och har med största sannolikhet aldrig varit fotomodell. Det är uppenbart för alla i hennes omgivning varför hon blev jurist. Hon har ingen humor.

Bedjande frågade jag. ”Får jag ta en rökpaus?” Jag visste inte hur jag skulle svara på frågan hon ställt mig på ett bra sätt och jag var säker på att en cigarett skulle göra mig gott. Tills dess att jag blev inblandad i det här hade cigaretterna aldrig svikit mig. Nu var det som att vi inte fick någon kontakt längre, oavsett hur mycket jag bolmade. Ibland kände jag röken djupt nere i mina lungor. Den fyllde upp min själ så till den grad att vi nästan fick kontakt. Men bara nästan.

Gertrud gav mig en bestämd blick. ”Du får inte röka, du var precis ute.”

”Men snälla Gertrud...” Hon var iförd svart dräkt och vit skjorta. Fräknarna i pannan gömde sig i ett bekymrat veck.

”Vi fortsätter förhöret. Du dödade din flickvän genom att slå in hennes panna med en stekpanna när hon återhämtade sig efter sin bröstförstoring?”

”Ja, det gjorde jag.” Jag uttalade orden oberört.

”Och ditt motiv var alltså 'allas bästa'?”

”Ja. Det var det.”

I Bibeln talas det mycket om att lögnaren skall straffas men mina erfarenheter hitintills är att det är först nu när jag talar sanning som Gud överger mig.

Jag upprepar det som ingen vill förstå. ”Gud sa det till mig. Vi kommunicerar genom mina röda Prince.” Suck. ”Vi bodde hos några kompisars kompisar i en sämre Parisförort. Ute på

gatan spelade några barn boll och jag tände min cigg och tittade på. Då, under den rökpausen berättade Gud för mig att min flickvän var en demon och att jag hade chansen att ha ihjäl henne, nu när hon var försvagad efter operationen. Så jag tog fram stekpannan ur ugnen. Smög fram till henne och slog till.”

”Du slog henne uppskattningsvis sjuttio gånger i pannan. Jag läser från den franska obduktionsrapporten ’Ansiktet är en köttklump inramad i ben.’ Och du begick mordet för ’allas bästa’ säger du?” Gertrud spänner ögonen i mig.

”Ja, det var det. När Gud talar med en finns inget rum för tvivel. Då vet man. Och när Skaparen ber en om en tjänst, då utför man den.”

Jag hade börjat tvivla på min Gud under den här processen. Det var ironiskt att jag, efter att ha ägnat mitt liv åt att kämpa mot ondskans krafter, förtärdes av synd. Han var inte där för mig längre. När man säger att man är Guds riddare sätter man sig på höga hästar. Speciellt när man under den fanan har mördat och våldtagit underklädesmodeller. En del av mina offer var dessutom minderåriga. Snart upptäckte jag att jag försökte övertyga mig själv lika mycket som Gertrud om mitt och Guds förhållande. Aj.

Hon snörvlade till ”Det räcker för idag. Jag tror vi alla måste vila våra öron efter sådant här nonsens.” Dörren smällde igen och hon lämnade rummet. Handlederna ömmade när vakterna satte på handklovarna. Jag hade märken efter dem, men ingen brydde sig.

När man lever i en värld befolkad av änglar och demoner verkar de dödliga i periferin trots att det är deras välmående man kämpar för. Jag hade glömt att fångarna på ett fängelse har en egen kodex med rangsystem som appliceras på och av internerna. Första kvällen blev jag så mörbultad att jag fick spendera en vecka på sjukhus. Brutna revben, bruten näsa och punkterad lunga. Ansiktet svullet i veckor efteråt.

Flickmördare blir ofta satta i isolering. Tiden går långsamt. Jag fingrar på mitt paket röda Prince. Här är tacken för mina uppoffringar. Tack Gud. Schysst. Verkligen. Guds vägar är outgrundliga sågs det. Jag tänkte positivt. Kanske skulle någon ha ihjäl mig snart och jag fick åka iväg till himlen.

”Sa Gud till dig att våldta dina offer? Av de 45 kvinnor du mördat har du våldtagit 27. Var det också på Guds order?” Gertrud fuktar sina läppar och ett leende smyger sig upp på hennes

ansikte. Hon trycker på en öm punkt. Understryker vilket svin jag är för samtliga inblandade – som om det skulle behövas.

”Nej, så klart det inte var”, svarar jag.

”Varför gjorde du det då?”

”För att jag var kåt.”

Första gången han inte svarade var på borggården. Jag tog filmen av ciggpaketet, stoppade en giftpinne i munnen och lät tändaren gå lös på cigarettens udd. Jag drog in röken. En gång till. Och så ytterligare en gång. Jan iakttog mig från vaktornet. Jag gestikulerade vänligt emot honom och han gestikulerade glatt tillbaka. Solen reflekterades på hans glansiga vaktmössa. Pistolen skymtade vid hans högra höft. Han var snäll mot mig. Jag rökte cigarett på cigarett därute. Blev alltmer desperat. Att döma av Jans ansiktsuttryck såg det lustigt ut. Det tog emot i halsen. Fy fan. Jan kom ner och hjälpte min yra kropp i säng.

Jag älskade min flickvän. Hon var en god människa.

”Hon är ond”, sa Gud.

Det är rimligt att anta att alla de saker man är tvingad till i livet inte kommer att vara trevliga. Under många år kände jag inte något tvivel. Jag levde ensam i stugan. Jagade mitt kött, högg min ved och hämtade min post. Jag fick tonvis med damtidningar, underklädesreklam och kuvert med schweizisk poststämpel fyllda med pengar. Giftpinnarna höll mig sällskap. När röken kröp ner i lungorna var jag ett med Gud och vi diskuterade stort som smått. Jag hörde hans djupa stämma samtidigt som jag fokuserade med blicken på cigarettens glödande ände.

”Det är nödvändigt. Tro mig.” Han var värtalig och jag blev mer religiös allteftersom tiden gick. Mer än ett decennium efter det att jag kom i kontakt med Gud, under min rättgång, skulle min psykiska hälsa komma att bli föremål för en undersökning. Män i vita rockar ställde jobbiga frågor som krävde långa och komplicerade svar.

Mest av allt var det långtråkigt.

Min advokat hette Anders. Han klädde sig i illasittande kostymer, var utrustad med en begynnande kalaskula och bruna ögon. Han drog i sitt blonda hår när svaret från undersökningen gav honom svart på vitt att jag var vid mina sinnens fulla bruk.

”Hur fan kan du vara så säker på att det är Gud du talar med?!” Hans kinder var rödblommiga. ”Vi alla vet att du är psykiskt sjuk, du är bara för dum i huvudet för att fatta det själv! Eller tror du på allvar att Gud skulle kommunicera med hjälp av röda Prince?!”

Det var något nedsättande i hans blick men jag behöll mitt lugn. ”När man talar med Gud tvivlar man inte. Han är allsmäktig och alla de som förenat sig i hans trupp omfamnas av Den Helige Ande. Gällande cigaretterna så har han sagt till mig att det är som 2000-talets svar på Moses brinnande buske. Att cigaretter är att föredra därför att de är mer, hm, portabla.” Anders tog sig för pannan.

Jag ljög inte. För det är emot Guds vilja tala osanning. Och det här utspelade sig innan hans svek. Exorcism är ingen billig syssla. Framför allt resandet kostar pengar. Mesta delen av tiden spenderade jag med att bläddra igenom damtidningar. Mina planerade offer spikade jag upp på vägen. Jag kan inte säga vad det var som utmärkte en flicka från en annan. Men somliga av dem fångade min uppmärksamhet mer än andra. Speciellt en dansk-svenska vid namn Annelie Sivert. Hennes bilder var uppsatta lite här och var i stugan. Hon måste vara en mäktig demon, jag kan inte komma på något annat skäl till att jag aldrig fick chansen att ha ihjäl henne. Relativt ofta drömde jag att vi två älskade och vaknade förskräckt.

Ett jobb för länge sedan. Jag anlände till Heathrow söndag morgon och tog tåget till centralen. Sedan en taxi till Diana Memorial Walk. Som avtalat låg där en Mc Donalds-påse innehållande en pistol i buskaget. En kvart senare befann jag mig i Londons östra delar.

Jag knackade på lägenhet 257. Vlada Rozlyakova tog emot i nattlinne. ”Är din avsikt den jag tror?” Brytningen lämnade inga tvivel om att hon var östeuropé. Jag tvingade mig in i rummet. Hennes kropp var utmärglad till perfektion. Attraktiv på grund av sin skörhet. Det tycktes mig att minsta puff skulle kunna få henne att falla i bitar. Jag lät ögonen vandra upp från hennes nyckelben till dess att våra blickar möttes.

”Ja. Du ska dö nu.” Hon skakade på huvudet. Skrek. Hon var besatt. Ingen tvekan om det. Konturerna av röda vingar skymtade till under linnet. Hon bet min hand. Jag skrek. Sparkade. Hon kämpade in i det sista. På flyget hem frågade min stolsgranne varför jag hade blodstänk på skjortan.

Jag slog sönder hennes skalle mot toaletthandfatet. Det var så Vlada Rozlyakova dog. Jag tittade på liket. Världen hade blivit bättre nu. En demon mindre.

”Ett gott dagsverke, hör du det min pojke. Ett gott dagsverke.” Jag tvättade av ansiktet. Det var blod såväl i soffan som på badrumskaklet. Innan jag lämnade rummet tittade jag en sista gång på demonens lik. Stackars lilla flicka.

Åklagaren stod i rättssalen och bläddrade i mina tidningar. Hon pekade på de övermålade ansiktena med hela handen. Hennes mun blev till ett streck när hon ställt sina frågor.

”Min mästare sa till mig att döda de kvinnor jag fann mest attraktiva.” Någon snyftade längre bak i salen. ”Han sa åt mig att bara de vackraste kvinnorna skulle mördas. Att jag skulle ha ihjäl dem som föll mig allra mest i smaken.”

Gertrud stirrade på mig ”Vad menar du med föll dig i smaken?”

”Ja, alltså. De som jag helst av allt skulle vilja knulla om jag fick chansen.”

En del av kvinnorna som jag hade mördat tedde sig sannerligen som Guds gåva till mänskligheten. Sånär som på vingarna och, kanske, den rätta tron.

Att bli anklagad för sexmord kändes pinsammare än att bara bli anklagad för mord. Mamma såg särdeles bedrövad ut när det kom på tal. Faktum är att hon inte besökte rättegången, eller mig privat heller för den delen, efter det. Min mästare var likgiltig till huruvida jag ville våldta flickor eller gosa med lik. Vi talade aldrig om det, och nuförtiden, när det bara återstod en knapp vecka till dess att min dom skulle avkunnas hade vi inte haft kontakt på flera månader.

Jag dömdes till att skaka galler på livstid.

Annelie Sivert var vackrare än någon annan kvinna jag sett. Den lust hon väckte hos mig bekräftade alla misstankar. Definitivt en demon.

”Kan jag ta en?” frågade hon när vi stod bredvid varandra på fängelsegården.

”Nej.” Jag var kanske lite väl kort i tonen. ”De är mina och jag tycker inte om att dela med andra.”

Våra blickar möttes. Vid en annan tid, under andra förutsättningar.

”Så det är du som är Annelie Sivert?” hasplade jag fram.

”Ja, det är jag. Jag känner igen dig också.”

Hon drog upp ett paket Virginia Slims ur fickan och avlägsnade filmen. ”Varför gör du det

här?” frågade hon och hon fumlade med tändaren.

”Jag borde väl ställa dig samma fråga?”, svarade jag obekymrat, mån om att inte låta blicken vika från hennes ögon. ”Jag jobbar för det goda i världen och djävulen är förbannat bra på PR genom att låta sina demoner manifesteras sig kroppsligt i kvinnor som du själv.” Jag tillät blicken att för en sekund vandra ner emot hennes kropp. Hon var utsökt vacker. Precis som på bilderna. Jag fortsatte lugnt; ”Du ska dö i kväll. Som det satans barn du är. Ta det inte personligt.”

”I vår bransch är det aldrig personligt. Jag är här för att ha ihjäl dig. Men det vet du redan säkert?”

Hon drog ett djupt bloss. ”Så du kämpar för det goda?”, sa hon sarkastiskt.

”Ja, jag kämpar för Gud och mitt uppdrag är att rensa världen från ondska. Det vill säga, från demoner som du och dina medsystrar”, svarade jag självsäkert. Jag hade blodvittring. Annelie svalde. Fingrade i sina röda lockar.

”Så, jag är en demon säger du? En av onskans representanter? Och du tjänar Gud?”

”Ja, har du några problem med det?” Hon himlade med ögonen. Spänt blåste hon ut cigarettröken och sökte ögonkontakt.

”Min Gud sa samma sak till mig.”

Göteborg

2011

En annan diet

Jag och Anna hade bantat på alla möjliga sätt innan vi kom i kontakt med de döda. Viktväktarna, dieter på kaffe och morötter, dieter som gick ut på att man kunde äta allt man ville varannan dag (den "omständigheten" ledde för övrigt till att Anna under de två veckor som vi testade dieten gick upp fem kilo).

Under vårt företags glansdagar spenderade vi nätterna iklädda tigha fodral inuti limousiner, på röda mattor och i VIP-lounger. Jag kan ju förstås inte tala för oss båda så här på rak arm men med reservationen att jag tror att följande är sant tar jag bladet från munnen - det var i uppmärksamhetens centrum som vi mådde som bäst.

Den här perioden kännetecknas av en, ironiskt nog, känsla av att vara odödliga. Vårt företag växte i rasande takt. Vi var nyrika, kända och om detta tvista nog de lärde, men vi kände oss nog jävligt unga ändå. Tillsammans upplevde vi våra tonår tio år för sent och som främsta sällskap hade vi var sitt till synes bottenlöst kreditkort.

Men låt oss nu fortsätta med lite om bantningen som sådan. Sanningen är den att det finns samma avtrubningseffekt hos dieter som med till exempel våldsamma filmer eller pornografi. Ju mer du tittar, desto mer sällsynt blir det där behovet av att hålla upp fingrarna för synfältet. Så här i efterhand förstår jag hur långt det hade gått när jag gick med på att testa Annas hemmagjorda amulett.

"Du måste stoppa in den mellan valkarna och sen så går du och lägger dig." Hon såg lycklig ut. "Jag har gått ner två kilo redan den här veckan!"

Jag var tveksam. "Två kilo är ju bara vätska, de där två kilona brukar du ju alltid gå ner innan du sedan går upp fem", ville jag säga men jag lyckades hålla tand för tunga. "Jaså, och vad händer sen?"

"Du kommer drömma lite konstigt men, ja, det fungerar ju i alla fall, och du, glöm inte att smörja in medaljongen med lite fett, annars så får du en massa otäcka valkar och grejer, som han den där feta nazisten."

Om det i slutändan visar sig ha varit ett bra beslut att testa just den här kuren lär jag ju få veta i sinom tid, men jag känner mig ärligt talat lite tveksam och finns det några som skulle kunna

kallas experter på området så är det väl jag och Anna. Tyvärr har ingen av oss den blekaste aning.

Exploateringen av konceptet började med att vi satt och diskuterade business plans vid ett glasbord tillsammans med ett stelt sällskap herrar. Vi bar båda tigha dräkter och försökte se så "business" ut som möjligt. Anna hade precis blivit platinablond, en färg som matchade hennes svarta kläder. Självt bar jag en lila historia. Männerna omkring oss hade alla på sig den typen av kostym som inte lämnar något annat intryck än att de är dyra. Slipsmaffians ledare slog med en pappersbunt i bordet.

"Vi har tittat igenom den här luntan, jag och mina kamrater, och vi kan ju börja med att säga som så, att vi inte har en aning om hur ni har lyckats få det här att växa i den omfattning som det har gjort. Jag själv är reklamare i grunden men ni har tagit uttrycket 'att sälja luft' till en ny nivå; er huvudsakliga affärsidé är att samla människor i en lokal, i grupp tälja en medaljong av ekträ, doppa den i en stärkelseblandning och sedan berätta för dem att koncentrera sig på hur de vill se ut medan de sover. Och det funkar. Hur?"

Kanske var det ett misstag, men där och då valde vi att inte säga sanningen om de dödas måltider. Vi snackade bort det, använde våra välsvarvade kroppar för att få killarna att ge oss den deg vi behövde. När två styck femme-fatales presenterar ett gäng starka nyckeltal går det undan. Nästa vecka var vi i Kina. När vi var som störst ägde vårt företag fyra fabriker med en kapacitet på 10 000 medaljonger i timmen var. Ironiskt nog var det just den här oerhörda framgången som tillslut skulle bli företagets undergång. Ordet kannibalism känns passande. Jag ska dock erkänna att det inte var utan besvikelse jag vaknade upp efter den första natten med medaljongen. Utanför sken solen och valkarna var, som väntat, kvar på min kropp. Det kändes som om medaljongen skavt en aning däremellan ändå, trots allt fett jag smörjt in den med. Jag tittade på jeansen i storlek 22 som jag köpt som motivationshöjare för det här eviga bantandet.

Nu, ett halvår senare lyckades de enbart väcka ångest hos mig.

Mitt första möte med en död ägde rum efter en vecka med medaljongen. Jag stod på en äng. Vinden spelade i håret och smekte min tunga lekamen där den vaggade fram och tillbaka. Jag njöt av tystnaden. Det här är mitt land, min själs boplats varifrån mitt jag strålar om man så vill. Runt om mig, långt borta i horisonten rörde sig något. Det kom närmare. Tyst lunkade de döda i min riktning. Männerna bar kostym och kvinnorna bar dräkt; merparten av dem var gamla men här

och där i klungan skymtade också ett och annat barn, kanske med en illa knuten slips eller en håruppsättning på sniskan.

Först när de kommit så nära att jag kunde känna deras doft förstod jag vilken högtid de firade – det fanns något att äta. Föda var nämligen en bristvara i dödsriket skulle det visa sig. Cirkeln av döda slöts omkring mig, det blev för trångt för att röra på sig. Så lyfte den tidigare nämnda kvinnan upp min tröja, tog tag om ena valken och skar av en bit av mitt kött. Det gjorde helvetiskt ont.

Jag vaknade med ett skrik. Svetten rann nerför pannan, utanför var det fortfarande mörkt. Tillslut gick jag upp och åt lite chips för att lugna mig.

När vi väl förstått hur det hela fungerade valde jag ut en målbild ur en modetidning tillsammans med vilken jag gick till sängs. Äntligen skulle jag få revansch för alla de skoldanser jag spenderat i ett hörn och alla de nattklubbar jag besökt i form av fula kompiserna. Det lyckades.

"Den skönhetsklinik jag går till befinner sig på andra sidan, det är klart att det var otäckt i början men jag känner ingen rädsla, ingen osäkerhet. För att få bästa resultat gäller det att vara bestämd från början och direkt visa var skåpet ska stå vill säga. I början var jag alltför osäker men sen så tog jag med mig den där bilden och förklarade att ska det bli något krubb så är det så här ni ska äta upp mig. Man får aldrig glömma bort att ifall de börjar trilskas så är det bara att vakna upp och om man sedan gör ett uppehåll på några dagar är de utsvultna som fan när man kommer tillbaka."

Reportern trodde inte på mig, men med tanke på den stora skillnaden på före-och-efter-bilderna var det ingen idé att klaga. Dessutom var det bra stoff för en galen rubrik. Dödssystrarna kallades vi. Jag och Anna blev fotade i underkläder.

Ett bra scoop?

I vad som synes vara ett svunnet liv sitter jag i en källarlokal med en mängd andra tjockisar, könsfördelningen är aningen ojämn - säg att det går sju kvinnor på tio platser. Framför oss står sektledaren och skriker. Hon ropar upp oss till scenen och jag är nervös därför att jag vet att bilen kommer falla idag. Jag slarvade. Drack lite vin. Sedan lite öl. Och som alla vet är det bäst

att avsluta en redig fyllekväll på Donken med en extrameny - pommes frites binder ju upp alkoholen så bra!

De cirka 30 sekunderna som det tar att förflytta sig fram till podiet ter sig som en evighet, men det är en kort tid i jämförelse med hur lång tid det tar för vågen att räkna upp min vikt. Sektledaren står bakom mig med ett hånflin och så när resultatet är bortom allt tvivel utbister hon i ett "Meeeen, vad har du gjort sen sist då?! Lilla gumman då?!"

Jag förstår att sekunderna jag sett siffrorna på den elektroniska vågen räkna uppåt är att jämföra med den tid det tar att höja en bila och att den senare just fallit. Liten. Förstörd. Plus 1,1 kilo vandrar jag slokörat tillbaka till min plats bland de andra fettona.

Efter den där intervjun tog ryktet skruv. Våra alldeles egna sektnöten ägde rum i rymliga lokaler på stora gatan. Espressomaskinen för femtio papp glänste med sitt röda emblem i receptionen. "Jag visste inte att Ferrari gjorde kaffemaskiner, men det smakar väldigt gott", sa en av de feta tanterna som kommit till oss för att bli kvitt sin 'unika utstrålning' en gång för alla. De mest tragiska fallen var de barn vars föräldrar satte dem på behandlingen. När det gick som bäst för oss nekade jag alla under sexton år att delta – det var otäckt nog som det var att ge sig in på det övernaturligas spelplan utan att blanda in småttingar i leken.

Mötet med vår huvudsakliga finansiär började med en kopp kaffe. Efter att i detalj ha dryftat våra framgångar de senaste fyra åren antar hans ansikte en fundersam form och sa "Vi har ett problem." "Jaså?" svarade vi i kör med en stämma av spelad förvåning.

Det är klart vi visste om att rörelsen led av problem. Vi hade ju fortfarande lite "markkontakt" – vi höll ju fortfarande i de stora introduktionsmötena. "Folk säger att de inte längre kan använda er produkt tillräckligt diskret. De säger att de ständigt stöter på grannar eller andra människor när de är i de där drömmarna och att det förtagit hela finessen med metoden", han tog en klunk vatten, "så vi undrar, skulle ni kunna lösa det här på något sätt? Dessa klagomål cirkulerar, som ni borde veta, redan på internet och det, mina damer, är mycket allvarligt!"

Vare sig jag eller Anna hade varit i kontakt med de döda på flera år nu och det av en god orsak – vi hade ju inte längre några valkar att stoppa in medaljongerna mellan. Vi åkte direkt från mötet till Pizza Hut. Lotten föll på mig. Jag åt som förr i tiden. Glassbuffén satt fint efter pizzan.

Hemma i soffan återupptäckte jag den smaksensation som ”Sourcream and Onion” utgör.

”Om allt skulle skita sig så har vi ju i alla fall råd med fettsugning nuförtiden”, tröstade Anna medan jag utforskade den skotska matsensation som kallas för Deep Fried Mars Bar.

Väl på plats i de dödas rike förstod jag vidden av det vi gjort. Överallt var det människor och nuförtiden var även de döda feta. Och ganska snart stod det klart varför kunderna klagade – de döda var på det stora hela ointresserade av att äta.

Jag tittar på Annas välsvarvade ben och smärta midja där vi sitter på uteserveringen. Jag känner kring min, inte längre lika smärta, midja.

"Så hur ska vi göra nu? De kommer ju svälta ihjäl om vi överger dem helt", säger hon.

Jag sippar på min Cosmopolitan, "Du, det där är ju egentligen inget problem. Varför bry sig om de dödas hälsa?"

Anna låter orden sjunka in, så lutar hon sig över bordet och ler flickaktigt "Vet du, det har du rätt i, varför krångla till det så mycket? Ska vi inte säga att det här är slutet på vårt professionella arbete, vi har ju ändå så att vi är oberoende nu. Vi lägger ner helt enkelt." Hon höjer sitt glas. "Skål!"

Moskva

April

2012

Balders port

1

"Och hat är en planta som trivs i mörker." Oden torkade av mjödet från munnen. Han fiskade upp mobilen ur fickan, tryckte den mot örat. "Tor, vi är redo."

En röd ferrari körde fram till de två männen. Oden klappade karossen, smekte varumärkets emblem där fram. Tor lämnade förarsätet för Oden.

"Var tid har sin Sleipner, eller hur man nu ska säga."

"Men är inte det här en vanlig bil?" frågade Jonah.

Oden plirade med ögonen; "Försök tanka den!"

Jonah såg sig om där hålet för tankning borde finnas. Där var slät metall och ingen lucka. Han trängde sig in i det trånga baksätet. Bilen rasade genom staden så världen omkring tedde sig som brokiga linjer.

"Vad hände med gamle Sleipner?" frågade Jonah.

"Hamburgerkött? IKEA? Vem vet?" muttrade Oden.

Baksätet var ostädat, det låg snabbmatskartonger, kläder och vapen (såväl moderna diton som mer "klassiska" modeller) huller om buller. Här och där fanns små lappar med hebreiska bokstäver. Jonah tog upp en, stirrade på de otydliga tecknen. På baksidan stod det "Fiende."

"Vem pluggar hebreiska?" frågade Jonah.

"Det är mannen bakom ratten som gör det, han har fått för sig att vi ska närma oss andra", pyste Tor, vars röda skägg glimtade till i backspegeln.

"Väderleken förändras. Och när det gått tillräckligt lång tid utan att man vare sig fått så eller skörda är tid att möta jättarna", sa Oden.

"Och den tiden är nu?"

"Ja, och innan de slutgiltiga tärningarna kastas ska vi ha gjort de rätta valen."

Oden svängde in på en avlång bakgata. Regnet smattrade och drog med sig de första höstlöven på marken. Ferrarin gick på tomgång. Oden gav mobilen till Tor, och efter lite pill höjde sig en

ramp ur gatan, Oden la i växeln och de tre kastade sig upp i luften längs med rampen och så var de på väg mot molnen och Valhall.

Det var ett riktigt skrytbygge. Med salar, juveler och tjänare. Sleipner körde in i garaget där ett gäng smäckra, blåögda blondiner (och en asiat) uppklädda i avslöjande triksåer väntade på ekipaget.

"Här är Jonah, ta hand om honom", sa Oden och kastade bilnyckeln till en av brudarna.

Hon fångade den med ett förföriskt leende. "Vill han se på medan vi tvättar bilen?"

Oden suckade. "Se till att han har det bra, okej?" Han vände sig till Jonah. "Vi ses i morgon klockan nio. Till dess, ha kul med Olga och de andra."

Det gamla ansiktet utstrålade sorgsenhet, där han stod med huvudet vänt åt sidan på tröskeln till borgen. Jonah log. Och Oden, han log han med. Kort och hastigt. Sedan försvann han bland de sprakande eldarna.

2

Jonah klev upp ur sängen med en klump i magen.

"Du blir sen!" ropade mamma nedifrån köket.

"Jaja!" skrek han tillbaka medan han sökte rätt på sina jeans. Hans familj kallade honom skämtsamt för svartingen eftersom det var den enda färgen han klädde sig i.

"Då har man på sig alla färger samtidigt. Man slipper välja", hade han brukat säga.

Det hade fungerat, till dess att hans morbror, Erik, deras sista jul tillsammans besvarat påståendet; "Svart är en färg som kan definieras som frånvaron av alla andra färger eller som närvaron av pigment av alla andra färger. Orsaken till att något för ögat verkar svart är att inga synliga färger reflekteras."

"Vad babblar du om?" frågade Jonah där han satt i julfestens ena hörn.

"Jag googlade det. Ta det inte personligt, pojkslyngel."

Erik klappade till honom på axeln och bjöd på en pepparkaka.

Erik - mammas sladdisbror – alternativt; den storebroder han aldrig haft. Flera jular tidigare var det han som givit Jonah det där paketet som skulle komma att förändra allt.

Det var litet och stumt, inslaget i leksaksbutikens papper (det är ju en ung morbror vi talar om!). På paketet förstod man att det inte kunde röra sig om ett TV-spel och när man skakade det var det också tydligt att det inte var fråga om någon legosats.

Jonah öppnade pappret långsamt på grund av de ökande förväntningarna. Allt eftersom det brokigt färglada pappret revs av skymtade allt mer av någon slags trollkarl med ådrigt ansikte iklädd en metallisk, men lätt, rustning. Ovanför trollkarlen stod "Magic The Gathering" och fem små ringar varav en var ifylld med rött och en annan med blått. "Future sight" stod det längst ner på lådans framsida.

Jonah la ut korten med illustrationer av allehanda monster, berg och gravar på bordet.
"Jag ska lära dig spela", sa Erik.

Det är de små sakerna som gör all skillnad. Världen rör sig på olika nivåer.

Erik hade självklart inte den blekaste om att han påbörjade Jonahs resa till de utom-mänskligas evighet när han bar ner sina gamla kortlekar från vinden.

"Varje kort kostar si och så många mana, det vill säga land. Det finns fem färger som representeras av olika typer av landskap: Vit – öken, blå – öar, svart – träsk, röd – berg och grön – skog." Rummet var nersläckt så när som på ett stearinljus på köksbordet. Erik talade med en mystisk ton: "Spelet handlar om att man är en planewalker, en odödlig magiker med förmågan att färdas mellan olika världar – planes. Under ens resor samlar man på sig en mängd olika varelser och besvärjelser och när man träffar på en annan planewalker kan man slåss för att testa vem som är starkast och ta del av varandras visdom. Man börjar med 20 liv och får lägga ut ett land per tur. Men, det fina med det här spelet är att alla korten är till för att bryta mot reglerna." Jonah såg Eriks leende, upplyst av den lilla lågans fladdrande, genom mörket.

"För att lägga ut ett kort behöver du olika många landkort. Besvärjelser kan du kasta när som helst, även när det inte är din tur, och om jag kastar en besvärjelse mot dig har du alltid rätt att kontra med en annan. Du börjar med att dra sju kort ur ditt bibliotek och så har du en gravplats där du lägger de varelser som dör eller andra kort som förbrukats. Som sagt, reglerna är bara relevanta de första stapplande stegen. Sedan gäller det att bryta dem."

De gjorde i ordning sina lekar och spelade. Så plötsligt var den jullegheten över, och Erik ivägsprungen på jobb och annat som hör vuxenlivet till.

Jonah tjatade sig till skjuts till den lokala magiclokalen. Det var en februarimorgon. En kall blåst omgav honom när han gick de cirka femhundra metrarna från bilen till källarlokalen. Han bankade på dörren. Inget svar, klockan var 09:20 en lördag.

Det var för sent att ropa tillbaka mammas vinröda volvo, hon hade skyndat iväg till sitt kassörskajobb. ICA betalade dubbelt så mycket på helgerna.

Jonah stod och huttrade utanför lokalen. En metallskylt hängde på dörren; ”The Phyrexia Haven.”

Fyrtio sega minuter senare kom en ung man med ovårdat skägg och dålig hållning ner till lokalen. Han hade på sig en Iron Maiden tröja och ett knippe kedjor runt halsen. Håret var långt, stripigt och uppsatt i hästsvans. Trots kylan bar han ingen mössa.

”Vad gör du här?” frågade han.

”Jag ska spela, min morbror har lärt mig”, svarade Jonah. Han blev insläppt i lokalen och serverad en kopp neskaffe som han med bistra miner tvingade i sig.

På väggarna hängde promo-posters för olika sets till spelet. Jonahs mamma skulle komma att klaga på att det var en krigisk hobby, att det bara var otäcka bilder på monster och demoner. Denna hets gjorde också att Jonah tvångsmässigt i framtiden enbart spelade svarta lekar. De svarta korten hade som gemensamt drag att de byggde på offer. Zombies som skadade mer ju mer av sina tjugo liv man själv var villig att offra när man spelade ut dem och så vidare. Låt namn som Godless Shrine och Waterygrave, ett slags manakort som kunde spelas ut som antingen vitt eller svart, vittna om färgens orientering.

Thorsten hette han som släppt in honom. De skulle komma att bilda ett starkt band, mästare och lärling emellan. Tyvärr var han lika bildad inom Magic och Netrunner – Wizards of the Coasts andra storsäljare, av många ansedd som ett mer komplett spel än Magic, som drogs in därför att det enbart kannibaliserade på det förstnämndas försäljning – som han var obildad inom resten av livet. Och det kanske inte var hela förklaringen, men i mångt och mycket en bidragande faktor

till den där klumpen i Jonahs mage den där morgonen. Han var klassens svarta får. Men det var okej, så länge han fick hålla sig på sin kant.

Precis som brukligt var vid en ny expansions-release köpte Jonah en hel hög boosterpacks av New Phyrexia. Phyrexia var de onda i Magic, till den grad historiens skeende spelade någon roll. Det var en ondskefull värld av maskiner och olja skapad av en Planewalker för länge sedan. Den hade tidigare använts som tema i expansionen Mirrodin, men det hade dröjt till nu, sju år senare, innan de skulle få se mer glimtar av det som i Magicloren var att betrakta som allmänt fiendeland.

Som alltid i sådana här sammanhang var vissa kort ansedda som alltför kraftfulla och ett av det här setets sådana kort var Dismember. Tursamt nog hade Jonah fått två av dem.

Skoldagen led mot sitt slut och Jonah packade ihop sina grejer för att dra ner till klubben. På väg ut ur klassrummet ropade Jonte på honom. Bredvid stod Leif, en tanig men lång kille från parallellklassen. Jonte var muskulöst byggd. Han tränade kickboxning och klädde sig som en skejtare med breda jeans och truckerkeps. Bredvid dem stod Aline, en snygg tjej med vit topp och sönderblonderat hår. Hon tuggade tuggummi.

”Vi har något som vi tror är ditt!”, sa Jonte och höll fram leken. Leif höll upp de två dismemberexemplaren med vänsterhanden. I högerhanden höll han en sax.

Pulsen bultade likt en krigstrumma. Världen snurrade. Jonah tittade åt Aline. Hon satt i fönstret på det där sättet som lärarna sa till en att inte göra. Tittade drömmande ut mot skolgården. Hon vände sig om, hasade ner från fönsterkarmen och plockade ihop sina grejer i ryggsäcken. ”Jag går nu”, sa hon och rörde sig bortåt längs korridoren. Jonah hörde dörren slängas igen bakom sig.

”Fan.”

”Fan. Fan. Fan.”

Tankarna snurrade i huvudet.

”Gå ner på knä!” sa Leif och knipsade till luften med saxen. Jonah svalde. En tystnad utan slut bredde ut sig i tidsrymden.

”Du får välja”, sa Jonte. Han spottade Jonah i ansiktet. ”Antingen klipper vi kortet eller så kommer det göra ont.”

Jonah valde kortet.

Blodsmak, blåmärken och svett. Följt av hulkande gråt.

Kanske hade de klippt båda korten om han valt det mindre smärtsamma alternativet. Han tog upp den övre halvan av kortet. Illustrationen visade ett slags gul drake/demon som fick sina lemmar avslagna. Han pusslade ihop de två halvorna. Läste – ”Target creature gets -5/-5 until end of turn.” Han slängde de två korthalvorna, plockade ihop resten av leken från golvet och gick hem.

Det varma vattnet strilade mot kroppen. När han kom ut ur duschen hade mamma kommit hem.

”Varför duschar du så här dags?” frågade mamma.

”Jag tog en springrunda”, ropade Jonah.

”Det hör inte till vanligheterna”, svarade hon.

Det serverades burkkötsoppa under tystnad. Hon doppade sin brödbit. Det brände i munnen på Jonah, han hade råkat bita sig i tungan under allt tumult. Han misstänkte att en kindtand på höger sida satt lite löst.

Det var fredag kväll. I morgon var det turnering på Phyrexia Haven. Jonah bläddrade igenom sin lek, och bestämde sig till slut för att helt sonika fylla ut det sista, sextionde, kortet med ännu en träskmana.

Vinnaren i morgon skulle kvalificeras till det nationella mästerskapet. Och vinnaren är ... Jonah själv log åt det naiva i drömmarna han somnade med.

I morgon skulle hans resa för att bli stjärna börja.

Urza heter den planewalker som kan sägas vara huvudperson i Magics mytologi. Han hade en bror, Mishra och de båda tog kontakt med var sitt folk för att utveckla sina magiska krafter. Planewalkers är odödliga ickegudar, men ändå händer det att de dör. Mishra är ett exempel på det fenomenet. Och förklaringen till det stavas storhetsvansinne.

Man vill skapa en egen värld eller kriga mot gudar - så länge som en planewalker håller sig på mattan verkar den dock odödlig, somliga till och med äter och dricker – trots att de inte behöver – för att hålla sina sinnen vid fulla bruk och hybris på avstånd. Eller något sådant. Sanningen är att ingen bryr sig. Många spelare är till och med och lyckligt ovetande om att den så kallade ”flavourtext” som återfinns längst ner på en stor del av korten har något slags återkoppling till något och inte bara är några coola fraser för att skapa stämning.

För övrigt blir Magic precis som poker över nätet; sterilt. Allt du ser är ett optimalt beteende. Statistik och antaganden som skyfflas fram och tillbaka i den lilla knapp du kallar huvud. Bilderna betyder ingenting. Det mest värdefulla kortet i hela spelet heter Black Lotus och pryds av en oskyldig liten black lotus-blomma omgiven av gräs. Den har som effekt att man får spela ut tre manakort av en valfri färg - ett avgörande övertag i ett turbaserat spel. Om ni tvivlar är det bara att gå in på ebay; där går kortet för tusentals dollar.

Rockmusik spelade i Jonahs öron när han reste sig upp den där lördagsmorgonen. Det var skakigt. Han drog på sig sina svarta paltor och försvann ut genom dörren efter ett pliktskyldigt ”hej då!” riktat mot mammas sovrum.

Han väntade in bussen kysande mot den varma majsolen. Mamma klagade på att han spenderade dagar som dessa inomhus.

”De är att betraktas som en gåva”, sa hon med en drömmande blick. Hon var som de andra mammorna, oförstående för den trollkraft med vilken kortspelet band honom. I början hade hon brytt sig, det kostade ju pengar, men han betalade själv nuförtiden. Efter senaste utvecklingssamtalet hade hon muttrat ett ”slöseri med tid” följt av ”det är ditt liv”, men utöver det var det fridens liljor.

Väl inne på Phyrexia Haven hälsades han välkommen av Thorsten. Han köpte två booster packs och bläddrade igenom de 15 korten. Bara skräp. Som vanligt.

”Är du taggad?” sa Thorsten, ”Jag tror på dig.” fortsatte han.

”Jodå, alltså...” Jonah svalde. ”Egentligen tror jag det kommer gå skit, ärligt talat.”

”Här, ta lite te. Det kommer gå bra, håll bara tungan rätt i mun.” Thorsten räckte honom en kopp med varmt vatten och la ner en roibospåse.

Klockan var 10:20. Jonah lade ut sin lek på bordet. Stirrade på de fyllda plastfickorna. Thorsten klappade till honom på ryggen. ”Jag vet hur det känns.” Jonah tittade på dismemberkortet.

Jonah hade studerat sina klasskamrater. De populära i skolan såg ut på många sätt men ingen var lik Thorsten, vare sig till sätt eller utseende. Han förstod i alla fall. Det låg i naturen på sådana som dem att vara missförstådda.

Thorsten knäckte upp en Pepsi Max.

”Jag bantar fram till lunch och sedan ända fram till middagen”, skrockade han. Han tog en klunk och tittade i ögonen på Jonah. ”Kom ihåg att det inte är lönt att spela snyggt. Det är statistiken som räknas, ingen kommer ihåg spelet sen – ingen som räknas i alla fall. Det viktiga är att vinna.”

Lokalen fylldes på med folk. Knattarna kom först – ditskjutsade av föräldrarna. En unge i tio-tolvårsåldern klädd i småbaggy jeans och en grön tröja med X-men tryck stövlade fram till disken ”Kan jag få fem booster packs?” Thorsten halade fram produkterna. Ungen slet upp dem med en blaséartad min och bläddrade snabbt igenom fångsten. 75 nya kort. Han suckade, återvände till sina skrikande kompisar.

”Han är ett skilsmässobarn, farsan är VD för någon stel industrigrej och har ingen tid för honom. Den pappans dåliga samvete står för typ halva det här ställets omsättning.”

”Kan han spela då?” frågade Jonah. Thorsten lutade sitt ansikte mot hans öra, ”Nej. Egentligen inte...” Han log pillimariskt ”Är du orolig?”

Tiden var kommen.

Thorsten tog upp mikrofonen. Han gav ett minst sagt aspigt intryck. Det långa håret skar in mot den bleka huden, öl- (nej, snarare pepsi-) magen såg gravid ut.

”Välkomna till årets uttagning av Magic SM. Vinnaren idag kommer att sändas till Stockholm och vinnaren därifrån kommer skickas till Boston för att representera Sverige.” Han talade med stolthet och i kombination med det skämmiga kroppsspråket skapades ett motsägelsefullt intryck.

Jonah vann turneringen. Och vad som sedan ägde rum beskrevs i prologen.

4

Den yppigaste av flickorna gick fram mot Jonah. Hon pratade snabbt och nästan osammanhängande med en öststatsdialekt.

"Jag heter Olga och det här är Tanja, Irina, Elena, Alina, Julia, Lolita, Katya, Svetlana, Margarita, Hitomi-san och Anastasia." Hon väste till och de andra sprang ut genom en intilliggande dörr. "Vad du än behöver är det bara att säga till. Och var inte blyg. Får jag föreslå en drink så länge?"

Från ingenstans dök Hitomi-san fram med famnen full av spritflaskor, groggvirke, is och champagne.

"Vad vill du ha, Jonah?" Jonahs drinksmak var präglad av det studentikosa livet där måttenheten Alkohol-Per-Krona stod högre i kurs än smaklökarnas njutning.

"Jag tar en GT", sa han med illa dold skam över bristen på finess.

"Hitomi-san, kan du vara så snäll och göra Jonah en GT?" sa Olga, inte lika mycket med ord som med gester.

Hitomi-san for runt likt en nackad höna bland likörerna. Olga greppade hennes ena handled, "Men lilla vännen, lugn. Jag ska visa hur man gör. G står för Gin och T står för Tonic. Du tar en femtedel gin och resten tonic i ett glas med is. Sedan blandar du och stoppar ner en citronskiva. Klart. Om gästen är av slaviskt ursprung är proportionerna de omvända."

Olga hade ett sätt att röra sig som underströk alla de delar av en kvinnlig kropp som var av en mans intresse och denna konst briljerade hon i även när hon gick fram emot Jonah med två glas. Hon stod lite för nära.

"Det är svårt det där med asiater, de kan ju inte dricka överhuvudtaget." Hon log. "Kom så ska jag visa dig runt."

Olga ledde honom genom samma dörr som de andra tjejerna försvunnit genom. Utrymmena bakom porten var lika lyxiga som de Jonah tidigare gått igenom, med skillnaden att den här delen inte enbart var till för representation. I ett rum låg mängder av tärningar och brädspel i högar kring datorer och spelkonsoler uppsatta. I ett annat låg papper och kuvert på ett skrivbord i robust engelsk stil. I slutet av korridoren låg ett sällskapsrum med vy över vackra ängar, en bar med läderfåtöljer och en kamin med guldornament insprängd i väggen.

Olga ledde in honom i vad som skulle komma att bli hans kammare; ett rum inrett i nordisk stil med en gigantisk säng och minibar. Hon snörpte på sina tjocka läppar.

"Jag förstår det inte, de gillar ju den här machoattityden, att man ska dö för att komma till Valhall och allt det där. Och sen att du är här, du är ju inte död." Hon tryckte sina fingrar mot Jonahs halspulsåder.

"Och hur påverkar det här oss?" sa Jonah.

"Inte alls", sa hon och kysste hans hals.

Resten av brudarna kom in i rummet och lampan släcktes. Många skulle säkert känt sig överrumplade av de intryck som just låtit sig beskrivas, men Jonah såg det här som ett erkännande för alla de timmar han tillbringat med att studera statistik och för alla tiotusentals kronors boosterpacks han slitit upp. Han var helt enkelt förtjänt av den här behandlingen.

Visst hade han haft tur under finalen. Motståndaren hade inte fått upp de kort han behövt snabbt nog. Men ändå. I statistiken syntes inte det. Och han hade fått ställa sig upp på disken och ta emot en låda boosterpacks från expansionen "Worldwake" under grannskapets applåder. Och i ena hörnet hade Oden och Tor stått, sysselsatta med att dra upp medelåldern i lokalen från 17 till 1000000+ år.

"Gud, eller Allah som han också kallas, hade storhetsvansinne. Han skapade en illusion av att vara flera än en genom de abrahamitiska religionernas brödrauppdelning och på det sättet blev han vinnare oavsett vem av de tre som skulle komma att ha ihjäl flest av varandra", sa Oden. Han strök sitt skägg med ena handen medan han lät den andra stödja kroppen mot sin stav. "Det

hela fungerar lite som ett korsägan i aktiebolag. En euforism för din generation är att kuken växer med ca 1 tum för varje komma du har på bankkontot. Se bara hur Putins makthunger växt med åren. Vi asar har aldrig haft sådan hybris som Allah.” Jonah avbröt Oden ”Du, nu när vi står såhär och samtalar fyra ögon emellan...” Oden rättade till skygglappen och blängde med sitt ena öga.

”Okej, förlåt, men vi kan väl säga satt vi står öga mot öga...”

Oden sträckte på ryggen. ”I alla fall. Kan du som gudom ge mig lösningen på theodicéproblemet? Om Gud nu skapat världen, varför...”

Oden flög upp ur soffan och högg fast närmsta yxa i en betjänts panna. Blodet sprutade åt alla håll. ”NEJ! FÖRIRAGNARÖK! SLUTAMEDDETDÄR!”

”Är det här en öm punkt?” frågade Jonah.

”Ta det lugnt!” viskade Olga.

”Välkommen till vår boning! Men får man be om lite ödmjukhet. Missförstå mig rätt Jonah, du är säkert en schysst kille. Men gör dig inga illusioner.”

Odens röst ekade i salen. Han var röd i ansiktet.

Jonah var liten. Hjälplos.

Och han kände Olga greppa sin hand.

6

Olga, vars hand fortfarande höll ett fast grepp om Jonahs dito, ledde ut honom till matsalen där han serverades den godaste hamburgaren han någonsin ätit.

”Det verkar vara rätt spänd stämning här”, sa Jonah.

”Jo, du förstår. Saker är rätt komplicerade. Balder, godhetens gud, är inte så enkel att ha att göra med, snarare tvärtom, han var smärtsamt medveten om sin dygd och detta fyllde honom med högfärd. Han älskade dessutom historier. En dag googlade Balder sitt eget namn, en sökning som i sin tur ledde till ett spel som hette Baldur's Gate. Han blev fast direkt. Drack mjöd och spelade, rev igenom Biowares katalog, sedan Blizzards, spelade en massa gamla 90-talsrollspel av Black Isle...”, Olga stirrade i luften, ”Oden var förbryllad över sin sons besatthet.

Timme efter timme kastades de digitala tärningarna. Men allt pappa Oden såg bakom axeln var en skärm full av brokiga färgmoln..”

Jonah plockade upp ett fettdrypande pommes frites och lät tänderna skära igenom den frasiga ytan. Det var underbart gott.

”Så vad förväntas jag göra?”

”De vill att du ska försöka bli kompis med Balder, att ni ska hänga lite och att du ska snacka med honom. Det besvärar Oden att hans son kastar bort sitt liv på massa nördgrejer istället för att göra någon nytta. Samtidigt har han väl förståelse för att Balder fascinerats av nutida skildringar som hyllar ideal liknandes de som asarna levt för genom årtusendena.”

”Så jag hamnade här på grund av Balders fåfänga?” frågade Jonah.

”Ja, så kan man väl se det”, svarade Olga och högg även hon in på pommes fritsen.

7

Balder var inte lik den ståtliga porträttmålningen som hängde i Frejaallen. Han hade ett handslag som en död fisk och i kontrast till Olgas perfekta kropp syntes han än mer som en hängig slembobba med svarta ränder under ögonen.

”Så, nu är tanken att ni ska umgås”, fnissade Olga och sprang iväg.

Balder satte ner sin ryggsäck på golvet och satte sig ner vid bordet. Händerna fingrade konstant på pepsiflaskan han hade i sin högerhand. Han drog upp en chipspåse ur ryggsäcken.

En obehaglig tystnad spred sig i rummet. Jonah såg sig efter någonstans att gå. Men anmärkningsvärt nog var där ingen utgång att finna. Vart kunde Olga ha tagit vägen?

Balder rev upp chipspåsen.

”Vad gör du här?” frågade han.

”Oden bad mig prata med dig...” Jonahs röst dog ut för att sedan brista ut i ett ”Kan jag ta ett?” med fingrarna syftandes på chipspåsen.

”Är du skön eller?” sa Balder och tog upp en linjal ur sina svarta byxor med vilken han snärtade till Jonahs fingrar.

Jonah drog tillbaka dem av ren reflex. Men Balder hade måttat lite bakom fingrarna och fick således in en fullträff. Jonah kände sig skamsen. Balder stirrade. Tiden segade sig fram som om dess enda uppgift var att inte gå snabbt.

En oändlighet senare uppenbarade sig Olga i en gul latexdräkt. Hon kysste Jonah på kinden, tog hans hand och bad honom komma med genom en dörr belägen rakt bakom honom som han måste ha missat tidigare.

De steg ut på en äng i något som påminde om Stockholms skärgård. Olga ledde honom till en picknickkorg där hon plockade upp vin och franska ostar. De skålade och tog varsin klunk.

”Hur gick det med Balder?”

Jonah tittade ut mot horisonten. ”Sådär.”

Olga flyttade sig närmare, smekte hans kind med sina läppar ”Var ärlig nu. Du kan vara ärlig med mig, hör du det?”

”Okej, det gick åt helvete”, sa Jonah torrt.

”Bry dig inte om det där skilsmässobarnet”, muttrade Olga, ”Barn blir sådär självupptagna när deras föräldrar jobbar för mycket och skämmer bort dem. Oden klagar på att han spelar för mycket dataspel, men vem köpte dem till honom från första början tror du?”

Hon knäppte upp sin dräkt. Kroppen var perfekt. Hon tog tag om Jonahs mun med sin högra hand och höll den i ett stadigt grepp när hon kysste honom. Han kände hennes fasta bröst. Efter det att de älskat i gräset tittade han Olga djupt i ögonen. Jonah hade innan sin Valhallavistelse inte varit med en flicka, under det senaste dygnet hade han varit med omkring tioalet. Saker utvecklades uppenbarligen i rätt riktning. De låg nakna bredvid varandra.

”Vad är romantik för dig?” frågade han.

”Paris, Frankrike! Och vet du? Det här kallas för Himlarnas Versaille!”

De kysstes.

Andra gången Balder och Jonah träffades blandade Balder sin lek och la den på bordet med en tung rörelse. Sju kort flög omedelbart upp framför hans ögon.

”Jag trodde ni hade slutat använda magi sådär frikostigt?” sa Jonah förvånat.

”Magi och magi, är det en fysisk ansträngning att halta fram till kylskåpet?” svarade Balder.

Jonah plockade upp de sju översta korten från sin bibliotekshög. Balder fnös. ”Dessutom börjar alla magiker med korttrick.”

Balder började med att lägga ut en Black Lotus. Jonah la ut ett träskland. Balder la ut ännu en black lotus. Och ännu en. Jonah dog.

Upprepa.

”Kan vi inte spela utan det där kortet, det förstör spelet? Dessutom är det bannlyst enligt de officiella tävlingsreglarna”, sa Jonah, väl medveten om att det lät gnälligt.

”Käften. Det är inte det som det här handlar om, och det vet du också. Oden, min högt ärade far.” Balder stack ut tungan och gestikulerade som om han var mongoloid. ”Han är rädd. Precis som alla andra håller han på att göra i brallan. Du vet hur er värld ser ut. Ni är upplysta, på riktigt. Visst, ni har inte upptäckt magi än, ni kommer aldrig att förstå varför ni lever, ni är inte skapta för det. Men ni har ’fuckat upp vår värld’ som man så vackert säger på nusvenska. Vår tids slut är nära. Men det vill ingen kännas vid. De är desperata. Att de tagit hjälp av dig, en levande dödlig, säger allt.”

Jonah kände sig illa till mods. Balder var inte elak på det där gnabbande sättet. Snarare utfrysningsskyllig.

Han malde på.

”Asatron är ingen enhetlig religion. Om du läser på kommer du hitta olika tappningar och olika namn. Således finns det ett stort orosmoment ifråga om vad som kommer hända. Nifelheim – tänk dig en stor elak frysbox - kommer öppnas och Ragnarök kommer sätta igång. Men vad innebär det, egentligen? Du vet den där skrönan om att det kinesiska tecknet för kris också betyder förändring? Det spelar ingen roll hur korrekt det är, men det är lite så jag känner. Hursom; i Ragnaröksprocessen har jag en viktig roll. Så länge jag lever är de andra gudarna

övertygade om att de är trygga, det går att utläsa ur de flesta källorna. Nästa steg i processen tvistas det däremot mer om. Du vet, vem som ska göra vad och sådär? Har du träffat Loke?”
”Nej, inte vad jag vet.” svarade Jonah.

”Loke är inte en gud utan en jätte vars uppgift är att jävlas med oss. Tyvärr är vi fastkedjade vid honom, precis som vid så mycket annat som vi inte kan förändra här. Det är en förbannelse att veta vad som kommer hända i framtiden när man inte är tillåten att rucka för mycket på nuet. Hur som. Det här är inte relevant”, sa Balder och drog fram ett hagelgevär ur intet.

Han räckte det till Jonah och sa uppmanande: ”Skjut mig.”

Jonahs kropp skakade. En unken doft nådde hans näsborrar när Balder ställde sig bakom honom. Ölkaggen stötte emot Jonahs rygg när Balder placerade vapnet i hans hand. Balders kropp var sannerligen mycket men inte attraktiv.

”Har du skjutit någon gång?” viskade han i Jonahs öra.

Jonah svalde. Balder la sin hand om Jonahs och pressade ner hans pekfinger mot avtryckaren. Geväret flög upp mot axeln. I väggen var ett stort märke.

Balder satte sig på knä. Stoppade in klykan i munnen. De två hade ögonkontakt. Han nickade. Jonah tittade bort. Det här skulle bli hans död.

Han tittade ner på Balder. Denne hade nu en stor köttkniv i handen. Jonah kände den skrapa mot hans mage, den penetrerade. Det gjorde ont.

Han tryckte av. Han flög bakåt.

Balder stod kvar på sina knän. Han spottade ut hagelbitarna på golvet.

”Alla den här världens varelser har avkrävts ett löfte om att inte skada mig.”

”Och vad är det då som alla är rädda för?”, sa Jonah. ”Enligt de flesta källor har vi missat en liten växt. Och av växter kan man göra både pilar och påkar.”

”Okej. Och varför hittar ni inte bara växten?”

”Jag gillar TV-spel och sådant där, det är min morsa som ska avkräva löftet. Vi gudar är rätt konservativa. Enligt oss blev världen utslickad av en ko eller något sådant där. Det är inte så viktigt. Det centrala är att enligt en del tolkningar kommer jag att dö och detta kommer att sätta

igång Ragnarök. Enligt andra tolkningar kommer en del gudar dö. Världen så som vi känner den gå under men jag kommer att gå vidare och bli kung över den nya tiden.”

”Och vilken variant tror du på?”

”Jag är optimist. När Nifelheim öppnar sig och jättarna väller in kommer den gamla generationen att slaktas. Det är därför alla är så jävla rädda. Men man ska inte mucka med ödet, sådant slår alltid tillbaks mot en – och det vet farsan min så sant som han druckit ur Mimers brunn.”

9

Den här historien slutar inte med att Balder blir kung av Valhall. Och det av den anledningen att han en dag var död.

Jonah nåddes av nyheten då han vaknat upp av på grund av kylan. Olga låg bredvid. Byggnaden skakade. Panikartade skrik hördes utifrån gården och de hann inte mycket mer än dra på sig sina paltor innan ett antal vakter stod på tröskeln redo att eskortera Jonah till Odens sal.

”Nifelheim har öppnat sig. Enligt våra meterologer kommer vi alla att frysa ihjäl om ingenting görs. Jättarna förbereder sig för attack”, sa Oden.

”Och var är Tor?” frågade Jonah.

”Han är på slagfältet.”

Ett åsknedslag hördes någonstans i bakgrunden ifrån.

”Och vad ska jag göra nu?”

”Du ska slåss, så klart!”

”Och hur dog Balder?”

Odens ansikte antog en bister min. ”Han dog av blodförgiftning. Han skar sig på ett magickort som tillverkats av Loke. Det var tydligen något limited edition som var extra yada-yada-allt.”

”Men jag vill inte slåss. Jag vet inte hur man gör. Jag vill hem”, sa Jonah.

Oden lade an ett empatiskt ansiktsuttryck och sa: ”Fängsla honom. Jag måste ner till dödsriket och rådslå.”

Jonah blev satt i handfängsel och kastad i källaren. Bredvid honom satt en mycket storväxt man som sken upp vid åsynen av honom.

”Jag heter Loke. Trevligt att träffas. Jag har en hel del att säga dig.” Han log pillemariskt.

”Du verkar inte så berörd av att du sitter i fängelse och, antar jag, är på väg mot en säker död?”, sa Jonah. Loke stirrade framåt. De båda var fastkedjade i armar och ben.

”Du förstår käre vän, jag är ingen gud. Jag är en jätte. Och jag gillar att hitta på bus. Och om nu allt och alla följer manus kommer jag inte dö. Däremot kommer jag att bli fastkedjad och få leva med att ha Midgårdssormens gift droppande ner i öppna sår i all evighet. Men innan det händer så måste man ju få ha lite kul. Din vistelse här är väldigt speciell av den anledningen att du inte står nämnd i några dokument. Oden spelar oberörd, som alltid, men han har hybris, precis som den Allah han älskar att se ner på – det är ju alltid så att man föraktar andra för sina egna brister. Det är därför han gör sådana här misstag som att sätta dig och mig i samma fängelsehåla, han tycker han är för smart för att ägna sig åt ’micro management’.” Han skrattade.

”Du är den strimma hopp gudarna har för att rädda sin värld, men innan du tar ställning ska jag förklara lite mer ingående hur situationen ser ut. Lite förenklat kan man förklara den gudalika världen som ett aktiebolag: Alla gudar i världen har sin relativa makt. Och ju fler som tror på dig, desto fler aktier, och därmed också pengar, har du. Det är därför Jorden har en sådan speciell ställning. Det är om de själarna som striden gäller. I alla fall för de religioner som du känner till. Eftersom ingen tror på asagudarna längre (förutom enstaka stollar då) handlar det här egentligen mindre om att överleva Ragnarök och mer om att överleva överhuvudtaget – om de har för få troende blir de utkastade ur styrelsen och då är det slut med gudandet. Det är därför de skickade efter dig. De ville försöka göra en marknadsanpassning, lite likt amerikanska frikyrkor där man ersatt kyrkoorgeln med rockmusik. Det är bland annat därför de tog hit Hitomi-San tror jag. För att anpassa sig till globaliseringen och mångkulturen. Man behöver fler troende, och nördar i din ålder ansågs vara den bästa målgruppen att satsa på.” Loke tog ett djupt andetag och fortsatte:

”Det här betyder också att med lite flyt slipper jag Midgårdssormen.”

”Och vad ska jag göra med den här informationen? Och varför ger du den till mig?” frågade Jonah.

”Det du måste fråga dig är vad du vill åstadkomma. Och min roll är att jävlas med folk. Att dumma mig helt enkelt. Av den enkla anledningen att var berättelse behöver någon som skakar om saker och ting. För övrigt vill jag att du ska veta att Valhall kallas för ’Himlarnas Versailles’ av de andra gudaenklaverna. Inte för att det är vackert utan för att Oden bränner räkningarna i sin stora kamin. Precis som Ludvig, Solkungen, gjorde.” Loke såg ut som ett överlyckligt barn när han berättade det sista – det var sant som det sades, han ville verkligen bara ha kul.

Jonah tänkte efter.

”Jag vill komma hem, och ta Olga med mig.”

”Okej, det låter som ett förnuftigt val. Men jag vill bara att du ska veta en sak. Olga är en hora. Hon och alla de andra brudarna som tagit hand om dig här blev uppluckade från en bordell i Litauen. Det må vara kärlek hon ger dig, men den är köpt – de ansåg att de skulle klara uppgiften att underhålla en man och få honom samarbetsvillig utan något knussel.”

Scenariot föreföll helt och hållet troligt med tanke på hennes udda satsmelodi. En klump växte i Jonahs mage och den osäkra tonåringen gjorde sig påmind.

”Så, hon tycker inte om mig?” sa han.

”Inte vad jag vet. Eller, hon får ju betalt för att göra det som står i kontraktet. Det vill säga få dig att må bra. Det är inte så mycket mer med det, egentligen.”

”Och hur skulle jag kunna rädda Valhall undan jättarna?” frågade Jonah.

”Du vet att dödliga måste dö för att komma till Valhall?” sa Loke.

”Ja, jag har hört det.”

”Tänk på det.” sa Loke och la till; ”Nu ska jag sova, nyckeln till dina bojor ligger för övrigt intill dig, så du kan dra när du vill.” Loke sloknade.

Jonah drog fram en nyckelknippa från en av höbalarna de satt bredvid. Nycklarna passade och Jonah kunde smyga ut ur fängelset med oväntad lätthet, då vaktstyrkorna var upptagna med att förbereda sig inför jättarnas anfall.

10

Direkt då han kommit ut från fängelsehållorna fick Jonah syn på Olga. Hon rusade mot honom.

”Vi är inte människor!”

Han samlade sig ”Vad menar du?!”

Hon var den finaste tjej han någonsin träffat.

”Vi är odödliga. Tänk efter. Hur kom du hit? Jag mutade en köksa att berätta allt för mig.” Hon pladdrade i snabb takt. Paniken började sprida sig på gudarnas styrelsemöten när flyget kom igång. Det blev ju uppenbart att inga gudar bodde bland molnen. Det såg ju folk själva att det bara var tomt när de flög. Sedan åkte man till månen...”

En blixtnedslag slog ner med doner och brak inte långt från där de stod. De tog skydd under en grann.

”Och vad menar du med allt det här?” frågade Jonah och gav Olga en snabb kyss.

”De olika religionernas hemvister finns inte på olika ställen. Inte i fysisk bemärkelse i alla fall. De är alla olika ”plan”, vanliga dödliga kan, som du vet, inte röra sig mellan dem. Så att vi är här, utan att vara döda, kan bara betyda en sak. Vi är planewalkers. Och vi kan lämna det här när vi vill. De andra brudarna har redan lämnat!” Olga tryckte sig nära Jonah.

”Fokusera! Fokusera på något tryggt!”

Jonah tänkte på frukostbordet, sanningen att säga saknade han sin mor – han hade varit borta länge nu och hon var förmodligen orolig. Den kaotiska världen omkring dem började snurra. De höll allt hårdare om varandra.

”Om vi inte klarar det här så vill jag att du ska veta att jag älskar dig, även om du är betald för att älska mig”, sa Jonah till Olga.

”Jonah. Jag älskar dig också. Om du någonsin kommer till Litauen kommer du förstå”, sa hon allvarligt.

Den regnpiskade världen omkring dem började snurra. Först långsamt och sedan än snabbare. Och så åkte de iväg. De for som ett skott längs en ljusstunnel igenom universums oändlighet. Otaliga världar skymtade förbi. Den ena mer otrolig än den andra. Och så bang - satt de i Jonahs barndomskök. De var dock inte ensamma; runt bordet satt en barnfamilj som var i färd med att äta den lördagsfrukost som flugit av bordet vid våra två hjältars ankomst. De stirrade för att sedan skrikandes springa ut i lägenheten.

”Jag ringer polisen!” hörde de från andra sidan den stängda dörren. De såg en skvätt urin på golvet.

”Kom med här!” Olga drog tag i Jonah. Så teleporterades de ut ur rummet på gatan. Den tysta staden var sig lik, men inte samma. Några hus var utbytta, andra hade bytt färg. De gick ner till stora gatan. Bilarna var också konstiga. ICA-butiken var av allt att döma fortfarande en matvarubutik, men den hette inte längre ICA. Därinne, på omslagstavlans kalender, fann de en förklaring till omständigheterna.

I den här världen hade nittiosju år passerat sedan Jonah blev bortrövad. Ännu längre tid hade passerat för Olga. Jonah sörjde sin mor, men gladde sig åt Jontes och Leifs bortgång – det senare var dock en klen tröst.

Jonah och Olga försökte anpassa sig bäst de kunde. I vart och ett av deras boendes skrymslen låg en äggklocka ställd för att simulera den hunger, törst och sömn de inte längre behövde. Det sociala livet blev också lidande. Med panoramafönstret riktat mot ett oändligt antal universum syntes de dödligas liv föga intressant. Dessutom dog de av i snabb takt.

Så en dag såg Jonah Oden stödja sig mot sin käpp utanför matvarubutiken. Den gamle mannen såg ut att drömma sig bort till fornstora dagar med en torkad brödbit och gårdsduvor som sällskap. Ut ur butiken kom Tor. Att han inte var lika stark nu som då spelade ingen roll, det som fortfarande fanns räckte och blev över. Så mycket av hans gudomliga kraft hade han fått behålla när han sparkades ner på jorden. Av förklarliga skäl dominerade Oden i den senila bridgegruppen.

Jonah tog skydd bakom ett träd på andra sidan gatan och tittade på Sleipner. Karossen var repad. De hade väl aldrig behövt köra försiktigt tidigare. Solen gassade över parkeringsplatsen och Jonah kisade mot den röda metallen när de körde förbi. Tankluckan saknades fortfarande. Kanske var den ett slags avgångsvederlag från de andra gudarna? Med tanke på bensinprisets utveckling de senaste femhundra åren hade det nog en avsevärd påverkan på deras pensionärsbudget.

”Vart skulle de?” frågade han Olga samma kväll då de låg raklånga bredvid varandra med digitalklockans siffror som ständig påminnelse om tidens irrelevans. Olga tittade djupt i Jonahs ögon.

”Vi kan inte ha det såhär. Vi måste sluta låtsas som att vi är någonting som vi inte är. Eller?. Se mig i ögonen och säg att du är människa.”

Tankarna träffade Jonahs hjärna utan filter. De hade för länge sedan slutat använda stämbanden för att kommunicera sinsemellan. Istället fick de tillgång till varandras hjärnor (med tanke på Jonahs minne från då de träffades var det tur att Olga inte var svartsjukt lagd). Så låg de och stirrade på varandra i några dagar. De hade det bra tillsammans. Även Olgas före detta kollegors sällskap skänkte dem glädje och mening.

”Även vi kan dö, det är så det brukar sluta för de som vill bli större och starkare”, sa Olga.

Och ja, med storhetsvansinne tedde sig döden som en möjlig utgång. Kanske inte nu, men om några tusen eller miljoner år.

Så stämde de alla, Jonah, Olga och resten av brudarna, träff ute på ett snökantat fält en decembermorgon. Och försvann. Och från och med den dagen lyser lotusformationen över vår jord, med Olga och Jonah som de två starkast lysande punkterna bredvid varandra. För evigt.

Moskva

Juli

2013

Små ljud

Våra två hjältar mötte upp vid Olskrokens spårvagnsstation. Regnponchon svalde Daniels kropp. Vasiley förvånades över hur stor han såg ut när han stod på scen jämfört med när han var civil. De två männen log emot varandra.

”Jag tvivlade på att du skulle komma överhuvudtaget. Jag är medveten om mitt rykte”, sa Daniel och gav Vasiley ett fast handslag.

”Vilket rykte?”

Daniel skrattade, ”Låtsas inte som att du inte vet. Folk hatar så mycket, säger att man är galen. Det är lugnt, det är väl så man uppfattas om man annonserar på sin konsert efter någon som kan ryska och är intresserad av konspirationer, eller?” Vasileys läppar antog så sakteliga formen av ett nervöst leende. ”Du behöver inte låtsas om någonting, Vasiley. Du känner till de där ryktena. Det gör alla som var på den där konserten.”

”Och hur tänkte du att bilden av dig skulle påverkas av din lilla utannonsering då?”

Daniel fick en pillemarisk blick. ”Du har inte fattat vad den här industrin handlar om.”

”Hiphopindustrin?”

”Ja.”

”Den handlar väl om att leverera bra musik. Glödheta rim över slicka beats?”

”Helt fel grabben. Det handlar om att underhålla. Om att sticka ut. I min mening är jag inte galen men alla andra tycker det. Imagen lever mig och inte tvärtom, det är därför jag blivit framgångsrik.”

”År 2002 vann Leo Kalokain priset som Sveriges bästa rappare. Han var aktiv under, och för den delen också själv ett stort skäl till, Göteborgseran inom svensk hiphop. Men det där känner du väl till?”

”Det är klart jag gör”, svarade Vasiley, förolämpad av frågan.

Daniel låste upp källardörren. I studion fanns ett mixerbord, ett gäng studiomonitorer, några datorskärmar och ett mickbås fyllt av mer eller mindre kända rappares signaturer. Vid skivspelarna låg vinyler i drivor och några MPC trummaskiner stod staplade på varandra.

”This is where the magic happens. Slå dig ner.” Han gestikulerade mot en läderstol. ”Om du känner till den svenska hiphop-kanon så bra som jag antar att du gör, känner du också till att DJ Danijas studio och klubben Fatmilk var rörelsens nav här i Västra Götaland.” Vasiley nickade. Daniel fortsatte. ”Och då känner du också till att hans hårddisk kraschade inte bara en, utan två

gångar.”

”Ja.”

”Leo var ju som bekant perfektionist. Vad som skulle bli hans studioalbum fanns på den där hårddisken. Den där kraschen knäckte honom. Ryktet säger att han ventilerade desperationen genom att slå sönder sin skivsamling. Klart är i alla fall att han la micken på hyllan och det enda som finns kvar är...”

Vasiley avbröt honom, ”...Vanvård, right?”

Daniel log. ”Precis, den blev sänd på radio i en intervju, någon fan spelade in spektaklet på kassett och la sedan upp den på internet. Det är det enda av albumet som allmänheten fick höra.”

Ett studioprogram uppenbarade sig på skärmen framför dem. Bara ett spår var öppet, Vanvård.

”Lyssna på det här.”

Tidslinjemarkören rörde sig över ljudvågornas grafiska representationen och ut ur högtalarna vällde de bekanta inledningsraderna ”Ha! Ha! Ve o fruktan! Leo Ruckman!”. Vasiley lät huvudet nicka med i takten och log.

”Det är en fantastisk låt”, sa Vasiley.

”Ja, det är det”, svarade Daniel utan att bry sig nämnvärt. ”Vanvård är den bästa hiphop som kan göras. Den är det verk som allt annat måste jämföras och i slutändan förkastas emot. Den är det ultimata!” han blev alltmer upphetsad; ”Vanvård var det enda jag lyssnade på under flera år. Efter ett tag uppfattade jag nya saker. Saker som jag inte hört tidigare”

”Jaha, menar du att den växte i dina ögon?”

”Nej, inte så. Jag började höra ljud. Ljud som inte ska vara där. Lyssna på det här.”

Han laddade in en ny fil med namnet Vanvård_87. Ljudvågornas grafiska representation var annorlunda. Dessutom var filen mer än dubbelt så lång som originalet.

Låten lät som om en metalproducent hade mastrat hiphop. Ljudbilden var fel, det som skulle lyftas fram låg där bak och vice versa.

”Hör du det jag hör?” frågade Daniel.

”Nej, vad skulle jag höra för någonting?”

Daniel flyttade tidsmarkören till 1:13 och tryckte på play. ”Folk tror att jag är galen men lyssna noga. Du kommer att upptäcka det. Det finns där.” Han loopade fem sekunder - en rad av sången.

Höjde volymen. Lät loopen gå till dess att Vasiley hörde.

Visst fanns min röst där. I bakgrunden, någonstans i reverbets hålrum satt någon och talade ryska för sig själv. "Svet nash." Vasiley tryckte ner pausknappen.

"Och hur kom du på att det är ryska?"

Daniel gav Vasiley en orolig blick. "Är det inte ryska?!" frågade han. Vasiley log. Klappade honom på axeln "Jodå, du kan vara lugn. Jag förstår orden men inte budskapet; 'Svet nash' kan antingen betyda 'vår värld' eller 'vårt ljus'. Utan kontext är det omöjligt att säga vilkendera som åsyftas."

"Skönt att höra att det blev rätt med språket i alla fall. Jag tyckte att det lät som något slaviskt så jag tog hit en polska men hon sa till mig att det troligtvis var ryska."

"Jo, men vad är det här för ljud? Är det någon konstig sampling?"

"Jag har spenderat månader med att undersöka det här och jag började i de banor som du tänker nu. MPC:erna är ett praktexempel på handikappanpassad industridesign. Roger Linn utformade dem tillsammans med en blind man. Det är meningen att man ska bli ett med dem. De var var producents musa tills för några år sedan då mjukvara tog över." Vasiley iakttog Daniel. Den senares galenskap var genuin. "Danija använde en MPC 60 på den gamla goda tiden. De maskinerna hade 3,5" disketter som lagringsmedium och min förhoppning var att jag skulle lyckas hitta hans disketter och eventuellt samplingarna till Vanvård. Han hade sålt sin maskin så Blocket var mitt enda hopp. Självfallet hittade jag ingenting."

"..Men?"

"När jag träffade Danija passade jag på att fråga om Leo. Och då kastade han ut mig."

Vårt projekt möttes med starka reaktioner vart än vi tog det. "Han vägrade äta fläskkött därför att han hade läst att det påminde om människokött i smaken, och han var rädd för att... Ja, ni fattar. Leo var en vanlig kille men den sista tiden innan försvinnandet försökte han, jag vet inte, göra sig mer intressant antar jag", berättade en kusin och fortsatte, "Jag fick brev från olika europeiska städer också. Det sista var poststämplat i Budapest, men han skrev att han var i Italien. I familjen är han ett ickeämne."

Daniel lockade fram fler brottstycken av min röst.

"Ya tebe tchuchoj." "Jag är dig främmande' betyder det", översatte Vasiley för Daniel som sparade urklippet.

”Vad tror du att vi kommer att finna genom det här?” frågade Vasiley.

”Ingen aning, men någonting kommer vi säkert att hitta.”

”Jag vill åka till Danija, han måste veta någonting”, sa Vasiley.

”Han pratar inte”, svarade Daniel med ryggen vänd mot Vasiley. Daniel kände ett föremål av metall tryckt mot bakhuvudet.

”Vi ska åka och prata med Danija. Metoden jag applicerar nu får folk att bli flexiblare, eller hur?”

Vasiley skrattade och Daniel, han nickade.

Precis som Vasiley sagt kände sig Danija piggare på att snacka den här gången än förra gången som Daniel besökte honom.

”Leo blev konstig mot slutet. Ni vet säkert att min studio kraschade två gånger. Det är en lögn. Den andra gången var det Leo som stal hårddisken. Jag tror det i alla fall. Han sov över i studion av någon anledning. Han pratade om att han kände sig jagad. Om en röst i huvudet.”

Vasiley avbröt, ”Vi fick tag i en av hans kusiner, hon sa att han fått spelet under en familjemiddag, att han inte ville äta fläskkött.”

Danija tittade på oss. ”Det förvånar mig inte, men man talar inte om det här. I slutet av Göteborgseran hände mycket konstigt runt omkring min klubb Fatmilk. Vi fick konstiga besökare. Tekniken strulade ständigt.”

Daniel lutade sig framåt; ”Hur då strulade?”

Danija skruvade på de surrade händerna. ”Ja, det funkade inte. Det var alltid något fel.

Kriminella kom in i verksamheten, garderobsintäkterna gick vi helt miste om. Ljudet hackade ofta och det lustiga med det hela, och det är också den detaljen som gör att jag tror er om den där rösten, var att allt strul med ljudet upphörde dagen då Leo försvann. Snubben gick upp i rök och tyvärr var min hårddisk tvungen att följa med, men ljudet på Fatmilk fungerade i alla fall de följande veckorna. Men publiken hade tröttnat och vi fick stänga ner bara någon månad senare.”

”Och varför snackar inte folk om det här?” Vasiley sträckte fram pistolen mot Danija.

Danija svalde. ”Därför att... alla som nystat i det här har försvunnit.”

”Det gäller att tänka 'utanför lådan' så att säga.” Daniel andades in den kalla höstluften och såg ut över bostadsområdet som omgav balkongen och fortsatte: ”Den där snubben där inne vet mycket mer än han ger sken av och just idag känner jag mig inspirerad.”

”Hur då inspirerad? Musikaliskt? Sa inte du att inspiration var för amatörer?” sa Vasiley.

”Jo, det är sant i underhållningsbranschen men jag menar att jag är inspirerad av din idé att binda fast honom och hota honom med pistol.”

”Så...?”

”Jag hämtar basebollträet. Det ligger i garderoben till höger om sängen.”

Vasiley stängde balkongdörren. Inifrån lägenheten hördes en symfoni av skrik och av slag. Daniel kom ut med blodig skjorta.

”Jag fick ur honom en hel del. Det känns lite väl stereotypiskt skruvat men vi får väl gå på det spåret. Leo blev driven på flykt av utomjordingar.”

”Uppenbarligen rysktalande utomjordingar.” fnös Vasiley. ”Hur mår Danija, förresten?”

”Död. Kunde inte stå emot den där impulsen att slå mot huvudet som de gör på film. Danija sa att Leo kommit i kontakt med utomjordingar som kommer att ta över jorden om några tusen år. Leo menade på att de var på väg till jorden men att resan tog för lång tid. Att de skickade ut expeditioner men att det alltid uppstod nya tekniska problem för dem. Däremot lyckades de ju kontakta honom. Hans genetik lämpade sig tydligen extraordinärt bra för att agera antenn. Deras rymdskepp kom dock längre och längre och till slut så skulle de vara här och ta över vår värld.”

”Och varför berättade de allt det här för Leo? På ryska?”

”Danija hade inget svar på det, jag frågade flera gånger. Danija hade stått bredvid Leo utanför Fatmilk en kväll. Leo hade pekat mot några ljus på himlen. Danija hade inte fått syn på någonting hur mycket han än kisat. Leo hade förklarat det med att paranoian stärkt hans sinnen, att alla nog inte var mottagliga för de där meddelandena men att de likväl prydde stjärnhimlen.”

På väg till spårvagnen sa våra hjältar ingenting.

”Sa Danija någonting om vart Leo försvunnit? Blev han, ja, du vet... uppstrålad?” frågade Vasiley.

”Det är det ingen som vet. Men helt otroligt är det inte. En dag var han borta. Han lämnade efter sig så gott som inga spår.”

”Vad gör vi om utomjordingarna kommer hit då?”

”Vad kan vi göra egentligen? Vår värld är dömd att dö och några varelser vi aldrig vare sig sett eller hört om använder oss som leksaker.”

De åkte tillbaka till studion och fortsatte arbetet med Vanvård. Nästa dag knackade det på dörren.

Leo gav ett positivt intryck. Han fick syn på det stora antalet varianter av Vanvård som låg

sparade på datorns skrivbord så snart han satt sig ner.

”Ni har gjort ett bra jobb grabbar. Den där rösten har förföljt mig sedan jag var liten. Så fort jag utsätter mig för någon typ av radiokontakt är den där. Jag minns en spelning på Hultsfred när de i sista minut berättade för oss att vi skulle använda trådlösa mickar. Jag skakade som ett löv under hela spelningen, och det var inte på grund av rampfeber...” han småskrattade, ”Rösten är ständigt närvarande. Det är som att ha döden flåsande i nacken.” Han svalde en klunk vatten.

”Var det därför du gav upp musiken?” frågade Daniel försynt.

”Ja, det var det. Delvis i alla fall. Studion kraschade ju också men det kom egentligen bara rätt i tiden för att användas som ett svepskäl.”

”Danija snackade om att du stal hans hårddisk vid ett senare tillfälle, att hans studio egentligen bara kraschade en gång. Varför?”

Leo smålog. ”Jag sov över i studion en kväll med den trådlösa micken inställd på att spela in. Jag samlade material som jag sedan tog till en rysktalande vän. Sedan åkte jag iväg, med hårddisken så klart. Jag behövde någonting att lösa, för att kunna leva behövde jag ett mål att jobba emot. Någonting svårt, helst olösligt, för att garantera min överlevnad så långt som möjligt.” Vasiley och Daniel lyssnade med satellitöron. Leo fortsatte; ”För att överleva behövde jag göra mitt liv intressant, så att det skulle finnas mer att skriva om.”

”Vad menar du?”, klippte Vasiley av honom; Du kommer hit och snackar en jävla massa goja. Vi fattar ingenting! Hur kände du till oss? Vad sa rösten?! Varför pratar den ryska?”

”Ta det lugnt nu grabben, en sak i taget, kan någon av er berätta om er skolgång för mig?”

”Den var ordinär, inget speciellt. Hur så? Vi har ägnat sex månader åt att nysta i det här. Danija är död. Hör du det?! Han vägrade snacka om dig annat än under dödshot! Vi känner till utomjordingarna. Vi vet att du inte är galen. Du kan tala öppet med oss.”

Leo vägde på stolen, tittade bort mot MPC apparaterna. ”Jag hörde att du försökt hitta samplingarna genom att köpa upp 3,5” disketter. Synnerligen intressant, Daniel. Du ville verkligen nysta i den här härvan men här är ett råd från mig till dig; gör det inte.” De sista orden viskades.

”Så vad ska vi göra då?” replikerade en provocerad Daniel.

”Det första jag gjorde när jag förstod vad som var i görningen var att åka ner till Europa; Budapest, Wien, Paris. Jag var översocial, försökte kasta ut så många röda trådar som möjligt. Det är ett heltidsarbete att komma på hur man ska få den röda tråden att räcka. Och det deprimerande är att den alltid har ett slut, antingen man hoppar av eller slutför det som påbörjats så tar ju historien slut. Vasiley, berätta om din Elsa.”

”Vad har hon med det här att göra? Och hur känner du till henne?” svarade Vasiley förnärmat.

”Vågar du inte berätta för oss?”

”Jo, men varför?”

”Men berätta då för fan!”

Daniel vände sig mot Vasiley och frågade med allvarlig ton; ”Har du undanhållit någonting från mig?”.

Vasiley muttrade, böjde sig fram mot Leo och drack en klunk av dennes vatten. ”Okej, jag kan berätta om det är så jävla intressant. Vad vill ni veta?”

”Precis, du kan inte berätta.”

”Det är klart jag kan, men fråga mig om något då”, sa Vasiley.

”Du är en platt karaktär, skapad för att historien ska gå ihop. Vi är alla karaktärer och för att verka intressanta måste vi ljuga. Snälla, ljug ihop någonting om Elsa så att vi alla får leva lite längre.”

”Ska du ha spö eller? Vad är grejen? Varför kom du hit? Och inte minst hur?” Vasiley knöt sina nävar.

”Jag vet inte riktigt. Plötsligt var jag här. Man får inte svaret på allt, men till skillnad från dig har jag vett att ljuga ihop någonting intressant. För att förbättra oddsen att min historia får fortsätta. Man måste göra den röda tråden intressant, annars klipps den av. Varför tror ni att jag höll på att jiddra om fläskkött för?” sa Leo.

”Okej, du ska få lögner då; Elsa var fantastisk på att baka morotskaka och varje morgon gick hon ut och sprang. Hon tävlade i maraton och var intresserad av historia, vi var ihop i tre år men det tog slut för att jag var otrogen.”

Leo log. ”Duktig pojke, du lär dig. Men kom ihåg att aldrig sluta sådär abrupt; du måste ha någonting att låta nästa kapitel byggas på; Varför var du otrogen? Med vem? Hur ofta? Fattar du?”

”Vi fattar ingenting”, sa Daniel.

”Okej, jag ska berätta. Rösten tillhör vår berättelses författare och det rösten berättade för mig var att hela vår värld är skriven. Vi finns inte, vi är bara resultat av författarens, vem han nu än är, fantasi.”

”Vad fan menar du? Och hur hör det här ihop med det andra?” svarade Daniel.

Leo fnös. ”Liksom fysikern bygger upp sitt slott av formler bygger författaren upp sin värld med hjälp av dramaturgiska knep placerade längs en röd tråd. Den senare komponenten behövs bara för att få historien att gå framåt, inget annat. Det är vad som händer vid sidan av som gör historien intressant. Spårvagnsresan är ingenting att skriva om, men tittar man ut genom fönstret

kan den te sig som en såväl unik som berikande upplevelse.”

”Och vem skulle då den här författaren vara?” frågade Vasiley ironiskt. ”Jag har ingen aning men att döma av vilka vi är, måste han uppenbarligen vara intresserad av hiphop, slaviska språk och förmodligen ha någon typ av anknytning till Göteborg.”

Daniel greppade Leos krage ”Varför fanns rösten där då?!”

”Någonting måste man väl skriva om antar jag?”, svarade Leo, ”En enkel lösning var väl att låta er undersöka en röst i bakgrunden på min hiphoplåt. Att sysselsätta er är förmodligen dess enda syfte. Det finns inga utomjordingar.”

Daniels saliv flög över Leo ”Men historien tar väl slut när den röda trådens ände är nådd, eller hur? Vad händer med oss nu då? Du har ju löst mysteriet som vår historia byggdes kring. Vår röda tråd tar väl slut här?!”

”Fan.”

Göteborg

2011